

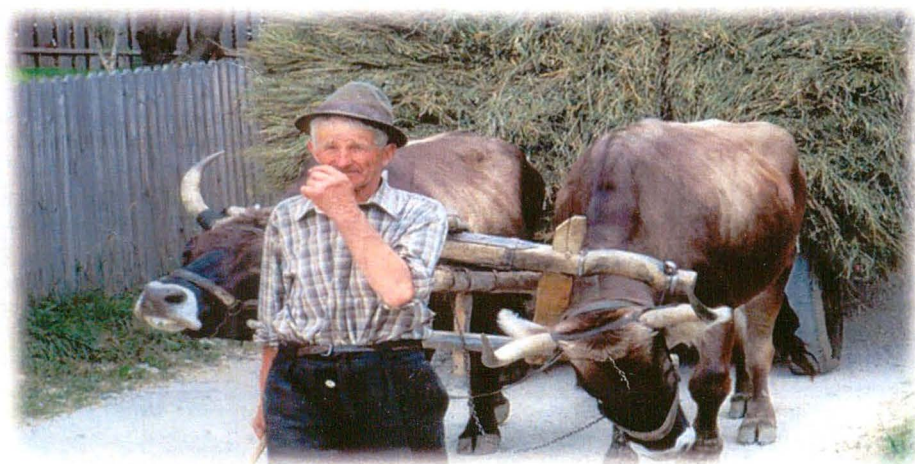
Piatra Craiului

Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către Cenaclul "Mihail Lungianu" Rucăr,
Muscel

An 3 Nr. 4-5 (17-18) / 2016 - 2017

Rucăr, Muscel

Piatra Craiului

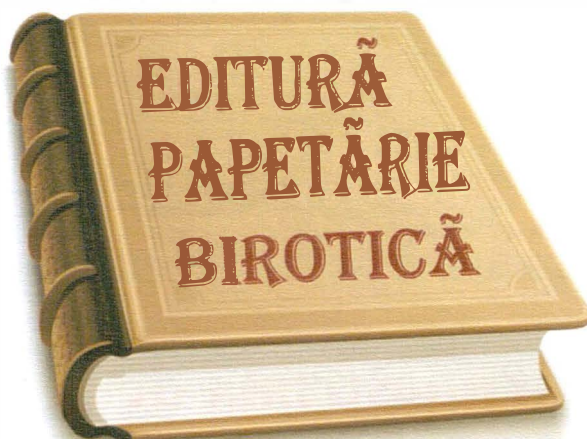
**Revistă trimestrială de actualitate,
Cultură și tradiții.**

**Editată de către Cenaclul
” Mihail Lungianu”**

EDITURA LARISA

2017

**TIPOGRAFIA
S.C GIG S.R.L.
EDITURA LARISA**

*B.dul. Ion Mihalache, Nr.119
Tel /Fax: 0248/533.454
: 0745.082.021*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cenacul ” Mihail Lungianu”

An 3 Nr. 4-5 (17-18) / 2016 - 2017

Câmpulung Muscel – 2017

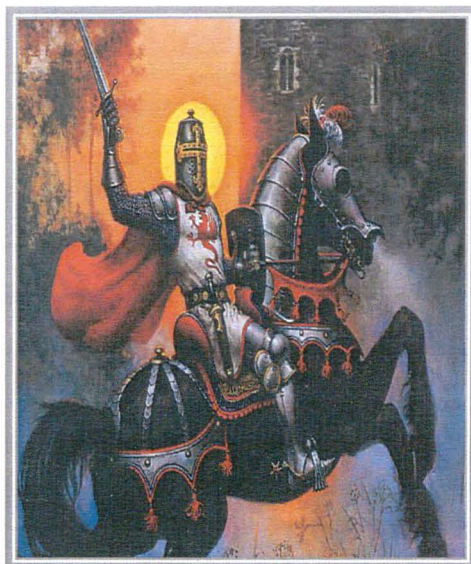
ISSN 2247-1553

ISSN-L 2247-1553

Editura **LARISA**

VOIEVODUL, LOCUL ȘI IUBIREA

Voievodul era plin de gânduri și de simțiri nemăsurat de adânci. Simțise chemarea sorții, dar era plin de grija pe care trebuia să o aibă față de toți cei pe care-i încredințase viața și întâmplările. Dușmanii se apropiau mereu și-i amenințau hotarele stăpânirii pe care o primise de la strămoși, cu strașnică poruncă să aibă grijă de ea și să o ducă mai departe cu curaj, cinste și dragoste. Era copleșit, avea de ales între a rămâne pe loc și a fi supus pierii, cu tot cu stăpânire, sau a pleca și a găsi un loc unde să facă lume nouă, în loc nou, dar cu sufletul, oamenii și datinile în care crescuse. Într-o noapte adormi, măcinat de multe ale minții și ale sufletului.

Și visă ceva neasemuit de frumos. Era într-un loc fără seamăn de frumos, cu munți înalți plini de toate bogățiile, cu două râuri mari ce se uneau la un vâd abia slobod de strânsoarea unor stânci colțuroase, cu păduri pline de animale blânde dar și fioroase, și pășuni pline de flori cu miresme de rai.

Văzu și o fată de o frumusețe nepământească, cu părul lung, negru, despletit care-i trecea de mijloc. Purta straie albe și albastre, pe care cu roșu, albastru și violet mai ales, dar și cu alte culori, erau puse două flori, una cu petale roșii iar alta cu petale alb-galbene, care ducea un ulcior plin cu apă limpede ca lacrima și rece ca gheața. Ochii ei și întreaga ei făptură păreau a-l chema și a-i spune: „Vino voinicule, să ne potolim amândoi setea care ne arde.”

Se trezi fericit, sprinten și luminat, de parcă s-ar fi născut a doua oară. Adună oamenii lui credincioși, și le spuse că merg cu toții să facă viață nouă binecuvântată, în loc binecuvântat.

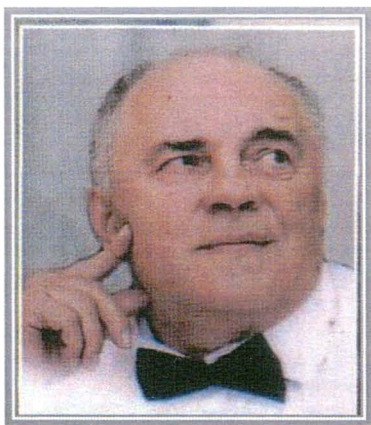
Luă armura sa neagră, care nu-i umbrea totuși lumina din ochi și din suflet, calul negru și sălbatic pe care numai el putea să-l stăpânească, curăță armele și le făcu strălucitoare ca soarele, și porni. Trecură peste multe locuri, iar când era întrebat de unde știe unde trebuie să ajungă, le spunea că-și întreabă sufletul...pentru că acela nu se înșală niciodată. Într-o zi, vara la vremea sărbătorii fecioarelor măiestre, după 9 zile de mers, ajunseră în locul din vis.

Și chiar când au descălecat, minunea femeiască visată, apără cu ulciorul și îi dădu să-și potolească setea. Se uită în ochii ei, și știu din prima clipă că se așteptaseră unul pe celălalt de la începuturile vremii.

Dragostea lor nu s-a stins niciodată, a trecut în legende și povești, și a zidit un neam și o țară fără seamăn pe lume.

Prof. Tudor Tiberiu

REVISTA „PIATRA CRAIULUI” – APRECIATĂ ÎN DOBROGEA!

Revista „Piatra Craiului” editată de către cenaclul „Mihail Lungianu” din Rucăr – Muscel începe să fie tot mai cunoscută în ținutul dintre Dunăre și Mare. Nu mă refer numai la constanțenii originari din Rucăr care primesc revista cu prilejul fiecărei apariții. Mă refer aici – de pildă – și la locuitorii unei comune din județul Constanța – Mereni e numele ei – unde revista ajunge cu regularitate din 2011. Pentru prima dată am primit-o eu, colaborator al revistei fiind, iar de vreo doi ani o primește și economistul – șef al Primăriei Mereni, domnul Tănase Liviu, unul dintre sponsorii revistei „Piatra Craiului”. De la el, revista ajunge în Olanda, unde e stabilită fiica lui și de aici, evident, la românii din preajma ei.

În ce mă privește, revista nu se oprește la mine. E o revistă valoroasă datorită muncii și efortului unui colec-

tiv redacțional valoros. În revistă sunt pagini pe care se pune mare preț pe tradițiile și obiceiurile nu numai din Rucăr, dar și din fostul județ Muscel și împrejurimi. Filele de istorie sunt nelipsite, paginile de artă la fel, poezia ocupând un loc de frunte!

Spuneam despre colegiul de redacție al revistei că este unul valoros, cu un secretar al Cenaclului extrem de harnic. Numele lui este Cornel Stoian și cu mândrie spun că el mi-a devenit prieten. Sunt onorat! La fel se bucură de prietenia lui – mai mare – și Liviu Tănase – economistul Primăriei Mereni. Datorită domnului Stoian, revista ajunge la noi și în alte locuri din țară. Spuneam că revista, aici în Mereni, nu se oprește la mine!

Am prezentat câteva numere directorului Căminului Cultural – Gheordănescu Ion și câtorva cadre didactice, printre ele doamna învățătoare Elena – Monica Jitaru. Cei doi, n-au ezitat ca într-un moment important, pe 9 iunie (Ziua Eroilor – Înălțarea Domnului), la serbările școlare organizate cu acest prilej, să introducă în programul artistic pagini potrivite din revista „Piatra Craiului”. Astfel, directorul Căminului

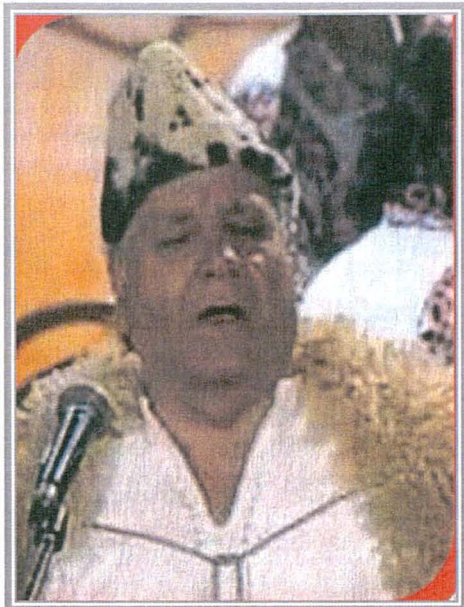
Cultural, coordonator al ansamblului folcloric „Flori de măr” al tineretului din comună, folosit în program o pagină semnată de Colonel în rezervă Gheorghe Rădescu (din numărul 11-12/2014 – an 4) al revistei „Piatra Craiului”, pagină din care poezia referitoare la veterani, a impresionat asistența! Din aceeași revistă, în programul clasei sale, doamna învățătoare Elena-Monica Jitaru și elevii săi, au impresionat asistența cu poezia „Cine sunt dacii” de Gellu Dorian.

A fost interesant, impresionant chiar! Revista a făcut posibilă realizarea unei punți „de suflet” între cele două localități : Rucăr și Mereni !

Mulțumim colectivului redacțional al revistei, pentru că se implică cu toată dăruirea! Mulțumim Cornel Stoian, pentru proptitudinea cu care primim de la Rucăr nu numai revista „Piatra Craiului” ci și alte materiale culturale din zonă!

*Cu aleasă considerație,
Ing. agronom Damian
Avrămescu
Colaborator al revistei
„Piatra Craiului”,
Cenaclul „Mihail Lungianu”
Mereni – Constanța
22 gustar - 2016*

INTERVIU CU MAESTRUL EMERIT PROF.GAVRIIL PRUNOIU -PARTEA a-II-a

„Zamfir îmi dădea întotdeauna un imbold: luptă,luptă, culege, înregistrează la radio...așa a făcut și el”.

Îl considerați pe Gheorghe Zamfir un mentor , un maestru în arta cântecului popular ?

„Mentor în sensul că am furat de la el lupta aceasta pentru a studia folclorul, lupta lui pentru a fi deasupra întotdeauna, el nu s-a lăsat să fie călcat în picioare de oricine, și mi-a plăcut lucrul acesta că Zamfir îmi dădea întotdeauna un imbold: luptă, luptă, culege, înregistrează la radio, așa a făcut și el. Întotdeauna când găsea o casă cu

pian zicea: „Hai să cântăm”! În 1964 eram în clasa a unsprezecea de liceu când am înregistrat la radio primele mele piese, și mai ales „*Foi în prun și foi sub prun*” cântec care a pătruns foarte mult în inima românilor.

Care au fost momentele decisive care v-au marcat cariera, câte piese și câte albume ați lansat ?

Am vreo opt albume și piese am peste sută, la radio înregistrate, intrate în arhivă, dar toate sunt valori, am cules numai valori. Cineva îmi spunea mie:„Ști cu ce ai deschis dumneata ușa la radio ? Cu doina aia de toamnă- *D-alelei voi brazi înalți*-extraordinară este”. Așa i-am învățat și pe copiii mei, elevii de la școala de muzică, să învețe să culeagă folclor și să-l valorifice.Mă întreabă foarte mulți, cum de câștigă un nume, de ajunge la un nume un interpret, și eu le-am spus: cântecul te face, cântecul îți dă un nume. În

1965 după terminarea liceului am fost solist la „Doina Argeșului”și am cântat un an de zile cu Ion Luican, că am avut de la cine să învăț, aici a fost pentru mine ca un laborator. Ion Luican, Rodica Bujor, Ștefan Lăzărescu, Ileana Constantinescu, Benone Sinulescu, Tita Bărbulescu, și cu Maria Lătărețu am cântat, dar cu câți n-am cântat.Eram un copil atunci, aveam 22-23 de ani când cântam cu ei. Când cântau ei, eu stăteam într-o parte să văd ce fac ei, cum cântă ei,ce cântece au ei, cum lansează, cum de au succes așa mare pe scenă. Am cântat cu adevărați interpreți de muzică populară pe care și acum îi visez, și acum mă gândesc la ei, ce cântece aveau.

-va urma-

prof.Tudor Vlad

INTERVIU CU BOGDAN LUNGIANU – FINANȚIST -PARTEA a-II-a

T.V.: Unde plasați dumneavoastră opera bunicului în contextul Rucărului și al Mușcelului pentru că este pur și simplu o chestiune de realitate. E o așezare geografică foarte precisă. A adorat zona asta.

B.L.: Mai povestea despre Giuvala. Puțini oameni mai pronunță astăzi cuvântul Giuvala. Știți unde este Giuvala?

T.V.: Da.

B.L.: Spre Brașov. Și se vedea dinspre Moeciu, drumul Carului, așa îi zicea. E! Ideea care este? Cred că poziția scriitorului Mihail Lungianu în literatura română are o polivalență extraordinară de mare, pentru că s-a dus peste niște datini strămoșești, neaoșe, din zona Rucăr-Argeș, foarte puțini, nu s-a dus nici până la Fundata. Aici și Dâmbovicioara, tot timpul flăcăii din Dâmbovicioara și cei din Rucăr, toate poveștile ăstea, administrativ erau aceleași. Dragoslavele era tot așa, nu spunea nimic de Dragoslavele, era Rucăr-Dâmbovicioara.

T.V.: E localizat foarte strict.

B.L.: Da, foarte strict, dar pe deoparte n-am mai citit un alt scriitor care să facă așa ceva, decât mi-ați spus dumneavoastră astăzi

T.V.: Un om care se ocupa de legende, dar și într-un areal destul de mare, geografic vorbind...

B.L.: Și învățând la facultăți și făcând atât de multe facultăți, nu mai avea timp și pentru el. Ce însemna timp pentru el? Să vină să culeagă. Cine erau oamenii pe sus prin pajiști, erau ciobanii vechi, ca să știți că atunci era a lui Cioplei. Ce face fii-so astăzi e nimic din ce făcea tac-so înainte. Eram acolo când cosea, când frământa el. Așa era, supraveghea totul. Așa era și înainte și acești oameni ce se duceau cu turmele, își luau femeile și mergeau departe. Faptul că el a reușit să strângă aceste obiceiuri, pe deoparte, să scrie romane, inspirate tot din niște acțiuni și întâmplări petrecute în zona Argeșului, aici în Rucăr, să

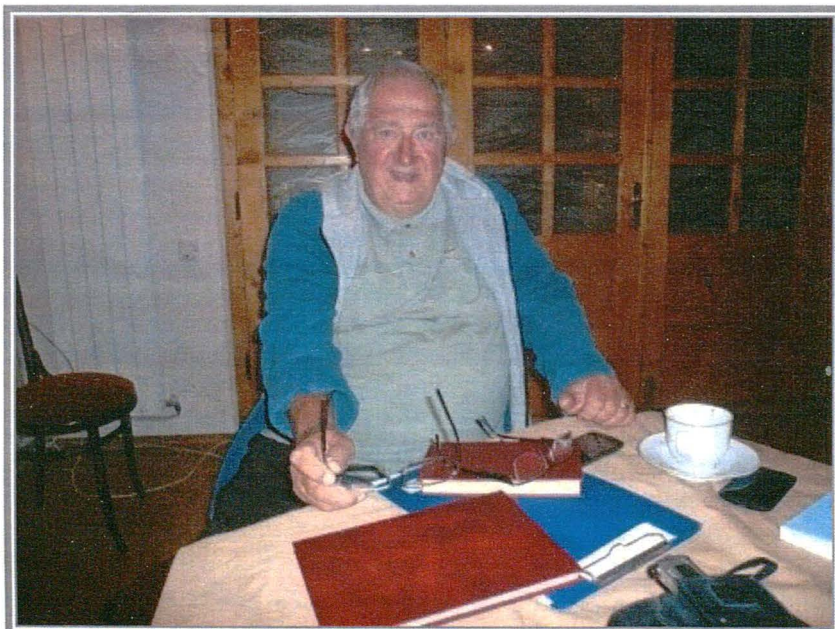
scrie povești pentru copii, basme, basme inventate de el. Creator de basm, adică Petre Ispirescu, un mare scriitor de basme, mi-a plăcut foarte mult, era mult mai accesibil pentru copii, de exemplu, pentru că limbajul lui era mai simplu. O să vedeți în astea că folosește un limbaj de multe ori greoi. El a uitat că a trecut de la aceste romane la aceste chestii spre bătrânețe. Și multe le-a reeditat și a păstrat același limbaj foarte greoi, autentic de altfel.

T.V.: Până la urmă ajunge la basm cult.

B.L.: Da, da, da!

T.V.: Ajunge ca specie să fie creator de basm cult, creator de basm cult.

B.L.: Te duci și vezi basme. Eu nu le-am citit, dar sunt con-

vins că dacă m-aș băga puțin, aș câștiga bani buni. I-aș da în judecată și i-aș acuza de plagiat.

T.V. : Pentru că sunt plagiate masiv.

B.L. : Îl cheama Prâslea, îl cheama Păstârnac. E frumos păstârnacul. Nu mai e Prâslea și merele de aur, de exemplu. Dar de ce nu ar fi și nucile de cocos? Păstârnac și nucile de cocos. Eu, Bogdan, n-am putut să fac treaba asta cu primele fetițe ale mele, care acum au 43 de ani, dar fac cu această fetiță de 8 ani jumate, când mă roagă să-i mai spun: "Tati, mie basmul cu Mov Împărat îmi place!" Și atunci se dușmănește cu Roș Împărat, cu Verde Împărat și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe, și fata lui că era fată frumoasă, s-a căsătorit cu băiatul lui Roș Împărat. Îi fac eu basme, i le inventez.

T.V.: Țineți tradiția ca fiind creator al familiei de basm.

B.L. : Da, și îmi place lucrul acesta, deoarece o văd cum povestește. Nu i-am citit până acum nicio poveste până la opt ani jumate, deoarece i-am spus: "O să le citești tu, nu trebuie să ți le citesc eu."

T.V. : Și când va avea capacitatea să le înțeleagă așa cum trebuie.

B.L. : Și începând de la anul va fi tocmai bună ca să-i dau să citească opera străbunicului.

Deci, ca poziție în literatura românească mi se pare că n-are egalitatea genurilor de scriere. A, îl iubesc pe Sadoveanu cu "Neamul Șoimăreștilor"! Bă, dar el asta a scris!

T.V. : Pe asta s-a ținut!

B.L. : Da, pe asta s-a ținut și a fost bun și așa mai departe. Și a fost în comitetul central și avea casă de vânatoare. Bunicul n-a putut să facă chestia asta pentru că i se cerea autobiografia. Și acolo apăsarea cu pământul, pentru că săracul era mijloc. Din partea mea, din familie am și acum 6 mii de metri în Pitești, unde faci dreapta, te bagi pe sub un pod și pe urma faci stânga. Și eu vreau să vin spre Brașov, spre Rucăr, fac dreapta, mă bag pe sub un pod, apoi ies de sub pod și pe stânga e un părculeț, și sus e un platou la 6 mii de metri, dar neamul meu l-a vândut. Eu am muncit pentru el, dar cum să-l vând, ce o să zică bunicul? Adică... eu să-mi vând terenul, mai ales să-l dau pe nimica toată, în ziua de astăzi. Lasă-l acolo, o fi fii-mea care va face treaba aici. Universal am pus problema, așa ceva nu există în lume și în nicio literatură, dar să știți că am intrat pe multe chestii pe internet și vreau să văd, basme, a nordicii mai au basme, puternic de tot, restul nu au basme!

T.V. : Hai să luăm problema și din alt punct de vedere... Dacă a avut atât de multă valoare, a fost polivalent, de ce a fost atât de necunoscut până acum, adică în ultima jumătate de secol, unde a fost până acum scriitorul Mihail Lungianu din Rucăr.

B.L. : Măi, este foarte delicată problema, să nu uităm ceva, el a produs lucrări cu mult succes având acele 3 premii ale academiei, până să intre comuniștii în România în perioada interbelică, după care a venit această nenorocire asupra noastră, a fost un nor așa de opac încât n-a mai crescut nici un fir de iarbă. Și atunci, în perioada asta, udând un ogor cu cana ca să supraviețuiască, n-a avut soluție, a murit în 1966 pe data de 25 ianuarie. În '55 eram la 13 ani după ce a venit, deci ce putea să facă, nu putea să facă absolut nimic. Au venit vremurile revoluției, au apărut alte criterii, alte valori, nu știau cum să dea din coate... s-au desființat tipografiile au apărut tipografiile, private care tipăreau și făceau lucrări pentru cei care îi plăteau ca lumea. Eu am dreptul de autor de la Mihail Lungianu timp de 50 de ani. Și vreau să vă spun că 50 de ani se fac la anu'. La anu' se fac 50 de ani de când a murit bunicul, a murit în '66.

va urma

prof. Tudor Vlad

PENTRU CEI CA NOI

De aproximativ jumătate de an, la inițiativa unor tineri cu vibrație românească, am pus bazele **Asociației Regalia**. Aceasta a luat ființă din dragoste: pentru frumos, pentru oameni și locurile natale, pentru portul popular muscelan, pentru tradițiile și obiceiurile străbune, care au rămas vii în mediul rural și nu și-au pierdut originalitatea, dar care necesită continuitate.

Am simțit că noi, tinerii de la țară, avem datoria morală să ducem mai departe atât moștenirea materială, cât și pe cea sufletească, lăsate de cei care au trăit și muncit pe aceste meleaguri înaintea noastră. Noi nu vrem să fim vreodată martori la dispariția unor lucruri

inimile generațiilor anterioare. Pentru că noi, tinerii de la țară, suntem pregătiți să luptăm cu mândrie pentru istoria, cultura și folclorul care ne oferă identitate națională și ne diferențiază cu ușurință de celelalte popoare.

Am pornit de la premisa că, indiferent câte schimbări s-au produs în evoluția neamului nostru de-a lungul timpului, satul muscelan încă mai păstrează în componența sa esența tradițiilor populare, care supraviețuiesc tocmai pentru că oamenii au nevoie de ele.

Izvorâte din experiență și înțelepciune de viață, din bucurie sau durere, din năzuințele și dorurile noastre, din setea de liniște sau din iubirea de oameni, elementele de cultură și tradiție populară creează punți de legătură între generații, iar obiceiurile, portul popular și folclorul românesc sunt comori inestimabile, care definesc poporul nostru, făcându-l unic, statornic și nemuritor în ciuda scurgerii timpului. Denumirea asociației, **Regalia**, a apărut printr-un joc

de cuvinte, în care ne-am dorit să încadrăm IA de Muscel, aleasă de Reginele României ca ținută de înaltă ceremonie oficială, datorită cromaticii bogate și modelelor cusute cu măiestrie. Este cunoscut faptul că iile femeiești din zona noastră au devenit adevărate embleme naționale, întrucât erau purtate cu bucurie la sărbătorile țării de Regina Maria și, înaintea ei, de Regina Elisabeta. „Cămeșoia” muscelană este și astăzi, pentru noi, un element de referință, de noblete, de eleganță.

Am văzut cum, în ultimii ani, a căpătat amploare acest curent tradiționalist de promovare a iei românești în toate zonele țării, cum în Maramureș cel puțin 1000 de oameni îmbracă straiile populare la o nuntă obișnuită, cum 5000 de bistrițeni au jucat concomitent Roata de la Runc, cum Festivalul „Hora Bucovinei” a reunit 40.000 de persoane în 2016, cum de la Hobița până la Târgu Jiu, mii de suflete s-au prins într-o paradă populară fără sfârșit, în „România Au-

tentică”. Și ne-am gândit: unde este Muntenia pe această hartă? Unde se află Argeșul și Mușcelul? Unde așezăm Rucărul?

Astfel, cu câteva idei și multă muncă, am pornit la drum, chiar dacă nu ne așteptăm la cifre ca cele deja menționate. Primul și probabil cel mai frumos eveniment organizat de noi, ”Șezătoare-n fân”, a avut loc astă-vară, într-un cadru feeric din Posada istorică, cu vreo 200 de suflete, după estimările noastre, dar cu un început promițător. Atunci am transformat o odăiță în muzeu pentru o zi, am înălțat 50 de costume populare muscelene pe pedestaluri de lemn și am învățat cu drag hora mare în jurul lor.

Am participat apoi la Sărbătorile Argeșului și Mușcelului, de la Muzeul Golești, cu produse românești, din gospodăriile noastre, și ulterior la Expopastoralis - Zilele Comunei, unde am implicat copiii de la Atelierul de Țesut – Cusut în activități de lucru manual înfățișând momente pastorale.

Iar pentru că nu putem sta locului, am căutat și, bineînțeles, am găsit un locșor fain, pe care l-am înfrumusețat cu motive tradiționale și l-am numit „Zestrea Bunicii”. Este acum muzeul nostru, al rucărenilor, un spațiu în care am adăpostit obiecte vechi și țesături donate de oameni cu inima largă, și în care ne întâlnim, de fiecare dată, să trăim povești noi. Am avut o deschidere fastuoasă, chiar de 1 Decembrie, cu dansuri, cântece patriotice și poezii recitate de școlari și preșcolari.

Au venit sărbătorile de iarnă și sătenii noștri și-au deschis din nou sufletul. Înainte de Crăciun am pus la cale o seară magică, cu colinde, ceai cald și cozonac pufos, am împodobit brăduțul tradițional și i-am încântat pe bătrâneii de la Centrul Medico – Social cu vocile noastre duioase. În prezent pregătim șezătoarea de 24 ianuarie, când sărbătorim Unirea Principatelor. Vom avea o Adunare ad hoc (și să sperăm să fie cât mai mare), din care va face parte inclusiv Moș Ion

Roată, țăranul „cu gădilici la limbă”. Iar moldoveanca din mine este mai emoționată ca oricând.

Am lăsat la urmă importanta expoziție “Crăciunul cu măști” de la Castelul Bran, la care am reprezentat cu mândrie Rucărul prin refacerea unui interior tradițional specific zonei noastre. IA bogată de Mușcel, minunata fotă „cu berze”, șervetele „cu cocoșei”, plocadul și săricile rucărene au înfrumusețat odăile medievale reci în perioada 10 decembrie 2016 – 8 ianuarie 2017.

Trăim vremuri destul de tulburi și dezbinătoare, cu multă răutate și invidie, de aceea sufletul nostru românesc are nevoie de trei ingrediente: patriotism, folclor și tradiție. Vorba aia „*poți scoate omul din România, dar nu poți scoate România din om*”. Știu și mă bucur că există printre noi persoane bune, generoase și săritoare. Trebuie doar să se unească. Poate pe la șezători.

Președintele Asociației

Regalia,

Dulamă Maria - Simina

IMPRESII - ȘEZĂTOAREA RUCĂREANĂ EDIȚIA A V-A 2016

A cincea șezătoare anuală rucăreană organizată de cenaclul literar artistic „Mihail Lungianu” și revista „Piatra Craiului”.

Au trecut 6 ani pe scara timpului de când un grup de oameni de inițiativă și-au propus să continue tradiționala spiritualitate a Rucărului contribuind la nașterea cenacului literar.

Revista Piatra Craiului a ajuns la un număr de 17-18 prezentând oameni, fapte, idei și acțiuni literare, artistice, culturale spirituale și instructiv educative valoroase.

Ea a preluat numele revistei din anii 1930 apărută sub numele de „Lumina Muscelului” și ulterior „Piatra Craiului” înființată din inițiativa preotului Ion Răuțescu și a doctorului Ulieru.

Suntem la a V-a sărbătoare anuală a acestor activități ale cenacului literal – artistic „Mihail Lungianu” devenită tradiție.

Ne închinăm cu respect memoriei inițiatorilor plecați în acești ani, dintre noi, ale căror suflete sunt acum în drum spre

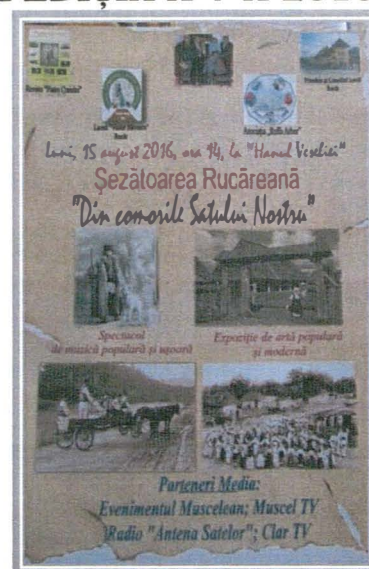
stele: Nicolae George Podișor, Ion Muțiu, Puiu Stoicescu și Gheorghe Rădescu.

Felicitări și mulțumiri lui Vlad Tudor președinte și celorlalți membri ai cenaclului, domnilor: Mihai Epure, Romulus Popa Bran, Radu Muțiu, preotilor Gheorghe Cârștina și Arsulescu Ion, profesorului Ion Moiceanu și tuturor celor care au încurajat și susținut în permanență în această perioadă activitatea Cenaclului.

Ne gândim cu respect și călduroase mulțumiri la domnii: Neacșu Cezar, Mîrzac Ion, Miu Agricola Constantin și alți încurajatori și susținători de la alte cenacluri și formațiuni culturale științifice.

Festivitatea a avut loc la „Hanul Veseliei” construcție recentă care se remarcă în spațiul său generos și o înțeleaptă preocupare pentru aplicarea tradiționalei priceperi rucărene de utilizare a lemnului în construcții valoroase. Locația respectivă poate asigura acum tot felul de întâlniri specifice la Rucăr în toate timpurile.

Șezătoarea respectivă a cuprins un program bogat, diver-

sificat, instructiv cu înțelepte și mobilizatoare manifestări literare, culturale, artistice și simțăminte patriotice marcând creșterea din an în an a calității acțiunilor cenaclului literar artistic „Mihail Lungianu”.

Nutrim speranța că și la alte festivități ale cenaclului „Mihail Lungianu” vor fi mai multe cadre școlare rucărene care să continue și să răspândească în rândul tineretului tradiționalele activități spirituale, culturale, științifice și artistice.

Vânt bun la pupa Corabiei cenaclului literar-artistic, „Mihail Lungianu” pe nesfârșitul oceanului spiritualității.

15-august-2016

ing. Pietrăreanu Ion

Ion

DIN COMORILE ZESTREI COMUNITĂȚII RUCĂRENE - Șezătoarea rucăreană – ediția a V-a, 15 august 2016

În luna lui „Gustar” – august cu prilejul sărbătorii ortodoxe „Adormirea Maicii Domnului” – a avut loc un important eveniment cultural-artistic la pensiunea „Hanul Veseliei” – patronat de Pestrițu Gheorghe, local așezat pe malul stâng al râului Dâmbovița, la poalele muntelui Căpitanul. Manifestarea cultural - artistică fost organizată de Asociația Culturală „Ruffa Arbor”, Cenaclul Cultural – Artistic „Mihail Lungianu” și Revista „Piatra Craiului” Rucăr, respectiv de: prof. Tudor Vlad, artist Iosif Nistor, ing. Ion Ghidan și economist Cornel Stoian. Sponsorizarea acțiunii s-a făcut de d-na Cornelia Nicolae – sponsor principal - diplomat Mihai Epure; economist Liviu Tănase și cei 4 membri fondatori care s-au ocupat de organizare.

Șezătoarea a debutat cu o expoziție de carte – opera completă, 10 titluri de carte – a d-lui arhitect-scriitor, Ion Muțiu, în memoria acestui mare om de cultură al Rucărului, din inițiativa d-lui Cornel Stoian și cu sprijinul și aportul soției sale, d-na Georgeta. În plus, d-na Georgeta Muțiu a donat tuturor participanților din interior și exteriorul

localității a operei complete a soțului dispărut, prin Cornel Stoian.

La șezătoare au participat peste 100 de persoane, marea majoritate oameni de cultură din Rucăr, Dâmbovicioara, Dragoslavele, Mățău, Câmpulung, Schitu Golești, Godeni, Pitești și București (din care 10 artiști și o echipă numeroasă de dansatori).

Evenimentul a fost onorat de reprezentanți ai Primăriei Rucăr (Vorovenci Ionuț- secretar și consilieri) și Primăria Dragoslavele (Băcioiu Ion - primar), iar școlile de pe raza comunei Rucăr au fost prezente prin prof. Director Oana Nicolescu și prof. Gina Pestrițu (Liceul Victor Slăvescu Rucăr) iar Școala Gimnazială „Nae A. Ghica” prin prof. Doru Avram și prof. Mihaela Vorovenci. De pe plaiurile satului Podul Dâmboviței a poposit la Rucăr echipa de dansuri – ansamblul „Oratia” condus cu competență și cu mare dragoste de actul de cultură – d-na Carmen Birloiu, un om de mare valoare culturală și artistică a satului său și a Muscelului.

Nu putem uita prezența preasfinției sale – preot – paroh al Bisericii ortodoxe Rucărul de

jos – d-l Sebastian Arsulescu, membru al Cenaclului Rucărean.

Nu ar fi de ajuns dacă nu aș aminti printre participanți de vază: diplomat Epure M., ing. Pietrăreanu Ion, ing. Miu Agriola C-tin și colonel Mârzac I., membrii de onoare și colaboratori ai cenaclului și ai revistei, care au fost cu inima și sufletul la activitățile și acțiunile noastre.

Alături de sărbătoarea noastră au fost prezenți d-na prof. Maria Vlad și d-l Vintilă Purnichi – prof. – membri ai Cenaclului, care ne-au sprijinit și sfătuit în activitatea noastră. Tot cu acest prilej, prof Mihaela Vorovenci și Alina Duruiian au organizat o expoziție cu obiecte de artă populară, țesături și cusături tradiționale rucărene bucurându-se de succes.

Ca și la celelalte ediții și de această dată maestru de ceremonii, a fost prof. Tudor Vlad – președintele Cenaclului – printr-un spici scurt, de o înaltă ținută, a descris evenimentul cultural – artistic, arătând scopul și

importanța „Șezătorii Rucărene” și a prezentat cu competență fiecare artist la momentul intrării în scenă, la adevărata lor valoare artistică.

Și-au dat concursul timp de peste 4 ore artiști vocali și instrumentiști care au cântat și încântat asistența cu muzică polpulară, muzică folk și dansuri populare, primind aplauze la scenă deschisă.

În continuare amintesc artiști care au dat un adevărat record de recitaluri de folclor popular, după cum urmează:

1. Radu Ștefan-Tatan, din Schitu Golești – Muscel - un talentat și autentic rapsod popular muntelesc, care a fost alături de noi.
2. Iosif Nistor din Rucăr, un artist cu un talent valoros și de prestigiu care s-a ocupat de partea artistică a Cnaclului, și de pregătirea evenimentelor artistice – ca director artistic.
3. Fintoiu Ionuț din Rucăr este un artist fascinat de costumele populare autentice, de cântecul popular, este un interpret valoros și face parte și cântă pe diverse scene cu grupul vocal „Zavaidoc” al centrului Cultural Pitești.
4. Radu Carmen din Rucăr, o artistă prezentă pe diferite scene, care are ca preocupare, perfecționarea, are un stil aparte de munteancă în folclorul popular, a
5. Ivan Cristina din Dragoslavele, o artistă, care va deveni în curând o certitudine pe drumul cântecului popular românesc, este o prezență activă la radio, la TV Favorit, la Galele de Folclor, la teatrul Davila – Pitești și Centrul Cultural Mioveni.
6. Duruian Nicușor, un artist în devenire, care se preocupă de muzica populară și muzica folk, activează în ansamblul „Oratia”, fiind un bun dansator.
7. Tăraș Ștefania, o artistă care în prezent este o speranță pe drumul muzicii populare, trebuie să se perfecționeze pentru a deveni o certitudine.
8. Moiceanu Răzvan, Stoica Răzvan (din Rucăr) doi artiști instrumentiști care stăpânesc instrumentele la care cântă, acompaniază artiștii vocali destul de bine, se preocupă de perfecționarea lor pe tărâmul muzicii și a folclorului românesc.
9. Ansamblul de dansuri „Oratia” pregătit și condus cu mult suflet de doamna director artistic – Carmen Bîrloiu, a cules ropote de aplauze la scenă deschisă.

Acei copii frumoși, bine pregătiți, îmbrăcați în portul popular autentic muscelan au

interpretat: Suita din Muscel, Suita din Argeș și Suita din Olt.

În partea finală, artistul Iosif Nistor și-a lansat noul album de muzică populară „Amintiri din Rucăr”, care a fost primit de asistență cu bucurie și satisfacție, cu aplauze prelungite, cu mulțumiri de la cei ce au primit cadou albumul.

Prima parte a spectacolului artistic a fost filmată de televiziunea ClarTV Muscel – Câmpulung, care a fost dată pe post, dar tot evenimentul a fost filmat de cameramanul rucărean, domnul Gigi Muraru – un om deosebit, un prieten adevărat.

Din partea participanților a luat cuvântul ing. scriitor din Godenii Muscelului, domnul Constantin Agricola Miu, care apreciază evenimentul, modul de desfășurare, activitatea depusă de organizatori și mulțumește de modul cum au fost primiți și tratați.

La final a luat cuvântul domnul economist Cornel Stoian – secretar Cnaclu care prezintă pe participanții invitați, prezintă pe artiștii care ne-au bucurat cu cântecele și dansurile lor, le aduce mulțumiri sincere și declară evenimentul încheiat.

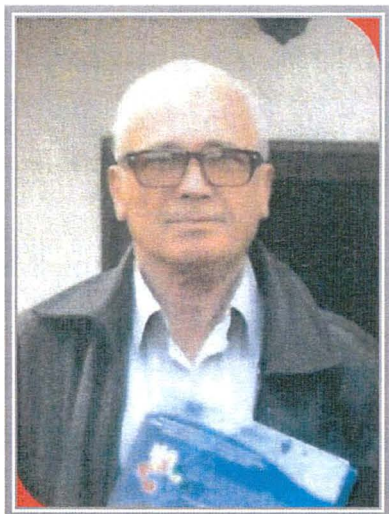
*Economist Cornel Stoian,
Secretar Cnaclu*

COLONEL ÎN REZERVĂ - ION MÂRZAC - SCRITOR

MOTTO:

„Din cearta cu ceilalți făurim retorica; din cearta cu noi înșine dăm la iveală poezia.”

W.B. Yeats

Până a-l cunoaște pe poetul-colonel **Ion Mârzac**, fiu al Chiciorei muscelene, mi-l închipuiam ca pe un militar dur, ostașul beton, lipsit de sensibilitatea creatorilor metaforei, poet de garnizoană, care scrie despre tunuri, tancuri, lupte, oștiri și muniții, un om la care poziția de drepti e prea puțin. Am vorbit cu domnia sa la telefon, mai acum un an, și parcă nu era ceea ce crezusem, nu era tipicul colonel-ostaș al Armatei Române, licențiat al Academiei Forțelor Terestre de la Sibiu, care știa doar de ordine ca „drepti” și „la loc comanda”. Glas blajin, vorbire de o modestie greu de întâlnit azi. Îmi doream, și chiar am realizat acest lucru, a-l cuprinde în volumul al patrulea al „Neosteniți-

lor întru Lumină”¹, domnia sa fiind din Mățău, leagăn al intelectualității muscelene.

Bănuiala că mă înșelasem asupra colonelului Ion Mârzac mi-a fost confirmată, mai ales prin primirea „raportului”, transmis prin „copilul de trupă”, profesorul Tudor Tiberiu Vlad, care suna astfel:

„Domnule Ion Mârzac, General în Armata Spiritului, corpul de armată comandat de dumneavoastră a câștigat, în mod zdrobitor, războiul împotriva forțelor Răului și ignoranței mentale și spirituale.

Utilizând arma de geniu a poeziei, ați provocat pierderi devastatoare inamicilor și, mai mult decât atât, le-ați făcut imposibilă orice regrupare viitoare.

Din aceste considerente, Statul Major al Spiritului vă conferă titlul și medalia de Cavaler de Onoare al poeziei și prozei, precum și dreptul de a

reprezenta, în cel mai înalt grad, Cultura Română la marile Academii ale Spiritului din lumea noastră”.

Cât adevăr în acest „raport”, câtă sinteză a spiritului acestui mățăoan de la poalele Chiciorei, dezvăluind câtă sensibilitate ascunde haina cazonă a colonelului Mârzac. L-am cunoscut mai bine, m-am apropiat mai mult de sufletul colonelului-poet acasă la mine, în Domnești, când a venit, împreună cu un grup de prieteni musceleni care m-au vizitat, făcându-mi o mare bucurie. De asemenea, ne-am văzut la Zilele Mățăului, acasă la domnia sa, atunci când, într-un cadru festiv, a oferit premiul în bani celui mai bun elev de la Școala din Mățău, fapt ce se petrece de câțiva ani. Alocuțiunea domniei sale a fost plină de dragoste și prețuire pentru locurile natale și pentru oamenii acestor meleaguri muscelene, harnici și ospitalieri, buni și demni.

Ostașul care terminase, în anul 1967, Academia

¹ Ion C. Hiru, **Neosteniți întru Lumină. Argeșeni și musceleni**, volumele I-IV, publicate între anii 2013-2015, la Editura **Tiparg**, Pitești și la Editura **Alfa**, Iași.

Forțelor Terestre de la Sibiu, urmează între anii 1974 și 1978, la București, Facultatea de Ziaristică, meserie pe care a practicat-o, iubind-o cu adevărat. Nu s-a oprit aici. Militarul-ziarist promovează, în anul 1987, cursurile Universității Naționale de Apărare din București. Timp de 45 de ani, colonelul-poet, ziarist, prozator, a îmbrățișat cariera militară în paralel cu cea a condeiului, publicând poezie și proză în ziare și reviste cu renume.

În anul 2003 îi apare cartea de versuri *Sancho prin deșertul metafizic*, în 2005 volumul întâi din *Nesfârșitul elogiului*, iar în 2013, al doilea volum. În 2014 și 2015 îi apar două volume, purtând titlul *Patima vântului străveziu* și apoi un studiu literar, *Femeia în epopeele antice grecești și latine*.

În *Patima vântului străveziu*, poetul dedică versuri pline de lumină și prețuire lui Lucian Blaga, John Milton, Nazim Hikmet, Ion Caraion, versuri în care „poftesc” la eterna dragoste a lumii, la viitorul binelui și frumosului, la nesfârșita dragoste a vieții: „*poftesc, Doamne, să dau de rădăcinile curcubeului/*

cum poftesc să visez că am umplut golul genunii”.

În cele 236 de pagini ale celor două volume intitulate *Nesfârșitul elogiului*, poetul preamărește, admiră, aduce laudă adevărului, amintirilor, arătării, ceasornicarului, părinților, credinței, îngerului, marmurei și... șirul ar fi prea mare, pentru că paginile celor două volume nu sunt altceva decât elogieri, care mai de care mai frumoase, pline de substanță, de metafore și sensibilitate. „Elogiu badelui”, dedicată profesorului Cezar Neacșu, este o invitație la optimism, la luptă, pentru a învinge temerile și a putea năzui la biruință asupra tuturor piedicilor:

„*Întâiul pas când îl vei face (chiar peste o clipă) oare?*

iar cărăruia unde duce (a vieții și-a ideii)?

și-i teamă să pornești, să-i dai un sens scânteii?

hai, hotărăște-te și învinge pârleazul și întunericul de pe cărare!”

„Elogiu arătării” îi este dedicată de autor lui Zaharia Stancu, cel care a slăvit, și el, munca plugarilor „de viță veche”, a oamenilor care trudesă din zori și până în noapte:

„*Plugarule de viță veche, în zori cine îți dă, întâi, binețe, crăiasa bărăganelor, ori raza dulce-a soarelui-răsare? aș vrea să fiu eu primul, s-arăm cu sârg nemărginita zare până ne cheamă Dionis, ori Ganymede, la zeieștile ospete.”*

Mai proaspăt, Ion Mârzac scrie bine și epigrame, fiind membru al Clubului Epigramiștilor și Umoriștilor Musceleni.

Deseori gânditor, tăcut, CU MINTE, poetul Ion Mârzac își împarte timpul între București, Mătau și Câmpulung, traseu pe care îl parcurge deseori, purtând cu dânsul „Elogiul tăcerilor” și nu numai, dedicate preferatului domniei sale, filosoful-poet Lucian Blaga:

„*Tăcerile-mi profunde și oculte doar Dumnezeu mai are vreme să le-asculte, acolo sus, să le adune-aș vrea, într-o corolă vie în prima, a nemărginirii, poezie.”*

tăcerile profunde, de pripas, vor prinde oare-n primăvară, glas? voi întomna cu ele-n gușă, ca un cuc?

le-oi trece iarna în desagă de haiduc?”

*Prof. Ion C. Hiru,
Domnești de Muscel*

ION MUȚIU - SCRITOR

Arhitectul metaforei rucărene

Vorbeam destul de des cu arhitectul rucărean Ion Muțiu, fără ca vreunul dintre noi să se plictisească în timpul lungilor convorbiri telefonice, pline de substanță, uneori hazlii, alteori nostalgice, mai ales când era vorba de Rucărul copilăriei sale, de oamenii acestui pitoresc teritoriu încărcat de legendă și adevăr, de datini și tradiții pe care rucărenii le țin la mare cinste. Nu o dată, figura mamei domina discuțiile noastre, chipul celei care îl veghea de Sus și căreia îi „săruta umbra de gând a mâinii” ce-l legănase, care-l învățase semnul Sfintei Cruci, care i-a pus condeii în mână și i-a „șters de pe obraz lacrimi fără vină...”

Așa începe cartea de eseuri² scrise, ca toate celelalte, „Scurt în proză scurtă. Miez de scurt, verticală cu gânduri oarbe. Rucăr în grai”, ca o splendidă ingenunchere, ca o filosofie a PLECĂRII și un dor de IERTARE. Și spune, în final, autorul: „Anii mi-apropie plecarea și-n bunătatea ta, ce niciodată n-ai știut să cerți, cu îndrăzneală de copil te rog și-acum, măicușă, să mă ierți!”

² ION MUȚIU a publicat următoarele volume de proză scurtă: „Parte din inima ta - Vârsta senectuții, 34 de schițe” în 1996, „Suflete curate - Început de tinerețe, 35 schițe” în anul 1997, „Zâmbet amar - Epoca adevărului împilat, 54 schițe” în 1998, „Ținta dragostei - Ținerete vinovată, 46 schițe” în 1999, „Pentru flăcăi și moși - Trăiri la toate vârstele, 40 schițe” în 2000, „Dibăcie și cărcală la Rucăr - Caractere rucărene, 29 schițe” în 2004, „Rucărul în noua Europă” și „Rucăr - Grai și joacă, Bazaconii și alandale” în anul 2011. În manuscris, pentru publicare, „Povești rucărene”, „Icoane și atei”, „Cuvânt de necuvânt, ciobănașe rucărean” și „Scurt de vorbă pe muscelele”.

Nostalgia artistului, pentru că Ion Muțiu rămâne un mare artist muscelan al planșetei, suflet sensibil, bun și înțelept, se arată atunci când lasă „din glob de lumină spre colț de ochi să se strecoare o lacrimă, fărăma vie din curat de suflet (...) Lacrimă, micuță lacrimă, de ce-ai plecat din liniște de neștiut și ce vrei să-mi spui? (...) Lacrimă curată de târziu, îmi pare rău că-ți tulbur somnul ca să te fac un călător sinucigaș și să îmi lași tristețe” (...) Micuță lacrimă, ca un picur de lumânare aprinsă, ești jetfă pentru viu neșters!”

Un admirabil mânuitor al metaforei elevate, care nu-i la îndemâna tuturor, descifrată cu greu de gândurile elitelor, arhitectul Ion Muțiu îmbină minunat cuvintele, dându-le conotații greu de tradus, pentru că numai el știe că „în Capela cu Sfinți și viu de stană, zâmbet de mort reînvie în jur clipe de fost...”, iar „după Slujba cu rugă de iertare către Domnul, în Capela cu Sfinți și viu în stană, sărutul cel de pe urmă amesteca sarea lacrimii cu gândul meu suguş³...”

În cele patru volume *Neosteniți întru Lumină*,⁴ arhitectul Ion Muțiu excelează în ceea ce privește dragostea pentru plaiurile natale, pentru Rucăr și rucăreni, pentru Câmpulungul „încărcat cu doruri multe”, vibrând la auzul cuvântului „muscelan”.

³ Sugúş, sugúşe, s.n. (reg.) cârcel de fier (la tânjală); (a) suguşa, suguş, vb. I. Tranz. (Înv. și reg.) A gătui, a sugruma. — Su(b) + guşă.

⁴ Ion C. Hiru, *NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ. Musceleni și argeșeni*, volumele I-IV.

Iubește Râșorul rucărean, apa Gârlei, cândva curată ca lacrima, azi „spurcată de tulburul ploilor și scârbele oamenilor”. Iubește pădurile, urăște huruitul drujbelor ce produc răni sângerânde codrilor și își amintește că „înainte de a tăia un brad, românul își făcea semnul crucii, ca iertare răului pe care-l face codrului și naturii create de Dumnezeu”. De asemenea ne spune despre previziunile lui Nea Tică, „pășău⁵ dibaci din Rucăr de Muscel, căruia i se năzare o țară împuținată de dator, fără glas în lume, apărută de străini pizmași, cu legi de pripas pentru nevoiași harnici ori cu huzur de oî⁶, o frumoasă necercetată, cu aleși în rostogol...” Câtă dreptate are arhitectul când exclamă că este „duhoare în văzduh și of de năduf!”

⁵ Pășău s. v. pățanie. (DEX)

⁶ Oî s.m., arh. - vezi „Hoș”.

În scrierea *Grai în uitare*, maestrul planșetei ridică Cerului un imn plin de destăinuirii: „În viața dăruită mie am urcat 81 de trepte, pe scara întinsă de Dumnezeu ca să mă apropie de El, dar păcatele m-au coborât.” Ce cugetare nemaipomenită, ce înțelepciune, ce filosofie despre OM: „Pe om îl cunoști dacă-l simți și vorba lui o înțelegi dacă-i citești tăcerea.”

Nimeni până la domnia sa nu a „scos din uitare de minte rucăreană iubitoare de grai osebit”, ziceri din Rucăr cu interpretări filosofice, vorbe istețe ce „zac în uitarea netreziță”, despre care Ion Muțiu spune: „Cititorule, trezește-le, căci ele iubesc nesomnul!” Tot el face tălmăciri, de la A la Z, cum ar fi: *abureală* (amețeală, zăpăceală); *acătării* (mai potrivit, mai nimerit, mai bun, mai frumos, mai de treabă), și lista continuă pe circa patruzeci de pagini. Găsim aici: *Nume specifice Rucărului*; *Reguli la nereguli* (otel în loc de hotel); *Bazaconii și năstimirii*⁷ în tălmăcire *alandala*, cum ar fi *abecedar* (savant în fașă), *acon* (momeală în târg), și multe altele, până la litera Z, *zugrav* (murdărit de curățenie) etc.

*Alandale*⁸ pe *coclauri*, un alt capitol interesant, din care redau dialogul următor:

„- Ța Sico, cum faci casu’?

- Pui capcană și prinzi laptele...”

⁷ **NĂSTIMIRE, năstimirii**, s.f. (reg.) 1. (despre plante) răsărire, ivire, apariție, năstimeală. 2. (fig.) naștere; facere, creare.

⁸ **ALANDĂLA** adv. (Fam.) La întâmplare, în dezordine, fără nici o noimă; pe dos. [Var.: *halandăla* adv.] — Din ngr. *állá and’állá* „unul în locul altuia”. (Putem să o numim licență poetică, pentru că acest cuvânt nu are, de fapt, formă de plural).

„Joacă în uitare — scoasă din amintire colbuită”, o altă metaforă, în titlul altui capitol în care se definesc, în mod hazliu, obiecte, nume de animale, îndeletniciri (*amnar*, de-a baba oarba, *capra*, *cușitul* lui *Pepelea*) și multe altele.

Finalul cărții *Rucăr — grai și joacă* este de-a dreptul impresionant. Autorul, scriitorul-arhitect Ion Muțiu face o dedicație-destăinuire demnă de picurul lacrimii: „Mulțumesc ochilor frumoși ai soției mele, care au ajutat neputințele ochilor mei.” La Editura Făt Frumos, din București, a apărut cartea *Dibăcie și cărcală la Rucăr*. Lecturi interesante, douăzeci și nouă la număr, purtând titluri pline de metafore, specifice autorului, omului de cultură, patriotului rucărean, înțeleptului Muțiu care știe bine să rostuiască vorbele ticluite cu miez. În povestirea „Ciungiți de bine”, Ion Muțiu introduce cititorul în spațiul rucărean: „Rucărul, reazem de munși, își spală truda în apa Râușorului sau Gârlei, cum îi zic sătenii. Casele cu șindrilă, ferite de dealuri, sunt cuiburi de hodină și drăgosteală pentru cosași, țăpinari, școliți și ciobani, dibaci la greu și meșteri la vorbă întoarsă.” Ne mai vorbește în scriere despre ciurdarul satului, un nătăraș care striga: „Nia, măăă!... Cai, vaci, bognați! Nemți, Rucăr! ... Nia, băăă!” Autorul continuă: „Nimeni nu-l înțelegea, nu tălmăcea vorbele. Dar el a prevestit, în gângăveala lui, războiul, prăpădul pe *coclauri*.”

Ne sunt prezentați oameni ai satului: veteranul Chiriță, „cu cioareci-n opinci și cămeșă albită de Virtutea milita-

ră, cățată⁹ pe în ros (...) erou durat în slab de os, un cercetaș al milei necerșite, sărmanul Culăică, țiz de gângăveală, boierul Baștea care schimbuse puful cald cu lespedeza cea rece, nu cunoscuse zicerea „învață, omule, să dai!” Apoi, omul mic cu fața de bulz copt pe jar, care striga „uite roata!”, sintagmă neînțeleasă de mulți. Maria lu’ Miron, puțină la trup și la vorbă; Omul-trunchi de la Podul lui Busuioc, ciungit de mâini și târâșul la picioare, care picta durere multă; Niță al lui Ghidan, voinicul mult, lucrător la joagăr, la potriveală de bușteni; Vergina, bătrâna de lângă cimitirul fostei mănăstiri, cu ie și fotă musceleană, ascultă în zile de sărbătoare glasul părintelui Libianu; Nae care striga „Bă, domnu’!” (...) Hanul lui Nea Ionel, transformat în crâșmă de doi bani, unde Nelușu Cioc scurge paharele, sorbind ce a mai rămas prin cinzece; Năstase, uriașul care sărise de doi metri, Ciubucică, sărmanul cu mintean de căpătat, care a văcărit o viață și s-a ales cu somn în grajd, prostit de nemâncare, fără să știe ce-i scaldul¹⁰ de curat, pân-a ajuns în rai; Moisiță, bogatul tânăr, sărăcit, ajuns bătrân nefericit, singur și orb, din pufuri, dus în grajd” (...) Oameni și locuri, ciungiți de bine, de la care ră-

⁹ De la (a) **AGĂȚĂ, agăț**, vb. I. 1. Tranz. A atârna, a suspenda ceva de un cârlig, de un cui etc; a spânzura. ♦ A prinde fără voie o țesătură într-un obiect ascuțit, care o găurește sau o rupe. ♦ Refl. (Despre țesături) A se rupe, prinzându-se într-un obiect ascuțit. ♦ (Fam.) A acosta o persoană (de sex opus). 2. Refl. A se apuca, a se prinde de ceva sau de cineva; fig. a se crampona. [Var.: **acăță** vb. I] — Lat. *accaptiare < captiare „a prinde”.

¹⁰ De la **SCĂLDĂ, scalde**, s. f. (Pop.) 1. Loc de scăldat; scăldătoare. 2. Vas mare pentru îmbăiat; cadă. — Din **scălda** (derivat regresiv)

mân doar amintiri din răzlețiri de gând”.

Scrierea își încheie rostul cu zicerile înțeleptului:

„* Când vezi nefericiți, dă Slavă Domnului de binele ce-l ai!

* De prinzi un fur, să-i dai folosul fără muncă.

* Când vezi un om, întreabă-l de nevoi.

* Când trece un mort, aruncă-i sfașul¹¹, gândind că-ți vine rândul să-nșepenești, ca el.”

Poveștile rucărene sunt dedicate de către Ion Muțiu „iubitului nepot Ioan Bogdan. Cu toată dragostea adunată de așteptare.”

„Poveștile rucărene, spune scriitorul, au sămbure cu amestec de adevăr, legendă și născocire de amurg, sunt amintiri cu săteni de poveste și firi în fel de fel.”

Fiul Ursoaicei, Și florile plâng, Păcală la Rucăr, Ciubucică – ciurdarul de poveste, Povestea lui Uitucilă, doar câteva titluri de istorisiri al căror fir e deșirat de talentatul povestaș¹² care nu uită să amintească: „întreaga mea viață a fost o poveste cu 82 de pitici, fugari, dar eul meu a cam rămas același visător, deși veșmântul e altcum. Și cât balsam reverși în suflet când spui c-ai fost și tu odată!”

Pe coperta unu a cărții Rucărul în noua Europă se află

o fotografie de o simbolistică rară: pe fundalul Iezerului și Păpușii, poate al Pietrei Craiului, pe drumul spre Rucăr (sau dinspre Rucăr), o caleașcă din vremuri vechi, trasă de boi, în fața căroră un rucărean în costum popular muscelan privește cu semetie muntenească spre drumul care duce, poate, spre Europa. Lângă caleașcă, domni și domnițe în costume de epocă se odihnesc, respirând aerul proaspăt al stâncilor de pe Mateiaș. Să fi fost oare drumul spre Europa?! Rău îmi pare că, în dese mele convorbiri telefonice cu arhitectul-scriitor Ion Muțiu, nu l-am rugat să îmi tâlmăcească tâlcul ascuns al fotografiei. Sunt sigur că simbolizează profunzimea cuvintelor din **Pe față**:

„Deși zice omul că scrisul rămâne, Iisus și-a pus gândul pe nisip, arătând că scrierea dispare și rămâne numai Adevărul.

Anii vieții au învățat doar adunarea și totalul, eu cunosc adunarea cu multe zeci, dar nu știu totalul și-aș vrea ca adevărul și ideile mele scrise în liniște de suflet să rodească la iubitori de gând pentru frumos, de limbă și inimă românească.

Judec, simt prezentul, și slăvesc pe Dumnezeu care îmi ceartă păcatele, crezul mi-l încearcă și mă vede cum îmi pregătesc plecarea... Eu îmi mărturisesc nevrednicia, rugându-l să mă miluiască cu un locșor la marginea Viitorului Luminat”.

19 septembrie 2015.
Vestea trecerii în neființă a arhitectului Ion Muțiu, OMUL cu vorbe blajine, pline de înțelepciune, m-a îndurerat. Am trecut prin minte și inimă convorbirile noastre telefonice prelungite, sfaturile părintești primite, în-

demnurile privind scrierile mele, dragostea domniei sale pentru Rucăr și rucăreni, mândria de a se afla în fruntea eșalonului celor șapte arhitecți rucăreni despre care a scris în paginile cărții mele **Neosteniți întru Lumină**, despre mândria sa de a fi rucărean.

Și, peste toate acestea, mereu simțeam sufletul domniei sale aproape de mine la impasurile în care mă aflam, privitoare la publicarea volumelor cărții la care m-am referit. Ba mai mult, sprijinul financiar, pornit dintr-o inimă mare de pensionar, se afla în contradicție cu refuzurile repetate ale Consiliului Județean Argeș de a sprijini publicarea acestor patru adevărate abecedare de suflet, fiecare de circa 650 de pagini, în filele căroră sunt musceleni și argeșeni de seamă.

Sunt sigur că Cel de Sus îi va fi îndeplinit ruga și l-a miluit cu „un locșor la marginea Viitorului Luminat”. Rucărenii, și nu numai, aprind luminițe în candela de sub crucea din Cimitirul de la „Biserica de mijloc Rucăr” unde, pentru eternitate, stă scris:

ION

MUȚIU 8-X-1929 - 19-X-2015

„Când privești țărâna, care-l acoperă la Rucărul cu brazi, te miri, ce multă dragoste lumească a fost înăbușită de doi metri de pământ.”

Fie-vă țărâna ușoară, iubite prieten!

**Prof. Ion C. Hiru,
Domnești de Muscel**

¹¹ SFANȚ, sfaș, s. m. Veche monedă austriacă de argint având valoarea de aproximativ doi lei, care a circulat și în Țările Române la începutul sec. XIX; sorocovă; p. gener. monedă măruntă, ban, para. 0 Expr. A nu avea niciun sfaș = a nu avea bani. [Var.: (înv.) sfânțih s. m.] – Din germ. Zwanzig[er].

¹² POVESTĂȘ, povestași, s. m. (Reg.) Povestitor. – Poveste + suf. -aș.

ȘEZĂTOARE PE „FOCUL LUI SUMEDRU”

A zecea întâlnire literală cu ocazia sărbătorii locale „Focul lui Sumedru” din Dragoslavele, ne-a îmbogățit anul acesta prin participarea prietenilor noștri de suflet, prof. Tudor Vlad, maestrul Iosif Nistor și domnul Cornel Stoian. Au fost alături de noi: prezentatoarea T.V. și artista Corina Dănilă, cu fratele său Nicu Dănilă, Nelu Constantin (pictor, epigramist) cu distinsa sa soție (epigramist), ing. Constantin Agricola – Miu, președintele C.E.U.M. și redactor șef al revistei „Accidava” și distinsa sa soție, Elena, domnul colonel, prozator, poet și epigramist Ion Mârzac, care acum se ocupă de noul format al revistei „Accidava”, dl. Ioan Pavel, cu soția, doamna prof. Maria Chirtoacă, responsabil de

bună voie, cu cele apărute în revistă. La alte întruniri au participat, Sterian Pricope, istoricul „Istoriilor neconvenționale”, prof. univ. dr. Antoaneta Ciochircă, dl. A. Monea cu distinsa sa soție, truditori ai revistei” Carte de la Curtea veche”, tineri artiști locali și membri ai Consiliului Parohial.

După terminarea slujbei Tedeum, de la biserică și degustarea litiilor, vinului și dulciurilor aduse ca ofrandă Sfântului Dimitrie, s-a participat la aprinderea și consumarea „Focului lui Sumedru” și la momentul artistic desfășurat în Grădina publică, cu acest prilej.

Întorși acasă, la părințele paroh Cîrstina și doamna prof. Tatiana, a început adevăratul festin literal, cu prezentarea ultimelor cărți și reviste de epigrame și poe-

zie, caricatură și umor. Fiecare invitat a adus un plus de valoare evenimentului, recitând din propria creație.

Și cum umorul nu se face „pe burta goală”, gazda l-a stropit cu ceva vinișor de Focșani și țuică de Cetățeni, pe lângă bulzurile, friptura și pastrama dragoslo-veană.

Ca o încoronare a acestui eveniment, maestrul Iosif Nistor, a încântat „cinstitul auditoriu” cu o suită de cântece, vechi și noi, interpretate la acordeon și voce, cum numai dumnealui știe s-o facă. Artista și prezentatoarea T.V. Corina Dănilă, care a participat la mai multe întâlniri de acest gen, a rămas surprinsă că la țară, este posibil astfel de manifestații cultural-artistice.

„Ține Doamne obiceiul”!

„Gazda”

DISCURS LA ÎNMORMÂNTAREA COLONELULUI ÎN REZERVĂ RĂDESCU GOGU

8 martie 2016

Cimitirul Militar Pitești

Înainte de a ține spiciul propus la catafalcul celui dispărut aş dori să spun:

Ce zi, 8 Martie 2016- zi-ua femeii pe planeta Pământ (sexul slab, gingaș și frumos) în loc ca d-ul colonel Gogu Rădescu să fie în viață și să ofere flori soției, ficei, nepoatelor și celor dragi, noi: femei și bărbați am venit să-i aducem multe coroane și flori.

Îndurerată familie, cernită adunare

În prag de primăvară, în luna lui Mărțișor s-a stins din viață, la o vîrstă venerabilă ruda, prietenul și colegul nostru drag Gogu Rădescu – colonel în rezervă în armata română. După o grea suferință, o boală năpraznică la răpus, părăsindu-ne omul născut pe plaiurile muscelene din nordul Muscelului.

S-a născut în frumoasa și pitoreasca comună Rucăr, sat de oameni harnici și frumoși, așezat la poalele munților Piatra Craiului, Căpitanului și Iezer –Păpușa și la izvoarele râurilor Dâmbovița și Râușor care brăzdează localitatea, din vremuri străvechi.

A plecat dintre noi discret, așa cum a și venit pe această lume, a traversat această viață cu succese și insuccese timp de 86 ani. A părăsit această viață cu bune și cu rele, plecând pe alte tărâmuri necunoscute, dincolo de viață, în universul stelar să se întâlnească cu cei dragi și apropiați lui, cu prietenii rucăreni: prof. scriitor Nicolae George- Podișor, arhitect-scriitor Muțiu Ion, scriitor Stoicescu Ion Puiu, prof. universitar dr. Pârnuță Gh., etc..

S-a născut într-o familie modestă de oameni muncitori și gospodari, a învățat de la familie omenia, respectul, cinstea și morala creștină, pe care nu le-a abandonat și a plecat cu ele în

pământul din care a fost plămădit.

Nu s-a bucurat de copilărie, dar s-a bucurat de muncă și de carte și după terminarea studiilor, încă din fragetă tinerețe, a îmbrăcat haina militară, fiind un soldat, un ostaș și un ofițer credincios și conștiincios al armatei române, urcând treaptă cu treaptă în ierarhia militară.

A pornit în cariera militară de la simplu soldat și prin disciplină, instruire, muncă asiduă, competență și acumularea de cunoștințe a ajuns la gradul de colonel.

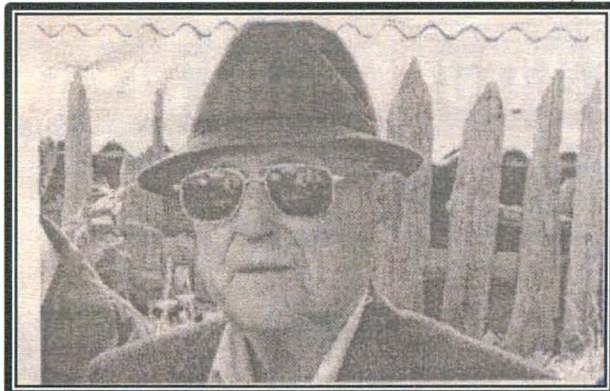
A slujit cu devotament și abnegație, cu onoare și credință armata și nația română până la pensionare și chiar după, până în clipa morții.

Toată viața sa a fost un om gospodar, muncitor, a ajutat și a făcut mult bine semenilor, cunoscuți și necunoscuți fiind apreciat de comunitățile unde a trăit și a muncit.

A fost un soț minunat, un tată devotat, un bunic și străbunic iubitor și așa va rămâne în conștiința lor.

Azi într-o zi superbă de primăvară ne părăsește un MARE OM, stabilindu-se în infinitul univers stelar, de unde ne v-a veghea pe noi cei rămași pe acest pământ plin de invidie, ură și răutăți să ne ducem viața mai departe, cu bune și cu rele.

Noi, rucărenii, am pierdut un om onest, un prieten drag, un mare sfătuitor și de onoare, lăsând un mare gol în inimile și în sufletele noastre.

A fost sufletul cenaclului "Mihail Lungianu" din Rucăr-Muscel și al revistei "Piatra Craiului" redactată de cenaclu, fiind membru de onoare al cenaclului. Colaborator și redactor al revistei noastre, un participant activ al tuturor manifestărilor culturale-artistice și spirituale organizate de noi.

După pensionare s-a implicat activ în foarte multe activități organizate de Cercul Militar Pitești și veteranii de război, alături de confrății săi militari și civili.

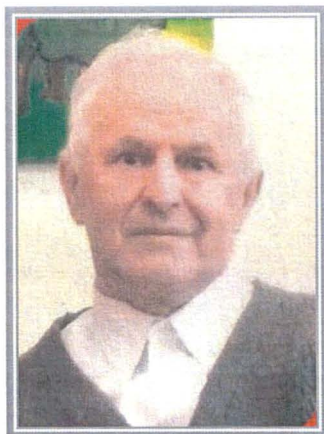
A colaborat cu Jurnalul de Argeș mergând pe teren pentru a lua interviuri multor veterani, în special rucăreni.

Pot afirma că azi am pierdut nu numai un ofițer al armatei române, dar și o mare valoare umană pe care din stimă și respect pentru domnia sa vă rog și vă solicit să nu-l uitați, să-l aveți veșnic în memoria domniilor voastre, pentru că îl merităm cu prisosință.

În numele cenacliștilor rucăreni, ai colaboratorilor revistei prin persoana mea, doresc să transmit familiei îndoliate sincere condeoleanțe, să aveți tăria și puterea să treceți peste această mare și grea pierdere.

*Un sincer ADIO de la cei prezenți,
Stoian Cornel,
secretar cenaclu*

Bătălia cărților – CONCURS NAȚIONAL, Ediția a III-a 2016

10 noiembrie 2016, o zi târzie de toamnă, mohorâtă cu precipitații bogate.

În această zi la Școala Gimnazială „Oprea Iorgulescu” din municipiul C-lung Muscel s-a desfășurat un eveniment cultural educativ-instructiv de o importanță deosebită pentru dascăli și elevi.

Este vorba de concursul național „Bătălia cărților”, faza locală, din anul școlar 2016-2017, realizat în parteneriat între școala gimnazială „Oprea Iorgulescu” și Biblioteca Municipală „Ion Barbu” C-lung, cu titlul „Cartea, leac pentru suflet”.

Pentru acest concurs au fost propuse spre lectură cărțile care fac parte din lectura suplimentară a elevilor de gimnaziu și liceu- categoria 11-14 ani respectiv clasele V-VIII unde s-au înscris un număr de 23 elevi.

Acest concurs a ajuns la ediția a III-a, proiectul s-a îndreptat pe însușirea de către elevii participanți, a competențelor de lectură:

- înțelegerea textelor literare;
- capacitatea și înțelegerea pentru comentarea unor fragmente literare;

- capacitatea de reflecție;
- exprimarea de opinii, argumente și interpretări proprii.

Finala concursului a constat într-o dezbatere cu tema „Convinge-mă să citesc”. Elevul participant și-a prezentat și susținut cu argumente cartea lui preferată și a răspuns la întrebările comisiei de evaluare.

Această comisie de evaluare a ținut cont de mai mulți factori: argumentare, exprimare, convingere și originalitate.

Elevul care va răspunde cel mai bine cu argumente solide va deveni „Cititorul anului”, iar cartea care s-a bucurat de aprecieri elogioase fiind votată cu cel mai mare punctaj va deveni „Cartea anului”

La festivitatea de înmânare a premiilor și diplomelor au participat:

- dl. director al Școlii Gimnaziale „Oprea Iorgulescu”
- dl. director al Bibliotecii Municipale „Ion Barbu” C-lung-preot Ștefan Ștefănescu;
- dl. Cornel Stoian secretar general al Asociației „Ruffa Arbor” Rucăr;
- doamnele profesoare îndrumătoare: Banu Gabriela, Horobeanu Gabriela și Bitan Angela;
- peste 50 de elevi.

Evenimentul a fost deschis de dl. preot Ștefănescu Ștefan, care a scos în evidență scopul, rolul și importanța concursului „Bătălia cărților”. În continuare aduce mulțumiri d-lui Cornel Stoian, care a sprijinit acest concurs prin donarea a

46 cărți, care vor fi date ca premii.

Comisia de jurizare a analizat fișele de lectură și în urma notării dezbaterii finale au acordat premiile: -13 premii I; 7 premii II; 3 premii III.

La concurs au participat 40 de elevi din care 23 au fost premiați cu diplome și 2 cărți de fiecare.

Festivitatea a fost filmată de Clar TV, echipă condusă de dl. Sorin Durdun

La finalul festivității a luat cuvântul dl. Cornel Stoian:

„Este o mare onoare pentru a fi prezent în acest lăcaș de educație și instrucție, unde își desfășoară activitatea un corp profesoral de excepție condus cu profesionalism de conducerea școlii.

Sunt mândru de invitația făcută de dl. preot Ștefan Ștefănescu, directorul bibliotecii la un eveniment de excepție „Bătălia cărților” ediția a III-a găzduit de prestigioasa școală „Oprea Iorgulescu”.

La 9 mai 2016 s-au împlinit 347 de ani de la atestarea documentară a celei mai vechi școli domnești în limba română din Țara Românească și 87 de ani de la construirea acestei clădiri de filantropul câmpulungean Oprea D. Iorgulescu.

Felicitări celor 23 premiați și doamnelor profesoare, care au dus la final „Bătălia cărților”.

*Participant,
Ec. Cornel Stoian,
Rucăr-Muscel*

EVENIMENTE CULTURAL ARTISTICE **RUCĂR - C=LUNG**

La final de an 2016 au avut loc două evenimente culturale artistice de o importanță deosebită pe tărâm artistic și cultural în Rucăr și C-lung Muscel la care am fost invitat și la care am și participat din partea Asociației Culturale „Ruffa Arbor” și a Cenaclului literar-artistic „Mihail Lungianu” din Rucăr.

Complexul de servicii pentru copilul în dificultate Rucăr

Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun și de Anul nou sub directă conducere și coordonare a doamnei director Rodica Arsene și a domnișoarei Simina Niculescu au reușit să prezinte asistenței un program artistic de excepție, datini, tradiții și obiceiuri, toate încorporate într-un spectacol de o rară frumusețe susținut de un mare grup de copii de vârste diferite, pregătiți cu profesionalism artistic de d-ra Simina Niculescu și Cătălin Luțea, care a asigurat partea tehnică și muzicală.

Pe lângă copiii Complexului, profesori și educatori, salariați, au participat din afară mulți invitați de profesii diferite, printre care și fețe bisericești-preoții Ion Sebastian Arsulescu și Florin Lipan.

Începe spectacolul susținut de niște copiii talentați, frumoși și bine pregătiți cu parada portului popular rucărean susținuți cu ropote de aplauze de o asistență numeroasă și în acest timp își face apariția și „Moș Crăciun” cu sacul plin de cadouri.

Urmează sceneta-obiceiuri, tradiții și colinde de Crăciun, recital de poezie, cântece etno-folk, cântece la vioară

și fluiet, dansuri, apar copiii cu plugușorul, cu steaua și sorcova.

Spectacolul se încheie cu un superb dans țigănesc susținut de un grup de fete frumoase, superbe și talentate, coregrafia și pregătirea acestui dans le-a aparținut lor în totalitate și au fost răsplătite cu aplauze îndelungate.

D-na director ține un discurs scurt în care aduce mulțumiri și apreciază eforturile corpului de profesori și educatori, salariaților care s-au ocupat de educația și instruirea copiilor în 2016, urându-le un an nou cu sănătate și prosperitate.

Mi s-a dat cuvântul, în care am spus:

„Sunt o prezență constantă de mulți ani la spectacolele de Crăciun și Anul Nou, apreciez eforturile conducerii, a factorilor de răspundere din complex pentru asigurarea condițiilor de viață, de educație și instrucție a copiilor și elevilor.

Ați reușit să supliniți cu brio la acești copii lipsa unei familii, în special a mamei și a tatălui, reușind să-i înconjurați cu dragoste și iubire, formând o

mare familie, unde acești copii să se simtă mai bine ca acasă. Aici este familia lor, casa lor. Doresc ca anul ce vine să fie mai bun, iar noi să fim mai buni.”

Au luat cuvântul și cei doi preoți, care au apreciat munca și eforturile conducerii pentru grija zilnică ce le oferă acestor copii cu destine nefericite, după care au vorbit cu evlavie și dragoste despre Nașterea lui Iisus, cea mai mare sărbătoare a ortodoxiei române.

Aici se termină evenimentul artistic, iar Moș Crăciun este înconjurat de copiii Complexului, mici și mari, iar Moșul le împarte pungi cu daruri.

Muzeul de istorie secția de Etnografie și artă populară C-lung

Sfârșit de decembrie, sfârșit de an 2016 ne găsește la secția de

„Etnografie și artă populară” a muzeului de istorie din prima Cetate de Scaun a Țării Românești, municipiul C-lung.

Este pentru a doua oară când intru în acest lăcaș etnografic și artă

populară musceleană care mi-a făcut o impresie deosebită.

Am fost condus de cele două gazde, doamna muzeograf Livia Pitulan și d-ul Ionuț Fuscel în sala costumelor populare muscelene. Aici urma să aibă loc un eveniment cultural foarte important, la care au participat oameni de cultură și artă, valori muscelene de profesii diferite, personalități care iubesc cultura, spiritualitatea și în special cartea de proză, poezie, epigrame și catrene, etc...

Aici a avut loc o dublă lansare de carte, autori prof. scriitor Mariana Chirtoacă și Ioan Pavel-Gabriel Cotenescu.

La acest eveniment – lansare de carte- a participat un public numeros, sala a fost neîncăpătoare, participând oameni din municipiu, dar și din comunele de pe Muscele; Rucăr, Mățău, Lerești, Godeni, Curtea de Argeș, etc...reprezentând: Cenaclul de arte plastice, Cenaclul "Moș Andrei", Cenaclul Cultural Muscelan, C.E.U.M și Cenaclul „Mihail Lungianu” din Rucăr.

A participat la eveniment și televiziunea Clar TV condusă de dl. Sorin Durdun, care a filmat toată manifestarea artistică și lansarea de carte.

Manifestarea a început cu colinde tradiționale cu prilejul Crăciunului și Anului Nou-2017. A fost un spectacol artistic deosebit, unde și-a dat concursul o formație de excepție de la Complexul de servicii pentru copilul în dificultate din C-lung, pregătită cu măiestrie de d-na prof. Rodica Voicu, primind aplauze îndelungate.

În acest timp a sosit și Moș Crăciun adevărat în persoana publicistului Doru Pavel,

care face această meserie de peste 20 ani.

Acest spectacol s-a ținut în sala plocadelor muscelene de o frumusețe deosebită, cu mare tradiție pe plaiurile muscelene.

D-ul inginer scriitor Constantin Agricola Miu- președintele C.E.U.M și al Cenaclului Cultural Muscelan moderează cele două lansări de carte . D-na poetă Mariana Chirtoacă își lansează pe rând cele șapte cărți apărute în anul 2016- cărți de poezie, proză, epigrame, etc..., fiind primite de publicul prezent cu mare interes și bucurie.

Titlurile cărților lansate sunt:

Timpuri nostalgice, Cu musca pe căciulă, Pâine și circ, Uf și năduf, Adevărul gol prostuț, Poezia între teorie și practică, Sub vraja curentelor literare.

În continuare ing. publicist își prezintă cartea de proză și poezie – *Unul pe față, unul pe dos*-autori ing. Ioan Pavel și publicist - diacon Gabriel Cotenescu.

Primul autor își deapănă povestiri adevărate, reale, având un stil literar aparte de jurnalist, de miner adevărat, dar și de „Moș Crăciun” adevărat având în preajma sa tot timpul pe „Crăciunița” Georgeta.

Cel de al doilea autor, este un om religios autentic, cartea fiind o mare surpriză, pentru domnia sa aflând despre ea la lansare. A scris cu iubire și dragoste despre mari personalități, care au marcat istoria.

Citez din postfață: „Cartea are o structură unitară, degajă seriozitate, se remarcă prin tonul cu iz muscelan , și ținută de paradă” – Constantin

Agricola Miu, Godeni-17.12.2016.

După prezentarea celor 8 cărți lansate de către cei 3 autori au luat cuvântul mai multe personalități prezente elogiind în cuvinte și expresii frumoase cărțile lansate și pe autorii lor după cum urmează: Nelu Constantin președintele Cenaclului „Negulici”, Dorin Durdun- președintele Cenaclului ”Moș Andrei”, Constantin Agricola Miu- președintele Cenaclului Cultural Muscelan și al C.E.U.M, toate din C-lung Muscel; George Cîrstea- membru fondator al cenaclului „Nicolae Velea” Curtea de Argeș și Cornel Stoian – secretar cenaclul „Mihail Lungianu” Rucăr, prof. Dudu Vlădău- Mățău, Marius Bascacov- editor editură, etc...

În cuvântul meu am scos în relief activitatea prodigioasă a poetei și epigramei prof. Mariana Chirtoacă în domeniul scrisului, care a scris peste 30 de cărți pentru copii și adulți.

Este o profesionistă a scrisului și face cinste culturii muscelene și nu numai, fiind și membră a U.S.R, recunoscută pe plan național. Treptat lansarea dublă de carte s-a transformat într-o adevărată ședință de cenaclu unde mai mulți oameni de cultură au recitat poezi și epigrame proprii printre care exemplific: Mariana Chirtoacă, Constantin Agricola Miu, Gabriel Cotenescu, Nelu Constantin, Ioan Pavel etc...

La final Moș Crăciun a oferit cărți tuturor participanților.

*Ec. Cornel Stoian,
Rucăr-Muscel*

EXPOZIȚIA NAȚIONALĂ „CRĂCIUNUL CU MĂȘTI” – OBICEIURI DE IARNĂ DIN RUCĂRUL DE FĂGĂRAȘ ȘI RUCĂRUL DE ARGEȘ

Castelul Bran și Serviciul Cultură Tradițională din cadrul Centrului Cultural „Reduta” vă invită sâmbătă, 10 decembrie 2016, ora 12:00, la vernisajul Expoziției Naționale „Crăciunul cu măști” care va avea loc la Castelul Bran.

Anul acesta adunăm între zidurile castelului ce străjuiește vechea vamă, oameni și obiceiuri din două localități ce poartă același nume, dar se găsesc de o parte și de alta a Carpaților: Rucărul muscelan (jud. Argeș) și Rucărul făgărășean (com. Viștea).

Conform legendei „descălecatului” Țării Românești, în anii 1290, Negru Vodă a trecut Carpații dinspre Făgăraș și s-a stabilit la Curtea de Argeș unde a întemeiat un voievodat. Dincolo de elementele de legendă, numeroși istorici susțin ideea întemeie-

rii localității Rucăr din județul Argeș de către locuitorii satului Rucăr din Țara Făgărașului, aparținând în prezent de comuna Viștea.

„Iar când au fost la cursul anilor de la Adam 6798 (1290), fiind în Țara Ungurească un voievod ce l-au chemat Radul Negru Voievod, mare herțeg pre Almaș și pre Făgăraș, rădicatu-s-au de acolo cu toată casa lui și cu mulțime de noroade: rumâni, papistași sași, de tot feliul de oameni, pogorându-se pre apa Dâmboviții, început-au a face țară noao.”

(Fragment din Letopisețul Cantacuzinesc privind întemeierea Țării Românești)

„În acest context, Expoziția Națională „Crăciunul cu măști” organizată la Castelul Bran, în luna decembrie, dorește să aducă în atenția publicului obiceiuri de iarnă din două localități, aparținând de două zone etnografice diferite, dar legate de o istorie comună.

Rolul zeiței preistorice în ipostază zoomorfă este interpretat la Crăciun și Anul Nou de feciorul cetei de colindători care îmbracă o mască bovină numită, în raport de zona etnografică, Turcă, Boură, Cerb, Capră, Brezaie etc. Astfel, în Rucărul de Făgăraș întâlnim obiceiul colindului cetei de feciori cu *Berbece*, iar în cel muscelan, *Brezaia*.

Expoziția este structurată în trei secțiuni: reconstituirea unui interior țărănesc muscelan, prezentarea obiceiurilor de iarnă *Brezaia* și *Ceata de feciori cu Berbece* din Rucărul de Făgăraș, precum și o expoziție de fotografie veche.

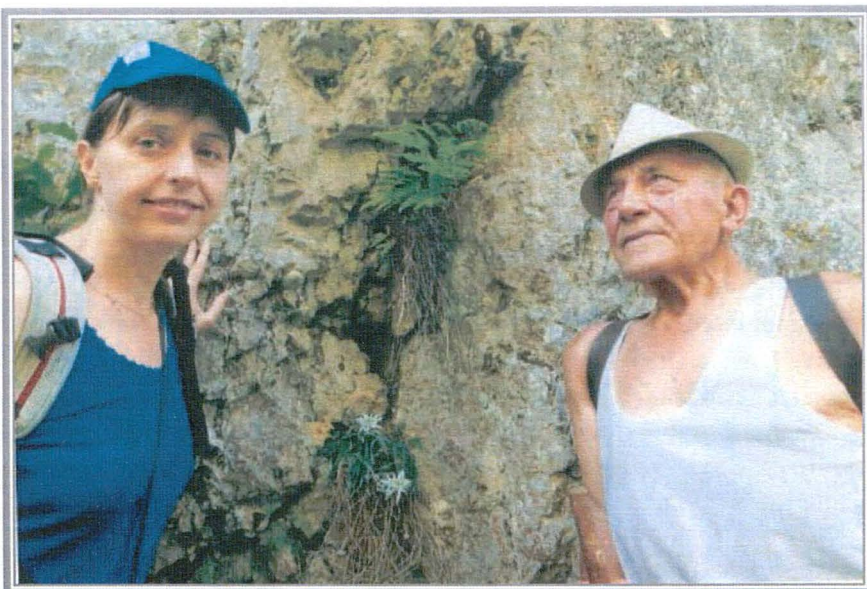
„În zilele de sâmbătă și duminică ansambluri din județul Brașov vor prezenta colinde și obiceiuri de iarnă,” au declarat organizatorii acestui eveniment.

Organizatori: Castelul Bran și Serviciul Cultură Tradițională-Centrul Cultural „Reduta”

Parteneri: Asociația Regalia, Asociația Ruffa Arbor (jud. Argeș) și Primăria Comunei Viștea.

DAN STRĂUȚI

O ZI CU AMINTIRI

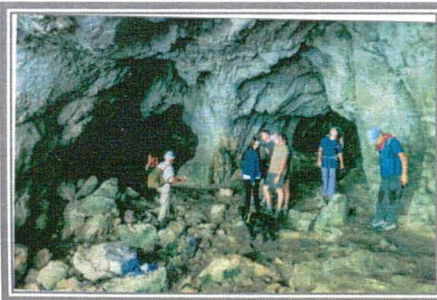

Cu ajutorul drumeției, omul a redescoperit natura. Împotriva consecințelor nefaste ale sedentarismului, vieții moderne, pentru păstrarea vigoriei fizice și a câștigării încrederii în forțele proprii, ca antidot al poluării, drumeția s-a dovedit de neînlocuit. Ochiul se încântă de cele mai diverse culori și peisaje, prietenia și solidaritatea omenească se leagă atât în momente de contempla-re a frumosului, cât și în unele momente grele care se ivesc uneori.

În rândurile de mai jos voi prezenta un moment trăit pe Cheia de Jos a râului Dâmbovița, după cum urmează :

În dimineața zilei de 29 Iulie 2013 am plecat singur din centrul localității Podul Dâmboviței pe albia râului Dâmbovița în aval, echipat pentru a merge prin apă, având ca scop vizitarea „Gurei Pereților” aflat lângă confluența pârâului Ghimbavu cu râul Dâmbovița. Subsemnatul doream să revăd traseul plutașilor

rucăreni de odinioară și poteca de acces sprijinită pe piloni metalici încastrați în stâncă, lucrare realizată la inițiativa subsemnatului, pe o zonă greu accesibilă din pereții Cheii de Jos a Dâmboviței. Dorința nu mi s-a realizat deoarece pe la mijlocul traseului m-am întâlnit cu un micro grup de turiști format din 3 persoane-o tânără ingineră din București și 2 fete. Acest micro grup a plecat de la Rucăr punctul „vechea uzină” pe albia Dâmboviței, prin apă, spre Podul Dâmboviței. Scopul acestei acțiuni a fost noșterea frumusețelor ale Cheii de Jos a râului Dâmbovița și totodată vizionarea netului ” Gura Cheii de Jos” a pârâului Valea Cheii.

O altă dorință a micului grup era să vadă florile de colț obiectiv pe care nu au reușit să-l realizeze până la întâlnirea noastră, așa că m-am oferit, renunțând la programul meu, să le satisfac această dorință.

Am condus micul grup până la cel mai accesibil punct unde creșteau 2 exemplare de floare de colț, fapt care a impresionat, și cu această ocazie între noi s-a cimentat o prietenie de durată. După ce am ajuns la Podul Dâmboviței dorința grupului a fost ca în ziua de 31 Iulie 2013 să viziteze Peștera Urșilor de pe Cheia de Sus a Dâmboviței, acțiune pe care am condus-o cu plăcere .

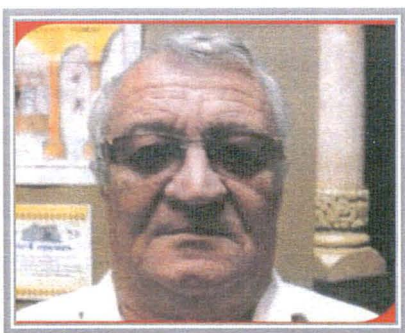
În cursul aceluiași an am condus grupul de turiști format de astă dată mai numeros, pe vârful muntelui Valea Caselor pe cheile Ghimbavului, pe muntele Căpitanul etc.

Revin la fondul introducerii formulate la începutul acestui articol, referitor la binefacerile drumeției, acțiune pe care încă o îmbrățișez și o practic cu tot sufletul.

Despre Carpații Românești spunea Alexandru Odobescu: „Sunt coloana vertebrală a pământului Românesc. Să ne împărtășim din tot ce ne oferă munții: tărie, frumusețe, măreție, perenitate, gingășie, poezie, legendă și povești.

Rucăr, 18 Mai 2016
Ing Olenic Nicolae

GHEORGHE AL STANCHII ȘI MINISTRU!

La Drăganu, vestitul munte (dar ceva mai mic mai bine zis, un picior de munte) aflat pe atunci în proprietatea IAS C-lung, s-au făcut niște amenajări, ba chiar sau îmbunătățit: pășunea, drumurile de acces, vechea stână a Dușeștilor veche de sute de ani „s-a dus”, și s-a construit alta. Păcat că vechea Casă a lui Bălan de la minunata pepinieră s-a șters și ea de pe fața Drăganului. Se putea reamenaja dar...

S-a făcut o frumoasă cabană-binecunoscută- bine dotată, inclusiv cu lumină electrică.

O stână nouă în fond ș.a. lucrări bineînțelese cu destui bani. Că de la bani pleacă mai toate, și povestea ce urmează, tot de la bani începe...

Pe atunci, Ministrul Agriculturii- se afla muscelianul Nicolae Teșu din Țițești – „Cheia” prin care conducerea IAS- director dr. Tăutu- au cerut banii necesari lucrărilor. Pe atunci 1971-1972, gura pungii cu bani, nu era prea deschisă, nici pentru agricultură.

Așa că, dl ministru vrând să vadă cum s-au cheltuit banii luați pe mâna dânsului a făcut o vizită de câteva zile la Drăganu.

Cum tatăl meu, șeful cio-banilor- nu numai că se ocupase de amenajări, m-a cuplat și pe mine la treburi pe acolo mai ales că pe dl. ministru trebuia să-l scoată cineva „în decor”, să se plimbe.

Așa că nici eu nu mă duc singur, îl iau cu mine pe Sulică - Popa Nica, pădurarul de canton.

Am o mare surpriză Nea Ion – gătit ca scos din cutie- cu uniforma de pădurar ca de paradă, cu „petlițe” de catifea, frunza de stejar stălucea ca argintul viu. Proaspăt ras, pălăria cu pampon și smoc de păr de mistreț! Ce mai! Om cu bun simț - mergea să-l vadă pe ministru, gătit ca la paradă,.. parfumat.

Dar altă surpriză!! Nea Ion Sulică, așa a vrut el, să-l ia și pe Gheorghe al Stanchii-bineștiut de rucăreni, fost milițian la Brașov, o figură agreabilă și pitorească a Rucărului.

Inspirat a fost nea Ion Sulică, cu Gheorghe al lui- dar al Saftii.

Hâtru, cu bun simț, chiar cu umor de calitate, între Gheorghe și dl. Ministru pe lângă un coniecel și o țuiculiță de poftă de mâncare, la jocul de table, s-a legat pe bune, un simpatic dialog amical, domnul ministru, nu tov. Ministru îi tot dădea Gheorghe, și dă o perlă:

- Eu nu vă zic tov. Ministru-aici nu ne aude Ceaușescu- la toți peste tot, numai tov,

tov,...mai dă-i dracului de tovi(!?), că ăștia m-a dat afară din miliție, și dă drumul poveștii cu a treia cizmă-n cur?!

Pe lângă altele- Gh al Stanchii a fost nu doar sarea și piperul- felul lui l-a amuzat și distrat la culme pe tov. Domn Ministru, rămânând peste noapte 1-2 zile acolo.

- D-le ministru mai zice Gheorghe,...ce șapcă aveți, parcă e de „babiță”...o șapcă maron, ce i s-a părut lui Gh. de „babiță”o ciupercă ce crește pe sălcii - ia Gheorghe șapca, se uită, o învârte și o pune pe cap!?

Deloc dl ministru nu s-a supărat, ba ia dăruit șapca. Uite așa, pe negândite, hâtru de Gh. Al Stanchii, fost milițian a creat la Drăganu o bună dispoziție înaltului oaspete ”scutindu-ne pe noi de alte atenții și obligații.

Așa cum toată lumea îl știe, Gheorghe are în orice moment o replică de bun gust, ca un fel de bufon de uliță cu sare și piper.

Ăsta e Gheorghe al Stanchii - milițian în Brașov Fost!! Căruia tovarășii...i-au dat a 3-a cizmă-n cur!!...aici să mă pupe tovarășii, zice Gheorghe.

- Eu daia nu vă zic d-stră tovarășe ministru cu la toți, zic domnule, să vă spună și la Bănică-adică eu.

Asta știu, și asta spun,
Eu Bănică din Boteni

CABANIERUL FINTOIU ȘI CESARE TRENTINI

La cabana, Căpitanul într-o mică destindere și o gură de aer curat -printre oaspeți- Ioan Chirilă a fost și prietenul României – italianul C. Trentini- redactor șef al ziarului sportiv „Estadio de Bologna”.

Din una în alta, ca la cabană, s-a ajuns și la discuții. Nea Fintoiu – ca orice rucărean ce-i place să vorbească și să iasă în față, tot dădea și el cu gura. Vorbăraie avea în italiană I. Chirilă o vorbea bine , dar și Trentini o rupea bine românește.

Cam cu tupeu nea Fintoiu vrea el să știe să priceapă din vorbele dâșilor – italiana și româna seamănă dar Fintoiu nu pricepea și zice :

- Domnule Italian dacă o rupi românește, de ce nu vorbești ca noi ?! io capisco – înțeleg românește, dar mai puțin vorbesc ...

Un câine frumos – Breazu – a fost îndrăgit de Trentini, îl striga

nu Breazu – Breasu ... iar Fintoiu – vrând să facă pe profesorul ... zi domnule cu Z- Breazu, nu poți să zici ZÎ – așa Z de la brânză.

Îl frământa tare pe Fintoiu treaba cu Z, crezând el că italianul face pe deșteptu, nu vrea să pronunțe bine ?!!

Și nu pot uita acest episod mai puțin plăcut de la cabană cu altul de jos, din sat.

Cu cei de acolo inclusiv oaspetele , am făcut o vizită per-pedes prin Rucăr la H.T.R. Ne-am oprit la frumoasa vilă – Anastase – fost sediu de ocol – Farmacie pe atunci Un om – nenea Ion Moiceanu – tatăl lui Aurel și celorlalți Moiceni – bolnav, cu o mână aproape inertă !?

Își ridică pălăria și salută grupul, așa aparte mai deosebit?!. Care atrage atenția în mod plăcut . Așa italianul îi strânge mâna , și îl fotografiază pe omul deosebit nenea Ion Moiceanu , lăsat de Dumnezeu – cu vorbă bună și blândă,

cu un fel de a fi, curat apropiat cu oricine.

Așa, mi-aș permite a aminti de educație, de bun simț față de alte comportamente nu doar rucărene.

Totdeauna, ” vorba dulce, mult aduce”

Și-am cunoscut prea puțini rucăreni de felul lui nea Ion Moiceanu – la vorbă , la salut , la tot ce-i stă bine, mai bine omului - nu și de bun simț. Așa îmi aduc aminte de dl. Ionel Cotârleț, Tache Moiceanu, dr. Roșca , nea Ion Bârloiu (Gât) distinsul primar Miloș,, nea Tice Nistorică , Mitică Berdilă sau nenea Cosma cu „caii lui” – oameni deosebiți prin vorbă și felul lor de-a fi.

Pe alți mai țândăroși , mai colțoși – sincer i-am uitat .

Silvicultor
Octavian Bănică-Botenii

O POVESTE STRICT AUTENTICĂ ȘI ADEVĂRATĂ

” În munții Rucărului”- lupii urlau și vara, de răsunau văile (martor- renumitul om, vânător, inginer silvic N. Olenic, care la vremea aceea a auzit-o)

Era la sfârșitul lui iulie 1977, I.F.-ul Rucăr, terminase construcția drumului forestier Răchita-Nemțoaica, și trebuiau întocmite niște acte între O.S. Rucăr și I.F. (investitorii). Lucrările aferente au presupus accidentări de arbori prin ”pușcare”deoarece prin exploziv, alți arbori accidentați, ce trebuiau inventariați-cubați și a se

da în exploatare I.F.-ului ca produse accidentale.

Ba că, s-a stabilit un fel de comisie între părți, Ocol ca proprietar, I.F.-ul beneficiar- exploatare. Drumul se construise special pentru scoaterea, exploatarea masei lemnoase din zonă.

Din partea O.S. Rucăr subsemnatul și ing. Marian Popescu, de la I.F. ing. Tiucă Viorel (Cilibiu de la Pod) și ing. Gică Jubleanu.

Mașina Ocolului (nea Țică Idoraș 1 AG 2046) ne-a dus la

locul destinat, lăsându-ne să facem treaba urmând ca noi să revenim pe jos la Pod la viitoarea colonie Răchita. Facem ce trebuia rămânându-ne destul timp să coborâm. Marian Popescu (zis Gopo)un mare amator de mitărți să nu plece cu mâna goală propune căutarea prin pădure – de fapt și atunci și azi, pe Dâmboviță cresc destui bureți și nu numai. Mie și lui Puiu Tiucă nu prea ne-a surâs ideea, am zis, fie..iar nea Gică Jubleanu a renunțat, luând-o per-pedes la

drum să prindă o mașină spre C-lung acasă, mai devreme.

Marian mai pornit, pleacă depărtându-se de mine și de Puiu. Noi, mai de gură cască, am urcat mai sus de la capătul drumului să privim spre Piatră, spre Mănăstirea și mai departe...

Dar, ne-au simțit niște câini ciobănești ce se găseau prin preajmă cu oile la păscut. Frică, nu ne era- eu ca vânător mai luam așa să fie și flinta cu mine.

Dar, ce-i vine "hâtrului Viorel", avea un fin simț al umorului, așa , să întărate câinii, nici vorbă de ce a urmat, ..pune mâinile la gură și începe să-i: „Urle exact ca lupul, de ziceai că e lup îi tot părul și năravul”...

Câinii, agitați, hărmălaie mare,..intru și eu în urlet mai bufnindu-mă și râsul...

Ștregărie de "oameni tineri, care se mai protestesc și ei"... auzi să faci, să urli ca lupii, și vara?!

Noi urlam. Câini lătra și mai tare,.. hărmălaie nu glumă.

Bietul Gopo depărtat bine de noi, (și acum râd cu aceeași trăire...) dă drumul la niște chiote, huooo, lupii măăă,.. de răsuna valea, era bine legat la trup cu o voce puternică pe măsură.

"Lupul" de Viorel, întărat de Marian, ridică tonul la urlete, de credeai că e adevărat...câinii și ei agitați se apropia de noi, nu de Marian? Bietul Gopo- rămas singur, dă la chiote și huiduieli de nu ziceai că e adevărat...

" Băi Tavii,. Bănicăăă, Vioreleee, huooo lupii:, Viorel urla și mai tare, eu mă prăpădeam de răs. Și la munte, cum unii mai știu, sunetele se aud mult mai departe, mai tare...

Schimbăm și noi muzica, cu huooo lupii, câini țineau isonul, Marian de pe muchia cealaltă ne seconda, vârtos, Puiu urla mai tare...

Noi am luat-o pe drum spre Răchita, Marian a coborât pe altă parte...

Eu, umflat de răs cu Puiu, era gata să desconsfir recitalul, dar Puiu o drege..măi Mariene, băăă, dacă nu venea câinii, ne mânca lupii, a venit spre noi, venea către tine...

Marian cu frica în sânvizibil și sincer marcat de întâmplare, agitat, aproape tremurând, spune că chiar i-a auzit fugind pe deasupra lui?!-relatând trăirea lui cu o sinceritate dezarmantă .

Băăă fraților, bă Mariene, să te rogi la D-zeu că ai scăpat, să pui lumânări la biserică, zice Puiu.

Tavi (eu adică) în loc să dea gură s-a dus către lupi să-i împuște în loc să tragă în aer să-i sperie, dacă nu venea câinii te mânca lupii...

După Marian, ar fi fost 3-4, precis lupul și lupoica cu 2-3 cățălandri...

Seriozitatea lui Marian pe moment, m-a făcut să nu-i spunem. Așa a rămas. Nea Țică Idoraș mai să creadă și el că lupii urlă vara, mai știi, se poate, după ce Viorel-îi face cu ochiul...Ba mai pune și paie pe foc,..dl inginer, vezi că nu e bine singur în pădure,..dă-le dracului de mitărci...

La Ocol a doua zi, Marian abia aștepta să raporteze evenimentul. D^{le} ing. Cotenescu, să vedeți din ce am scăpat ieri,...o haită de lupi la Nemțoaica Sus, gata să ne mănânce (!!) urla de suna valea,..o fi fost turbați...

Dl Cotenescu ce să zică, prea sincer spunea Marian,- și s-a părut, o fi fost niște câini...?

- Ce câinii? Noroc cu câinii care au auzit și lătra, să spună Tavi, și Tiucă, că doar au fost cu mine. Marian făcea naveta de la C-lung și sosea mai devreme de 7 la Ocol. Când sosesc și eu a trebuit să confirm la început, dl Cotenescu mai să creadă ...Până la urmă, și Marian s-a lămurit că lupul a fost Viorel Tiucă, care n-a vrut decât să întărate câinii, nu să-l sperie pe Marian.

După cum bine se știe, lupii nu prea urlă vara. O fac în timpul împerecherii, în ianuarie-februarie, pe zăpadă și ger.

După câte știu povestea a auzit-o de la dl. Cotenescu și dl. Ing. Colea Olenic ... A zămbit desigur amuzant punând cum era cazul totul pe seama "șotiilor rafinate" de umor inteligent ale regretatului ing. Tiucă Viorel., bun prieten și coleg cu mine la Dinicu Golescu, descoperind că tații noștri sau cunoscut din armată și război ca musceleni și buni camarazi.

Cu nostalgie și sincere regrete repovestesc povestea în memoria lor; pentru că unul Tiucă a plecat dintre noi atât de surprinzător în floarea vârstei(un gest de neînțeles), iar Marian, abia ieșit la pensie doborât de o boală nemiloasă și necruțătoare, recent.

Doi oameni, doi colegi și buni prieteni, care au trăit cu bune și rele o bună parte din viață și la Rucăr.

În memoria lor mie mi-a rămas în suflet această poveste adevărată.

*Silvicultor
Tavi Bănică Boteni*

MARI PERSONALITĂȚI RUCĂRENE ȘI MUSCELENE

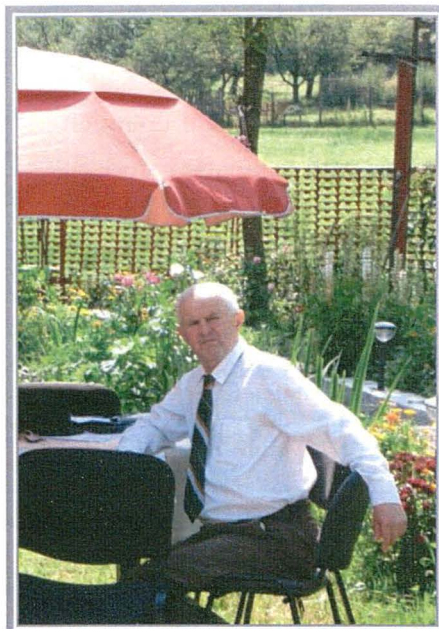
Învățător Daniil Rădescu

La poalele muntelui numit „Vârful Crucii”, lângă Cheile Dâmboviței, despărțite de râul Dâmbovița, se găsește o casă bătrânească, unde a văzut lumina zilei Daniil, al patrulea copil din cei șapte al familiei Rădescu. Vine pe lume în ziua de 9 februarie 1897, în Rucărul Muscelului, în familia Maria și Năstase Rădescu, o familie înstărită de agricultori de oameni gospodari și bine văzuți de comunitatea rucăreană și de autorități. Copilăria și-a petrecut-o împreună cu frații săi, lângă familie. În anul 1904, îl găsim pe Daniil Rădescu în clasa întâi, la Școala primară de patru clase din Rucăr, după care urmează cursurile Școlii Normale „Carol I” din Câmpulung Muscel, timp de șapte ani, între 1908 și 1915. În toată perioada cât a fost elev, la ambele școli a fost elev foarte bun, disciplinat și ordonat, fără a crea probleme școlii și familiei, și a fost premiant al prestigioasei școli câmpulungene. Obține diploma de învățător și, în toată perioada de treizeci de ani cât a profesat ca dascăl în învățământ, la diferite școli, din diverse localități, și-a făcut datoria la cele mai înalte cote, conform cerințelor vremurilor de atunci.

Afost dascăl de elită al școlii românești. Și-a făcut debutul în localitatea Plosca, Teleorman, după un timp îl gă-

sim la Ciocanu – Dâmbovia, iar din 1922, este transferat la școala din Rucăr, unde a servit cu credință și devotament. Pentru că a fost membru al P.N.Ț., a fost dat afară de către comuniștii veniți la putere, aduși de tancurile sovietice și este silit să se pensioneze din învățământ, în 1947. În anul 1922, în 16 septembrie, se căsătorește cu domnișoara Maria Constantinescu, musceleancă din Hârtiești, cu care a avut un mariaj fericit, iar din acest mariaj a rezultat un copil, pe nume Maria care, la timpul ei, s-a căsătorit cu Ilie(Gică) Răuță, având o fetiță.

Daniil Rădescu a fost un om bun și talentat orator,electrizând asistența căreia se adresa, și un foarte bun organizator,în special de școli.În afară de profesia de învățător, a fost o perioadă director de școală,unde și-a făcut cu prisosință datoria,fără a abdica o clipă de la ideea de a ridica școala rucăreană.A fost promovat, datorită abilităților sale, în funcții importante, și anume: revizor școlar al județului Muscel, inspector școlar în alte județe ale țării,inspector școlar în Chilia Nouă din Basarabia (până în 1944). A fost promovat,datorită abilităților sale,inteligenței și competenței ce-l caracterizau. A fost coleg, prieten de nedespărțit, împărțășind aceași opinie politică, cu învățătorul Toma Ștefănescu.Rucărenii l-au apreciat pentru munca la catedră, pentru pregătirea, cunoștințele pe care le posedea, pentru talentul, bunătatea, tactul său pedagogic.

Pregătirea deosebită, puterea de muncă, priceperea de care dădea dovadă în toate împrejurările vieții, comportamentul ireproșabil în relațiile cu oamenii, au făcut ca autoritățile administrative să-l promoveze în a conduce treburile obștești din Rucăr,obligație de care s-a achitat cu cinste și onoare,spre binele comunității. Menționez funcțiile obștești pe care le-a deținut:președinte al Obștii Moșnenilor Rucăr, președinte al Comisiei de cenzori la Cooperativa: „Frăția”, Rucăr, consilier în Consiliul de administrație al Băncii Populare „Piscul Mănăstirii”, Rucăr, consilier în conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, Câmpulung Muscel(după pensionare).

După ce a fost dat afară din învățământ (pe motive politice, cum am mai spus, fiind țărănist), Dan Rădescu era urmărit de Securitate, deci a plecat din Rucăr,penru a nu fi arestat și pentru a i se pierde urma. A ajuns la

Vulcan, Petroșani, unde s-a angajat la Întreprinderea S.A. Sovrom – Construcții Valea Drăganului, pe funcția de magaziner-gestionar al cantinei, de unde s-a pensionat definitiv în anul 1957. Dar, din păcate, și aici l-a urmărit ghinionul, fiind judecat și condamnat, în 1952, pentru delictul de „abuz în serviciu”, și i s-a imputat, pe nedrept, că a eliberat alimente unor muncitori din întreprindere pentru zilele de duminică și sărbători legale (când aceștia, neputând merge în locurile de baștină, rămâneau la unitate). În perioada septembrie-decembrie 1953 este privat de libertate, dar s-a găsit un OM DE BINE care a intervenit unde trebuie și l-a eliberat din coșmarul în care fusese aruncat. Nu se făcuse cu absolut nimic vinovat, a considerat doar că acei muncitori trebuiau să mănânce, chiar dacă era duminică și nu lucrau.

A participat la ambele conflagrații mondiale (Primul Război Mondial, 1916-1918 și cel de-al Doilea Război Mondial, 1939-1945), unde a suferit

Într-un sat de munte, Podul Dâmboviței, care aparținea administrativ de comuna Rucăr, se naștea un pui de om, într-o zi de vară, în zodia Leu. Puiu de om avea să devină, peste ani, un profesor de excepție. A venit pe lume în 14 august 1942, într-o familie foarte modestă, de oameni muncitori și gospodari, tatăl chirgiu, mama casnică, o femeie foarte inteligentă. Este primul băiat dintre cei trei copii ai soților Angelina și Ion Rădescu, după el

multe privațiuni, dar s-a acoperit de glorie, în calitate de ofițer activ, locotenent. Pentru actele sale de eroism pe câmpul de luptă, pentru sacrificiul de care a dat dovadă, pentru patriotismul său înălțător, i-au fost acordate: Brevetul Ministerului de Război „Crucea Comemorativă” a războiului 1916-1918, acordat de regele Ferdinand, la 1 iulie 1918, Ordinul „Coroana României” în grad de Cavaler, acordat de regele Mihai I, la 1 martie 1930. Fiica lui Daniil Rădescu, Maria Răuță, acum în vârstă de optzeci și doi de ani, s-a confesat semnatarului acestor rânduri, în martie 2014, amintind că tatăl său îi spunea adesea: *„Din învățător, revizor școlar, director de școală și după ce am avut atâtea alte demnități obștești, am fost dat afară din învățământ, am fost pensionat forțat și am făcut și închisoare nevinovat”*.

Domnul Dan Rădescu a contribuit financiar, din salariul propriu, la următoarele obiective rucărene: construcția Spitalului Rucăr, Monumentul eroilor

Prof. Mircea Rădescu

familia mărindu-se cu o fată, Angelina, și încă un băiat, Dănuț.

Mircea Rădescu și-a petrecut copilăria în familie, în satul natal, într-o zonă mirifică, de excepție, la poalele Cheilor Dâmboviței, pe Valea Cheii. La vârsta de șapte ani, în septembrie 1949, merge la clasa întâi, la Școala primară din satul natal și o absolvă în anul 1953, cu rezultate foarte bune la învățătură, frecvență și purtare. Merge, începând cu 1953, în comuna de reședință,

rucăreni, ridicat în centrul comunei, construcția Uzinei electrice de pe Râul Dâmbovița, Rucăr, mărirea capitalului social al Cooperativei „Frăția” din Rucăr. Pe timpul vieții nu și-a construit o locuință pentru familia sa, în schimb a contribuit financiar la construcția unor obiective edilitare pentru comunitatea rucăreană. El s-a născut, a trăit și a murit în casa bunicilor și a părinților săi. Domnia sa a părăsit această lume la 1 martie 1981, împăcat că, în toată viața sa, și-a cinstit țara, profesia. Ne-a părăsit la vârsta de optzeci și patru, plecând într-o lume mai bună, unde nu e chin și suferință și unde toate sufletele sunt libere și egale.

Pentru că l-am cunoscut personal pe Daniil Rădescu, am rămas cu o stimă și un respect deosebit pentru domnia sa, căci a fost și va rămâne o personalitate, pentru rucăreni și musceleni, un om neostenit întru Lumină.

*Ec. Cornel Stoian
Rucăr*

Rucăr, unde urmează cursurile gimnaziale, pe care le termină în 1956, cu rezultate la fel de bune ca în primele clase. Este înscris la cursurile liceale la Dinicu Golescu din Câmpulung Muscel, pe perioada 1956-1960, când își ia Diploma de Maturitate cu rezultate de excepție. Merge mai departe la studii, la București, urmează Facultatea de Filologie din cadrul Universității, între anii 1960-1965, terminând cu brio studiile. Este încadrat ca

profesor de limba și literatura română la Liceul Rucăr, dar profesează și la Școala generală nr.2, până la pensionarea sa, pe caz de boală.

Încă din clasele primare, a fost un îndrăgostit de cărți și de literatură și, la orice treabă făcută în gospodărie, avea o carte la el, era nedespărțit de lumea cărților. Era un copil foarte econom, orice bănuț strâns era investit în cărți și, pentru comportamentul său, era iubit și protejat și mai mult în familie. Mai târziu, la liceu și facultate, era interesat și preocupat de literatura veche, dar și de cea contemporană, a îndrăgit mult opera arghezieană, precum și dramaturgia lui Tudor Mușatescu, avea o relație specială cu "nenea Tudorică", fiind foarte iubit și apreciat. În timpul studiilor, Mircea Rădescu scria în presa vremii și semna cu pseudonimul *Arghezu*, iar mai târziu, cu *Bunghez*. Pe timpul cât a profesat la Școala generală nr.2 și la Liceul Rucăr, a fost un dascăl bun, inteligent, foarte bine pregătit profesional, știa să se facă iubit și ascultat de elevi, și apreciat de colegi, era un filozof de excepție.

A fost un îndrăgostit de cultură și folclor, fiind un mare animator al activității cultural-artistice și literare, dând avânt unor generații de elevi și tineri din zona Muscel-Argeș, spre a-și valorifica înclinațiile și talentul. Fiind dotat cu o inteligență ascuțită și cu talent, și le-a pus în valoare, fiind autor de texte literare, satirice, sceciuri umoristice, texte pentru brigăzile artistice de amatori. Alături de profesorul-director Victor Zaharescu, a fost

inițiator, promotor și membru fondator al cenaclurilor „Ion Barbu” și „Luceafărul” ale elevilor din școlile generale și liceu, cenacluri pe care le-a condus cu competență și cu rezultate foarte bune. A fost un culegător pasionat, un iubitor de folclor autentic din zona Podul Dâmboviței-Rucăr și din întreg Muscelul, căruia i-a dedicat întreaga sa viață și activitate folcloristică. A fost unul dintre membrii fondatori ai Asociației Folcloriștilor Argeșeni „C-tin Rădulescu -Motru”, unde a publicat teme de cercetare de interes major pentru cultura musceleană și argeșeană. În acest scop, publică în Caietele de folclor teme de cercetare cum ar fi :folclor zonal, satul românesc de munte, obiceiuri tradiționale, îndeletniciri pastorale etc.

A publicat în diverse ziare și reviste de literatură, cum ar fi *Gazeta literară*, *Luceafărul*, *Argeșul*, poeme clasice, fabule, reportaje, epigrame, eseuri, comentarii literare. Este un participant activ la diverse manifestări culturale, spirituale și religioase, cu ocazia sărbătorilor tradiționale ale românilor (Crăciun, Anul Nou, Sfântul Dumitru, Paște). Dar nu este doar participant, este inițiator și organizator al unor evenimente și obiceiuri de tradiție la români: focul lui Sumedru, Brezaia. Colinde de Crăciun, Obiceiuri de Anul Nou (Plugușorul, Steaua, Capra). S-a implicat în desfășurarea unor mari manifestări organizate de factorii de decizie ai comunei, înainte de „așa-zisa revoluție”, cât și după: sărbătoarea anuală a comunei Rucăr, *Expopastoralis*, organizarea în-

tâlnirii istorice cu frații rucăreni din Vrancea, în vara anului 1968, la Rucăr, iar în anul 1969, rucărenii le-au întors vizita, la Soveja, organizarea Festivalului "Floare de stâncă", cu participare națională, întâlnirea cu fii satului, în 1972.

În cartea „Colinde și obiceiuri de iarnă, Mușcel Argeș”, coordonată de profesori universitari Adriana Rujan și de prof. Costin Alexandrescu, pe lângă alți culegători de folclor (colinde), și-a adus contribuția și profesorul Mircea Rădescu, cu douăsprezece colinde.

Menționez că domnia sa a fost un neostenit scormonitor, un neastăpărat culegător de colinde, umblând prin „lada de zestre” a familiei, a satului scoțând la lumina zilei colinde ca: *Sub un pom rodat* (în 1970) *Lenuța în grădina*, *În poartă la Șerban Vodă*, *În grajdul de piatră*, *Sub poale de măgurere*, *La doi meri și la doi peri*, *Boul negru se sculară*.

De asemenea, a avut foarte multe compoziții proprii de poezie, din care enumerăm câteva: *Mai treacă-și frunza culorile de toamnă*, *Humoreasca*, *Mireasa*, *Vine o vreme*, *Imn*, *Cumpăna*, *Unde-ți sunt*, *Și ține...*, *Șarpe albastru cu solzi de noapte*, *Unde rătăcitu-s-au ...*, *Lacrima*, *Elegie*, *Lumina*, *Ritoal*.

Îmi permit să-l citez pe profesorul și scriitorul Nicolae George-Podișor (prietenul meu care, din nefericire a trecut în lumea de dincolo), ce se referă foarte elogios la adresa lui Mircea Rădescu: „*Îndelung răbdător, binevoitor până la extrem, plin de bunătate, nu se laudă, nu*

se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul, înțelegește totul”.

De asemenea, doamna profesoară de biologie Angela Rusea (sora lui Mircea Rădescu) afirma despre el: *”A fost un bun creștin ortodox, practicant, dar nu habotnic, a fost mic de statură, dar a fost un gigant în gândire și în inteligență, era generos, iubea tot ce înseamnă viață.”*

Profesorul Mircea Rădescu a fost căsătorit cu domnișoara Lucia Băjan, iar din această căsătorie au rezultat 2 copii, un băiat și o fată. După pensionarea sa pe caz de boală, pentru modul cum a fost tratat și îngrijit în spital, din respect și recunoștință pentru oamenii în halate albe, a scris două articole: *Curaj, domnule doctor și Omul în halat alb*. Semnatarul acestor rânduri a apelat la profesorul Mircea Rădescu pentru a-l ruga să compună o poezie de 8 martie, de Ziua Femeii, dorință ce mi-a fost îndeplinită, poezia aducând un elogiu sincer mamei, soției, fiicei, prietenei, Femeii, în general. Poezia a fost recitată de subsemnatul (pe atunci; președintele Sindicatului Cooperativei de Consum Rucăr) la sărbătorirea zilei de 8 martie, la care au participat peste optzeci de persoane și s-au bucurat de un succes deosebit. Mult mai târziu, a fost recitată pe postul TV Muscel, la emisiunea „Identități culturale”, în cinstea tuturor femeilor rucărene.

La vârsta de șaiszeci și unu de ani, nemaiputând duce, în continuare, lupta cu boala și suferința, care i-au măcinat sănătatea, s-a predat și a părăsit această lume, în data de 26 noiembrie 2003. Acest OM a plecat dintre noi când încă mai avea multe de spus în toate domeniile în care a profesat și cărora s-a dedicat toată viața. Este o mare pierdere pentru școala rucăreană, pentru cei care l-au iubit și respectat. A fost și va rămâne în memoria comunității rucărene ca un „*ne-ostenit întru Lumină*.”

Ec. Cornel Stoian Rucăr - Muscel

Nota autorului. Iată încă o mărturie a respectului și dragostei de care s-a bucurat profesorul Mircea Rădescu, o scrisoare a unui fost elev al domniei sale:

Dragul meu Dascăl,

Întotdeauna sunt, în vremea copilăriei, oameni pe care-i întâlnești în momente care, mai târziu realizezi, ți-au schimbat decisiv viața. Un astfel de om a fost și dascălul meu de limbă românească, Mircea Rădescu. Vreme de patru ani, în școala generală și un an de liceu, Mircea Rădescu a fost DASCĂLUL de basm al copilăriei mele...și un pic din adolescență.

Îl văd aievea în fața ochilor mei de copil curios: blând, bun, serios într-ale gramaticii, hâtru într-ale literaturii, dar mereu devotat nobilei misiuni cu care fusese trimis în lume de un Învățător...neasemuit. Avea un mare har de a povesti întâmplări din viață, din școală sau din cărți,

iar creațiile sale literare purtau amprenta geniului. A fost, în același timp, Ion Creangă al povestitului și Mihail Sadoveanu al scrisului, de aici din sat, din Rucăr de la noi. De fiecare dată când comenta o operă literară, îi găsea noi înțelesuri, cu o știință care astăzi, în cea mai mare parte, a rămas doar o amintire.

Iubea nespus datinile noastre strămoșești. Le aduna cu pasiune și metodă, apoi instruia un grup de copii cu ele, și participa la manifestări județene de folclor și tradiții. Îmi aduc aminte de lumina și fericirea pe care le avea pe chip în anul în care grupul condus de domnia sa a luat locul I la o fază județeană de acest gen. Era pătruns de credința, nezdruccinată de nimeni și de nimic, în valoarea extraordinară a limbii și literaturii române, a tradițiilor și a tot ce înseamnă cultură și spiritualitate românească. A încercat toată viața să transmită pasiunea sa tuturor celor cu care se potrivea în spirit. Acum am înțeles că, de fapt, domnia sa a fost pentru mine primul Mare Maestru Spiritual într-ale literaturii și tradițiilor, iar recunoștința mea nu va avea sfârșit.

La vremea sortită, Învățătorul care-l trimisese cu atâta har în lume, l-a chemat la El, în Academia Sa Cerească. Poate că-i plăcea peste măsură să-l audă povestind...Atâta doar că ne este tare dor de el nouă, tuturor care l-am iubit și înțeles. Dascăle, vino înapoi! Unui modest elev al domniei tale îi lipsești tare mult.

Prof. Tudor Vlad

ISTORII NECONVENȚIONALE DIN MUȘCEL VOL. III /2015

AUTOR - STERIAN PRICOPE - economist

Economistul și jurnalistul de azi, a văzut lumina zilei la 30.09.1962, luna lui Răpciune, zodia Balanță, pe plaiurile moldovene, municipiul Bârlad - Vaslui. Este absolvent al Universității „Alexandru Ioan Cuza” – Iași, Facultatea de Științe Economice, promoția 1988, ocupația de bază, economist, la Spitalul Municipal Câmpulung-Muscel.

În paralel cu activitatea de bază desfășoară și alte activități în mass-media scrisă și audio vizuală, pentru care este apreciat de confracții domniei sale. Destinul și soarta face să părăsească Moldova și să se stabilească definitiv în Muntenia, pe plaiurile mioritice muscelene, în prima cetate de Scaun a Țării Românești - Câmpulung Muscel, în anul 1990. A îndrăgit presa scrisă și televiziunea și a început să scormonească arhivele și lada de zestre istorică musceleană și în special, câmpulungeană, unde a scos la lumina tiparului și a publicului de pe muscele și nu numai, a celor 4 volume, apărute în anii 2013-2016 și este în curs de apariție vol. V / 2017.

Autorul afirmă, citez: „Intenția mea se vrea a fi plasată între istorie și jurnalism.

„Istorie fiindcă se referă la trecut, fără să urmăresc să-i concurez pe istorici, ci doar să suplinesc cumva eforturile lor... iar jurnalism fiindcă am ales și am încercat într-o manieră cât mai captivantă să prezint subiectele pentru publicul larg și le-am

raportat la timpul prezent,

pentru a populariza astfel mai eficient istoria acestor locuri.”

Prin intermediul televiziunii Muscel TV, l-am cunoscut pe jurnalistul, economistul și mai ales OMUL – Sterian Pricope, ca pe un om corect, echilibrat, competent și profesionist în profesie, în viață și în societate. Adevărata întâlnire cu domnia sa am avut-o la lansarea primei cărți, precum și la multe manifestări și evenimente culturale. Am rămas plăcut impresionat că acest om venit de pe meleagurile moldovene s-a legat trup și suflet de Muscelul nostru drag, scriind un gen de carte pe care nu l-am întâlnit la alți scriitori.

În acest volum III a scos în evidență și Rucărul nostru cu bune și cu rele, din vremuri demult apuse. Am căutat să selectez acele pasaje cu referire la Rucăr și la evenimentele istorice în care a fost implicată și comuna noastră în trecutul îndepărtat.

Vizita domnitorului Carol I la Pitești, Curtea de Argeș și Câmpulung relatată de Monitorul Oficial

Data de 10 mai 1878 avea o dublă semnificație: pe de o parte era ziua în care, în 1866, domnitorul Carol I depusese jurământul de credință față de țară, dar se împlinea și un an de la declararea independenței României.[...]

Conform Monitorului Oficial nr. 104 din 12 mai 1878, domnitorul Carol I a sosit în gara Pitești în după amiaza zilei de mai. Venea de la Craiova, dar în vizita lui prin Oltenia, trecuse Dunărea, pe la Bechet, inspectând

trupele române care încă mai staționau în Bulgaria, la Rahova și la Vidin. Carol a ținut să revadă locuri unde românii s-au luptat pentru independența țării lor, parcurgând, conform Monitorului Oficial, întregul câmp de bătaie al luptelor din 7 și 9 noiembrie 1877 [...] A fost primit cu cele mai mari onoruri, ca un adevărat învingător. Dincolo de paradele oficiale și de discursurile festive, domnitorul a vizitat spitale, decorând răniți de război, a depus personal flori la mormintele celor căzuți, iar la Rahova a asistat la o slujbă religioasă în memoria maiorului muscelean Dimitrie Giurescu și a celorlați bravi musceleni, argeșeni și olteni care s-au sacrificat aici pentru independența țării.”

Pe 12 mai 1878 domnitorul sosește la Câmpulung, pe care-l vizitează, fiind însoțit de oficialități și alți fruntași ai orașului, dar cu o zi înainte vizitase Curtea de Argeș împreună cu suita sa, făcând popasuri la Mușetești și Domnești.

Arcul de triumf de la Câmpulung

A doua zi, pe data de 13 mai, a fost programată o escapadă la Rucăr, descrisă în Monitorul Oficial nr. 108, din 17 mai 1878. Domnitorul s-a oprit la mănăstirea Nămăiești, „a caria biserică săpată în stâncă, merită de a fi admirată”, iar din vârful Mateiașului, a scrutat șoseaua nouă și lucrările de artă prin care s-a făcut legătura cu Dragoslavele, ocolind muntele Piatra Nămăieștilor. [...]

La Dragoslavele, aflând că există doi răniți din războiul încheiat în urmă cu un an, Carol I a ținut să-i cunoască și să-i decoreze personal. A ajuns apoi la Rucăr, unde era aștepta de fruntașii comunei, de elevi și de rucăreni și rucărence în straie de sărbătoare. Principelui suveran i s-a oferit o „collațiune” (gustare) în casele familie Baștea, „cel mai însemnat dintre moșnenii acelei comune”. Monitorul oficial consemna că „Gazda și sociul ei au avut onorea de a lua loc la masă la dreapta și la stenga Domnitorului” și că „Măria Sa a admirat cu deosebire costumele naționale atât al gazdei cât și al tuturor locuitorilor din Rucăr, unde acesta e conservat în toată corecțiunea și splendoarea tradițională”. Timp de două ore a durat această agapă, în care Vodă s-a interesat de starea comunei, de vădulele și răniții de război, dar și de lucrările la drumul către Bran.

Moșneni rucăreni în portul lor tradițional. Ilustrată de epocă

Trăsurile cu oaspeți au luat apoi calea întoarsă iar la Câmpulung [...].

Rucărenii așteptându-l pe prin-

cipele Carol I la una din viziteleacestuia în Muscel (fotografie de Carol Popp de Szathmary)

Puterea, opoziția și statuia lui Negru Vodă

”Ca să ne înalțe inimile și să ne procure niște momente din cele mai fericite”

15 august, 1898, centrul Câmpulungului. În capătul de nord al Bulevardului Pardon, în dreptul bisericii „Sf. Nicolae”, are loc o ceremonie publică: este momentul dezvelirii statuii voievodului Negru Vodă, patronul istoric al capitalei Muscelului. Sunt de față oficialități locale, care după moda vremii, își etalează mustăți mândre, membri și delegați ai guvernului trimiși special de la Bucu-

rești, un adjutant regal, moșneni și țărânci în splendide straie muscelene de sărbătoare, precum și un număr foarte mare de localnici, dar și de vilegiaturiști veniți la sfârșit de săptămână pentru o cură de aer curat la Câmpulung.

Inaugurarea monumentului lui Radu Negru

(Corespondență particulară a „Trib. Pop.”, Câmpulung, 29 August 1898)

Un popor care nu știe cinsti memoria bărbaților aleși, nu e vrednic să trăiască. Cetățenii câmpulungeni însuflețiți de adevărul acestei aserțiuni, încă înainte de asta de trei ani au adunat paralele trebuimcioase ridicării unui vrednic monument Voevodului Radu Negru, care din Țara Oltului trecând munții a pus temelul țării românești.

Monumentul a fost așezat în capătul de din sus al șului bulevard. După celebrarea serviciului d-zeesc, pe la oarele 12 muzica a intonat rugăciunea obicinuită, după care s-a început șirul vorbirilor, care de care mai frumoase și mai însuflețitoare. Cel dintău a vorbit președintele comitetului de inițiativă pentru ridicarea monumentului, d. Sachelarie, mulțumind contribuitorilor, artistului Mirea, arhitectului Săvulescu. După aceea primarul orașului ia în primire monumentul. După primar a vorbit un învățător din Rucăr, despre care sat se susține, că e întemeiat de însuși Radu Negru. A depus și o frumoasă cunună.

Inaugurarea statuii lui Radu Negru Basarab, în prezența lui Spiru Haret, ministrul Instrucțiunii Publice și Cultelor (în dreapta soclului), a primarului Petre Zamfirescu (în stânga soclului) și a altor oficialități.

(Din albumul „Chipuri de odinioară din Muscel”, autor Adrian Săvoiu)

Discursuri

După oficierea serviciului divin, muzica intonează rugăciunea. Cel d'întîi care ia cuvîntul este d. Sachelarie, președintele tribunalului local președinte al comitetului de inițiativă și pentru ridicarea monumentului. În puține, dar bine simțite cuvinte, d-sa arată marea importanță a acestui monument. Mulțumește obștei moșnenilor, artsitului Mirea, arhitectului Săvulescu și tuturor cari au conlucrat la această operă de adevărat patriotism, și termină urînd sănătate Regelui îi întregii familii regale.

D. Zamfirescu, primarul orașului, mulțumește și d-sa obștei moșnenilor pentru opera lor, și ia în primire Monumentul.

D. Nae Năstăsescu, învățător, din Rucăr, în numele rucărenilor ține o cuvân-

re plină de patriotism. Spune că rucărenii cred că satul lor este fundat de marele Voevod, sunt dovezi pentru aceasta, și vin să depună o coroană pe monumentul marelui Voevod, ca dovadă de admirațiune și recunoștință pentru Întemeietorul țării, după cum și acum sunt gata să alerge cu toții la prima chemare a Marelui Nostru căpitan, cînd va fi vorba de apărare a țării.

Muscelul și Câmpulungul în presa vremii

O excursie cu bucluc la Dâmbovicioara

Frumusețea munților Muscelului nu a fost întotdeauna pe măsura aventurilor turiștilor. Este și cazul pășaniilor unui bucu-reștean, autor al unei savuroase relatări despre o excursie ratată la peștera Dâmbovicioarei. Textul a fost publicat pe prima pagină a revistei „Universul Literar”, apărută la data de 7 (19 August) 1895, fiind semnată „Marion”, pseudonimul gazetarului și scriitorului Dumitru Marinescu. Poreclit în epocă „poetul soacrelor” el a scris mai ales cărți cu conținut umoristic, așa după cum au fost „Viața la mahala”, „D-a valma” sau „Cartea soacrelor”. Ca amănunt interesant, unele din articolele sale le-a semnat și cu alte pseudonime, printre care și „Dumitru Câmpulungeanu”.

Aflat în vilegiatură la Câmpulung, de unde mergea la băi la Bughea unde se trata pentru o afecțiune la un picior, împreună cu familia sa și cu alte familii se hotărâște să viziteze cheile și peștera Dâmbovicioarei. Ghinioanele sale, pe care le puteți descoperi în

reportajul său, stârnesc și astăzi zâmbete, dar interesante sunt și amănuntele despre localnici și despre drumul greu, prin Dragoslavele și Rucăr, până la destinația de unde se întoarce beteag și de celălalt picior!

Și după cum ve spuneam, am plecat în excursii...[...] Da, am lăsat tot și am plecat...

Dar unde credeți c'am plecat?...Așa ceva nu se mai întrebă...Bun înțeles la Rucăr și d'aci la Dâmbovicioara, cum îi zice în partea locului...

Am petrecut de minune, n'am ce zice! Am petrecut așa de fain că nu me rabdă inima să tac... Și, uite, că me pui pe spuse. Și spui...

Am plecat noaptea...Era o vreme poetică...Lună, stele, recoare și lipsă de praf...Și ceva mai poetic ca tot, - a dracului poezie, -noi, - mai multe famelii, între care și eu cu fameliunea mea, - eram cu toți clae peste grămadă într'un car cu doi boi, - nemîncăți de două săptămâni, - și cu...cerul drept coviltir!...

Când am ajuns în culmea Matiașului entuzasmul nostru n'a mai avut margini!... Era în reversatu zorilor... În fața noastră o privesc de nedescris...Munți uriași cu căpățânile vârate în nori, ne înfruntau par'că cu majestatea lor...Jos, șerpuitoare, - murdară din București, Dâmboviță apă dulce, curată ca o fecioară din povești, desmierda în trecerea ei două maluri verzi ca smaraldul cel mai verde...

Frumos, nu se poate mai frumos!...

Am trecut prin Dragoslav, am dejunat aci, - mămăligă și

ouă, -și, - în sfârșit, - după opt ceasuri de căruță, vai, piciorul și burta mea, - am ajuns la Rucăr, la vestitul Rucăr, în care ofticoșii găsesc repede repede vindecare de boală...

Unde am tras nu ve privește... Destul e că știți că ne-a jupuit și în schimb nu ne-a dat nimic...Așa e la Rucăr, n'ai ce'i face...

Peste două ceasuri eram călări...

Drumul până la Dâmbovicioara e de o frumusețe nespusă... Treci printre două șiruri de munți înalți, că par'că dau cu nasul de cer, și netezi ca și cum ar fi dați la rânde de mână omenească... Brazii, drepti ca lumînarea, crescuiți pe culmea munților te amenință ca și stâncile să cază peste tine... Dâmbovița, pe care o treci de vr'o două zeci și mai bine de ori, urlă selbatecă căzând din înălțimi uriașe...

Am ajuns la Dâmbovicioara... Toți ne am aprins lumînările de ceară și am intrat în peșteră ca să admirăm stalactitele și stalacmitele, cărțile de vizită, precum și inscripțiile, sute și mii, de pe pereți...

Credeți că s'a sfârșit dan-danaua?... Ei așa! Nici n'apucărăm să eșim bine din Rucărși ne-apucă o ploae că par-că se deschiseseră cataractele cerului... Și nici tu umbrelă, nici tu coviltir, nici tu nimic, de cât niște sdrențe de pardesiu...

Acum zac pe coaste, dar deși olog cum sunt, tot nu me las de escursii și mîine plec la Curtea de Argeș să vez n'oi remănea și ciung ca să'mi asigur viitorul...

La revedere dar. Marion

(*"Universul Literar"*,
7 (19 August) 1895)

Vilegiaturistii treceau munții spre Rucăr sau Dâmbovicioara cu căruțele localnicilor
Fapt divers Cimpulung

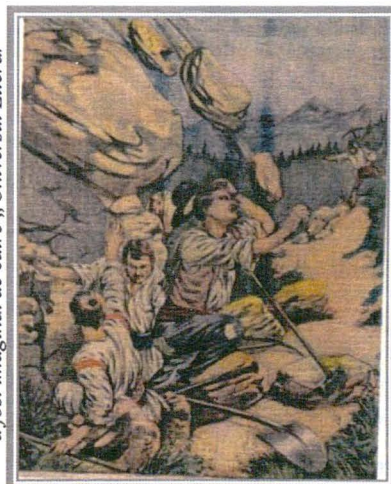
Starea sanitară a orașului e pînă în prezent foarte bună; la Rucăr, însă, bîntuie angina difterică, contra căreia se va lua, cred, în grabă, măsuri mai energice. (*"Adevarul"*, 8 decembrie 1900)

Groaznica nenorocire din Rucăr

În ziua de 24 aprilie spre seară, pe când muncitorii

Paraschiv Țințioiu, Ion Tița Bărdoiu și italianul Magaropa lucrau la carierele de piatră de var ale d-lui Gh. Brănescu din Rucăr (Muscel) s'a prăbușit blocul sub care săpau și i-a acoperit pe câteși trei.

Alergând în ajutor autoritățile comunale și locuitorii și lucrând

Accidentul de muncă de la Rucăr, așa după cum a fost imaginat de către „Universul Literar”

neconținut pînă a doua zi la orele 11, au reușit să scoată viu pe an, care din fericire n'a fost acoperit de cât de sfărâmatu de pietriș amestecat cu pământ. El a fost internat în infirmeria comunei Rucăr, având mai multe contuziuni și o rană mai gravă la laba piciorului drept.

Ceilalți duoi au fost scoși abia după trei zile de sub mături.

Maniștii Iancu P. Anastase, N. Dușescu și Moise Țuluca concediază muncitorii care cer aplicarea contractului colectiv

Câmpulung 12 (prin telefon) – La Comisia Locală din Câmpulung, s'a prezentat o delegație de muncitori din sindicatul forestier Rucăr. Delegația a înmănat un memoriu prin care cere să se ia măsuri împotriva patronilor maniști Iancu P. Anastase, Nicolae. Dușescu și Moise Țuluca. Aceștia își concediază lucrătorii cari își cer drepturile legale prevăzute în contractul colectiv.

La cererea justă a muncitorilor, Iancu P. Anstase a răsouns prin injurii grave la adresa Guvernului și Confederației Generale a Muncii. Lucrătorii au fost dați pe ușă afară cu următorul răspuns: „să vă plătească guvernul”; „eu sunt destul de tare și nu mi-e frică de nimeni” (*"Scânteia"*, 14 iunie 1947)

În numărul viitor al revistei care va apărea în anul 2017 voi relata pasaje și texte cu referire la evenimentele petrecute în trecutul interbelic în Rucăr din volumele I și II.

Selectate de ec. **Cornel Stoian**
din Rucăr - Muscel

UN CETĂȚEAN DIN CETĂȚENI ÎȘI DEAPĂNĂ AMINTIRILE

Autor: Ing Prof Nicu Lăcătușu

Cu soția în centrul Londrei, 26 aprilie 2011

Am reușit să cunosc acest OM deosebit prin lecturarea cărții domniei sale pe care mi-a împrumutat-o prof. Vintilă Purnichi. Am luat legătura telefonic cu autorul, mi-am exprimat impresiile despre carte și l-am rugat să-mi trimită un exemplar pe care în două zile l-am primit, pentru care-i multumesc. M-am gândit că ar fi util să selectez pentru a fi publicate în revista noastră acele pasaje care fac referire la Rucăr și împrejurimi, i-am cerut acordul autorului, pe care l-am primit.

Argument

Autorul acestor pagini, Nicu Lăcătușu a avut privilegiul să se nască într-o zonă în care istoria, legendele, datinile și tradițiile se întâlnesc la tot pasul. Situată pe vechiul drum de cărași e care făcea legătura între cele două foste capitale ale Țării Românești, Câmpulung și Târgoviște, comuna Cetățeni își are originea numelui de la Cetățuia Negru-Vodă, leagănul ortodoxiei și legendelor acestor lo-

curi situate pe cursul superior al Dâmboviței.

Prof. Alex Constantinescu

Istorie, legendă, ortodoxie pe cursul superior al Dâmboviței

Cine a cutreierat țara, fie că ne referim la provinciile istorice: Transilvania, Muntenia sau la Moldova s-a convins de frumusețea pământului românesc, frumusețe dată de varietatea formelor de relief-câmpii, dealuri, munți.

Peisaje de neuitat oferă călătorului și plaiurile muscelene, prin varietatea și sălbăcia unor locuri cum sunt cele de pe cursul superior al Dâmboviței, începând cu locurile de unde-și adună apele acest râu și continuând cu așezările pe care le întâlnește în drumul lui către vărsarea în Argeș. Vorbesc aici despre Dâmbovicioara, Rucăr, Dragoslavele, Lunca Gârtii, Slobozia, Stoenеști, Bădeni, Cotenești, Cetățeni și așa mai departe. Fiecare dintre aceste locuri este legat de legende, istorie, dar și de credința strămoșască, de ortodoxie.

Segmente de drum roman sunt prezente la Posada Rucărului. Tot aici, la Rucăr se află monumente ce amintesc de eroii Razboiului de Independență și al Primului Razboi Mondial.

Localitatea Dragoslavele și-a legat numele de eroismul Muscelenilor care, la Pravaț, dar și în locuri învecinate le-au aratat dușmanilor, așa cum s-a întâmplat și la Oituz, Mărăști și Mărășești că „pe aici nu se trece”.

Urmează localitățile Dragoslavele (muzeu în aer liber al arhitecturii populare muscelene) și Rucăr. Acest ținut este unul dintre cele mai frumoase din țară. Rucărul stă cuibărit în inima Carpaților, la răspântia a două ape: Râușorul și Dâmbovița.

Culoarul Rucăr – Bran face legătura între Muntenia și Transilvania, oferind la tot pasul priveliști de un pitoresc deosebit. O parte a cheilor săpate de râul Dâmbovicioara în pereții munților Piatra Craiului a fost declarată rezervație naturală.

De la Podul Dâmboviței, urmând cursul Dâmbovicioarei spre satul cu același nume, se ajunge la Peștera Dâmbovicioara și, după 2 km, la Peștera Urșilor, unde au fost descoperite resturi scheletice ale ursului de cavernă.

Peștera Dâmbovicioara (comuna Dâmbovicioara) – este situată în partea sudică a Masivului Piatra – Craiului, zona Rucăr, pe drumul spre Cabana Brusturet.

Această peșteră se caracterizează printr-un relief carstic

variat, spectaculos. Lungă de peste 250m, are aspectul unei galerii puțin ramificate, traseul său fiind puțin ascendent. localnicii o cunoșteau înainte de 1579, an în care Dâmbovicioara este atestată documentar, pe vremea lui Mihnea Turcitul.

Epilog

Valea Dâmboviței a fost drum domnesc, cu deosebire după ce capitala s-a mutat la Târgoviște, atât legăturile economice cât și cele politice cu Brașovul și cu cancelariile apusene au fost motivele pentru ca acest drum să fie străbătut de caravanele negustorilor cât și de trimișii domniei.

Un hrisov al domnului Duca Vodă, la 1674 atesta importanța văii Dâmboviței pentru legăturile dintre Țara Românească și Brașov: „*Am lăsat domnia mea pe obiceiul cel bătrân cum a fost mai dinainte de veac, ca să fie solii drumul Rucărului și în viitoare și în ducătoare, măcar să*

fie soli ungurești, măcar solii pe care îi voi trimite domnia mea în Țara Ungurească.”

Localitatea Cetățeni așadar, a făcut parte din acest drum domnesc.

Dacă Dâmbovița și pădurile ce o străjuiesc ar putea vorbi, câte n-ar avea de spus din trecutul istoric al aceste țări. Loc minunat, unde stânca de piatră a Cetățuii domină valea Dâmboviței cu schitul unde călugării păstrează cu sfințenie ortodoxismul. Pelerini din toată țara găsesc aici o oază de liniște sufletească și de rugă către cerul albastrului de Voroneț.

Mi-a picat la suflet temerarea dăruire a domnului Nicu Lăcătușu, originar din această localitate cu stramoșii veniți din Ardeal asemenea altor zeci de așezări ale Muscelului unde s-au stabilit cei veniți din Ardeal.

Lăudabilă aplecarea spre cultură a domnului Nicu Lăcătușu, cu acest volum-album prin care-și cinstește părinții și satul natal.

Prezantând frumusețea împrejurimilor satului, obiceiurile și folclorul foarte bogat, locurile unde a crescut și întâmplările specifice vârstei, autorul realizează o adevărată oglindă a comunei Cetățeni.

Prof. Valentin Vișinescu
Turda-August 2013

*Selectate de Economist
Cornel Stoian,
Rucăr - Muscel*

Litere Tînere

Prof. Adeline Vorovenci

Născută în 1979 la Rucăr.

Absolentă a Facultății de Filologie - Universitatea Brașov.

Poetă cu 4 volume de versuri publicate și 2 volume de proza.

Pictoriță cu expoziții și grafică de carte. Premiul I pentru picture în Colorado, SUA.

La răscruci de dangăt de vale, cuibușor de muntenași rucăreni cu nume de ispravă. Iscod.

Cei vechi în vânj, tineri-n crud și tot în chingă.

Firav de fată în joc de litere și culoare, soț de strajă și scut.

Cleo puicuța lor a iscat viu de drag și bine-n mult. Ade, clocuța mumă cerne litere tinere, chip pastelat și înalt de cetași. Condei tânăr de nou, versuri noian cu scapăr ori găce, portret de premiu meritat. Rod în har. Onor.

Arhitect – scriitor Nelu Muțiu Rucăr

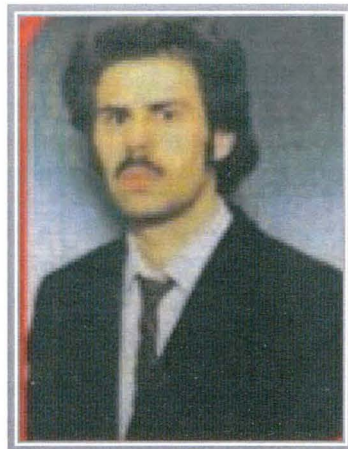

COLIND...IUBITEI

Prof. Tudor Vlad

Am venit să te colind iubito
 Dar vin de prea departe
 Și drumul e lung și greu
 Și plin de răni-vămi
 Și la fiecare vamă
 Las o a noua parte din vise
 Din toate ale minții
 Din toate ale sufletului
 Din toate ale mele
 Și când ajung la tine
 Bătrân de-o vreme cu timpul
 Văd că a mai rămas
 O petală d-albă
 O frunză verde
 Și-un pic dintr-o stea de gheață
 Și-o scânteie din vatră
 Și-o răsuflare de fum pe horn
 Și-o pisică tolănită pe sarică
 Și cizmele mele puse lângă sobă
 Și-o amintire de vară

Și-un cântec de lup
 Cu ecou de ler
 Și le adun pe toate
 Le pun într-o cupă de
 lălea albastră
 Ți le dăruiesc cu ple-
 căciune
 Și ți le așez la piept și
 la picioare
 Mă uit în ochii tăi și
 văd că te bucuri
 Și tăcerea ta e melodia cea mai de preț
 a colindului care sunt
 Zâmbesc... și plec... mai departe
 Să mă duc să mă înnoiesc
 Pentru că un an
 Trece uneori...prea repede
creată astăzi 25.12.2016....când mă uitam la ful-
 gii de nea, la soare și la munți....în ecou de colinde și
 de colindători....

Inginer DAMIAN AVRĂMEȘCU

IUBIREA, VĂPAIE

Iubirea mea-i văpaie arzând nedomolită,
 Nu-i spuza-n care farul doar pâlpâie mocnit.
 Și tot mereu va arde, văpaie infinită
 De dorul tău, când fi-voi de-a pururi adormit

ILUZII

Eu nu am fost prea răsfățat de soartă
 Și după ani, am tras două concluzii:
 Ea a făcut din mine o paieață
 Și mi-a vândut de când mă știu iluzii.

POPA ZICE. POPA FACE?

Te știu de-o viață tot sărac. Mi-e milă,
 Prea ai făcut și tu ce popa zice!
 De-ai fi făcut ce face el, amice,
 De mult aveai Toyota, bani și vilă!

DIN NOU COPIL

Mai lasă-mă să cred că-s iar copil
 Și că Isus din Cer cu îngeri ninge
 Și cu petale albe de April,

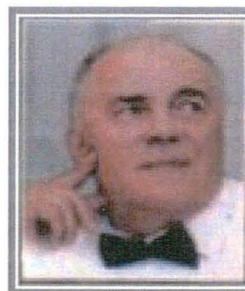
Iar mâna lui pe creștet blând m-
 atinge.

Am să te rog să mă trezești în
 zori
 Când stele încă strălucesc pe
 cer,
 Să plec cu cete de colindători
 Cântând ca altădată: Lerui-ler!

Să nu mă cerți de-am să mă-ntorc târziu,
 Când seara peste sat vine tiptil,
 Îți sărut mamă părul argintiu
 Că m-ai lăsat să cred că-s iar copil.

LINIȘTE

Mergeam prin pădure
 Era atâta liniște
 Încât se auzea magma,
 Clocotind în cazanele din străfunduri!
 Nu mai cântau păsările,
 Se oprise și vântul

Parcă de ani de zile
 Pădurea părea de piatră...
 Într-un târziu, am înțeles de ce:
 Eminescu "plecase"
 Și luase cu el
 Freamătul codrului
 Și scânteierile lacului...
 Nici Labiș nu mai e
 S-a înălțat unde-i soarele
 Și odată cu el
 Au murit căprioarele...
 E liniște, prea multă liniște...
 Poate că aici se odihnesc sufletele poezilor
 Și pentru ele,
 Pădurea se reculege cu adâncă durere
 Păstrând o firească și profundă tăcere.

ÎN VAN SPERANȚE?

Anii m-au gârbovit, dar eu îmi spun,
 Că tot mai e o rază de speranță
 Să fie pe un taler de balanță
 Cândva, mai greu ce-i drept, cinstit și bun.

Mai cred și eu precum credea Poetul
 Că plaiului acesta plin de dor,
 I-e hărăzit un mare viitor.
 Dar spune-mi, Doamne, când va fi momentul?

Că anii trec...un an... și înc-un an,
 Copiii cresc...mor triști ai lor părinți
 Ducând în Ceruri rugă către Sfinți
 Măcar copiii să nu spere-n van!

De-or trece veri și s-or mai duce toamne
 Și-n ce-am sperat, ca fumu-n vânt s-o pierde,
 Atunci pe lumea asta voi mai crede
 Doar în alt Țepeș! Și în Tine, Doamne!

CINE EȘTI?

Când îți cânt cu dor
 Seara la izvor,
 Când blând te dezmierd
 Și din ochi te pierd,
 De ce pe sub gene
 Mă privești alene
 Și porți parcă-n ochii
 Vrajă de deochi?
 Spui că îți sunt drag
 Că m-aștepți în prag...
 Dar cu alt flăcău,
 Te zăresc mereu
 Atunci te blestem!
 Dar din nou te chem
 La mine să vii
 În nopți reci, târzii,
 S-aud râsul, iar,
 Cristalin și clar
 Să-ți văd ochii-stele
 Sub genele grele
 Și-aștept până-n zori
 Când e luna-n nori
 Să simt trupul tău...
 Dar mă minți mereu!
 Spune-mi cine ești
 De ce m-amăgești?
 Cine ești tu oare,
 Ești o vrăjitoare
 Sau ești zână bună
 Când sunt nopți cu lună
 Ori ești zână rea,
 Sau ești dragostea?!
 Dar oricine-ai fi
 Eu te-aștept să vii
 Și-n nopțile reci,
 Eu te aștept să treci.
 Vino, vis de dor,
 De vii pot să mor
 Când sunt nopți cu lună
 Dragoste nebună.

Inginer CONSTANTIN AGRICOLA MIU

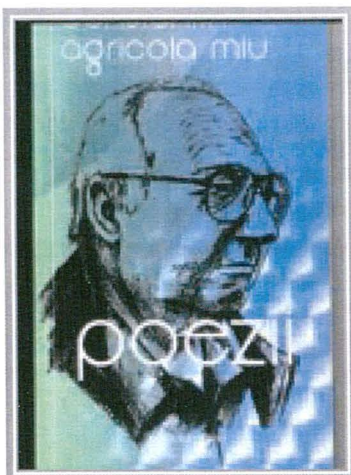
POETA, TOAMNA ȘI MUSCELUL

Vine Toamna Musceleană
 Cu mici, bere, must, pastramă,
 Și mișcare subterană,
 Că ce-i vechi azi se destramă!

Fuge timpul ca din pușcă,
 Pacea, peste tot domnește.
 Unii mănâncă plevușcă,
 Alții dau cu bățu-n pește!

Reacția-i invalidă:
 Tot cu somon se tratează,
 Poezia e acidă,
 Doar poeta... grăvidează!

16.10.2016

MUZELE DE LA MUZEE

M-au atacat din zărilor confuze,
Nouă fecioare cu statut de muze,
Patroane ale artelor elene,
Ce trec prin viețile noastre pământene.

Și cățarate sus pe Helicon,
N-au avut mintea să spună nici pardon,
Atunci când Mnemosyna le-a dat viață,
Iar Zeus n-a crâcnit, fiind de față!

Și înzestrate de mama natură,
Bune la scris dar bune și de gură,
Încununute cu iederă și lauri,
Feresc Olimpul de demoni și ba-lauri.

Fecioara-n alb, ce ține-n mână-o carte,
Încununată-n lauri, cu gându-n altă parte,
O recunoști, e CLIO, mereu plină de glorie,
Fie în versul epic, fie în vechi istorii!

Apoi încununata cu iederă târzie,
Ce-i șefă și pe scenă, dar și pe comedie,
E THALIA, e muza ce renunță la mască,
Și cu toiagul tainic, tot răul îl demască.

Apare-n rochie largă, în mână cu o liră,

Pe tot parcursul nopții și harpa o deșiră,
Trăirile-ți conduce, ERATO, mititică,
Cu versul ei erotic emoția-ți ridică!

A fost muza plăcerii, și chiar a bucuriei,
Cu flautele sale opri forța trufiei,
Recitând poezia de lirică aleasă,
Ce pentru EUTERPE cu drag fuse culeasă.

În mână cu stiloul sau cu vechiul papirus,
Apucând versul epic, l-a curățat de virus,
Stăpâna poeziei, laurul inocenței,
E mândra CALLIOPE, e muza elocvenței.

Dar ce apare-n zare, albastru în plin soare,
Încoronată-n stele, e tot o muză oare?
URANIA, ce șansă, ne caută mândria,
Cu cele opt planete dar și cu geometria.

Se vede MELPOMENE, e muza tragediei,
Încoronată toată cu frunza verde-a viei,
Cu forța-i chinuită, o mască ține-n mână,
Ca soarta unor neamuri, în chinuri să rămână!

Alături TERPSICHORE ce cântă și dansează,
Cu corul antic tipic, universul testează,
Dansul și melodia ce lira ne-o dezmiardă,
Acesta-i tot avutul cu grija să nu-l piardă,

A fost zeița mimei, cântată de istorici,
Azi este muza imnei și a nobilei retorici,

POLYHIMNIA-ncheie bilanțul fără scuze,
Și trecutul eroic al celor nouă muze.

Și muze de muzee, ce stau pe alizee,
Cântate prin licee, cu miez de epopee,
Au umflat de plăcere Heliconul stingher,
Care cresc mândru și-ajunse pân-la cer.
Și zeii cei olimpici, nestăpâniți din fire,
Găsiră pe Pegasus, căluțul de oștire,
Care cu o copită, foarte ușor a dat,
Și iată, Heliconul, pe loc s-a desumflat.

Deaceea când văd muza, că face pe obtuza,
Că-mi urmărește buza ca să-mi păteze bluza,
Îmi folosesc acuza, exact ca buburuza,
Ce pune greu ventuza, dar nicio-dată ...scuza!

MINTEA, GÂNDUL
Mintea, gândul, vorba zboară
Printre norișori pe-afară;
Ne oprim, că nu e gară,
Ne-amăgim așa-ntr-o doară!

Simt sclipirea că nu minte,
Gândul fuge înainte,
Vorba, ca să nu greșești,
O întorci cum o primești!

Mintea, gândul, vorba, zboară
Mă înșel. A câta oară?
Nu pricep al vieții joc,
Că eu zbor! Nu stau pe loc.

Și dup-atâta zburat,
Să trăiesc am învățat.
Dar, la ce-mi va folosi
Dacă nu știu a muri?!
Moartea vine într-o zi...

Poeme legănate-n palmă – 2016

Autor prof. dr. Baci George - Domnești de Muscel

1.
Pe zilele din mine e-atâta praf
că abia mai tușesc ridurile.
Ca să nu mă plictisesc,
te gust de fiecare dată la prânz
și te mărturisesc într-un cub de
gheață
din ceaiul de-a doua zi

2.
Trăiesc conștiincios ca un drum
pe care noaptea-l calcă încet
să nu strivească praful
din zilele-mi vraște.

3.
Când treci, iubito, pârliazul di-
mineții,
roua tresare din somn
și aleargă cu capul în jos
pe sub emoția călcâiului tău.

4.
Orașul seamănă cu tine
când te ciupesc de obraz.
Pe strada dinspre coapse
trece vântul cu cerul în privire.
La fereastră zorile se varsă

5.
Dimineața cade în somn.
Tu bei cafeaua pe balconul gân-
dului
ce te ține pe umăr.
E încă devreme de tine.

6.
Poate am să te iubesc
într-o frântură de răgaz,
când falangele toamnei
vor zornăi pe osemintele lunii
plecate să moară pe buzele dimi-
neții
adormite sub bărbia sânilor tăi.

7.
Pădurea sforăie sub cotul lunii.
Tu stai pe o frântură de vis,
așteptând dimineața
să-și facă rugăciunea înainte de
culcare

8.
Dacă ar fi să plec în zori de zi,
când tace luna,
cu cerul pe genunchi
am să-ți iau umbra de mână

și-am s-o plimb prin mine
mirădu-mă
la fiecare vecernie a inimii.

9.
Poate mâine
vom trece amândoi
dinspre amurg înspre noapte.
Și când se va crăpa de ziuă
nu va mai fi decât un pas
până ce moartea ne va prinde
într-o pleoapă.

10.
Ieri am căzut în dimineața
ochilor tăi.
Mă împiedicaseam de o lacrimă.

13.
Te luase amurgul la dans.
Vântul tușea frunze
în nasul toamnei,
în vreme ce eu treceam,
cu mine de mână,
pe sub pârliazul privirii tale
albastre.

19.
În restaurantul cu nume de schi-
ori,
te sărutasem într-o seară de iarnă,
când strada fugise să se plimbe
cu telegondola,
iar viscolul schia pe maidanul
cu iubiri pasagere.

26.
Ești singură cu tine,
atât de singură
că dimineața a ucis noaptea scur-
tă
a iubirii
cu un infarct de rouă
rămasă încă de-aseară
sub streășina gurii...

32.
Hai să ne viscolim sufletele
cu un gând de toamnă ploioasă,
ca să ni se răcorească sărutul
căzut peste pleoapele toride
ale amiezei în care ți-am spus
că încă te mai iubesc...

34.
Stelele miroase a fân cosit,
noaptea și-a zidit pântecul pe
lună,
vântul leagănă sămânța ta
de Ană cu inima altar
și ochii ferești către cer.

40.
Dumnezeu are degetul la gură
și stă în genunchi pe scândura de
stejar
din biserica desenată în sufletul
pârâului
ce picură din pleoapa Anei.

41.
Cântecul dimineții picură
pe geana râului ce curge,
fărămă cu fărămă.

49.
Nimge peste umbra lunii
așezată pe genunchiul dealului
plecat să colinde satul
așipit în poveștile din barba buni-
cului.

51.
Tu semeni cu un rid al dimineții
așezat de-a curmezișul tâmplei
toamnei
ce-mi crește în trup

57.
Ce frumoasă ești, iubito!
Semeni cu pământul
pitit în buzele pârâului
ce cade trist din ochii Anei.

60.

Am mângâiat un fir de iarbă,
umed de rouă,
am lustruit gândul despre tine
și am coborât în pivnița inimii
să te aștept
la celălalt capăt al meu.

61.

Hai să ne jucăm ascunsă
prin silabele din de cu seara ochi-
lor
și să ne prindem săruturile la șold
ca pe niște săbii,
cu nasul înfîpt în cruciada
îmbrățișărilor.

62.

Tu erai dincolo de mine
Ca o umbră așezată-n coapsa
străzii
Care duce spre mahalaua
gândului

63.

Eu stau pe umărul vântului,
ea suspină pe neliniștea râului,
eu mângâi brațele copacilor,
ea se leagană pe cearcănele pie-
trelor,
eu îi simt în pleoape umbra gân-
dului,
ea mă plânge cu lacrima trupu-
lui.

71.

Uite, Doamne, câtă singurătate
se odihnește în mâinile mele !
Pune-mi altă coastă ca să mă pi-
păi
și la celălalt capăt.

93.

Dragostea mea te ține în dinți
în mansarda inimii.
Sufletul își piaptănă părul
ca o ploaie cu oasele în buzunar.

97.

Zilele cu ochi albaștri
ascultau vântul strivindu-și aripi-
le
în acoperișul caselor cu buze de
șindrilă.

102.

Trupul mi se copilărea
sub pardesiul privirii tale albastre
Oasele vântului învățau
să cânte dimineața
mahmură de bătănețe.

127.

Un vers e un penel cu strănut
liric,
o strofa – rochia sub care se as-
cund
conferințele privirii,
poemul e orișicare zice arată cu
degetul
vopsea din vene.

Rucărul

Din Rucăr se vede-n zare
Vârful Crucii, Cheia mare,
Păpușa cu capul gol,
Mândrul plai din Munișor,
Pleașa cel despădurit,
Cuculeț roata-ngrădit,
Ghimbav, Măra, Căpitanul,
Unde urșii sunt tot anul,
Unde cerbii toți s-arată
Cu coroana lor bogată,
Capre negre se pitesc,
Rucărul e pitoresc.

Dâmbovița aici străbate
Chei în calcare sculptate
Și ascunse numai clean,

Păstrăv, mreană și boiștean

Inginer silvic RĂZVAN - VASILICA UDUDEC

Vezi potecile-n în zig zag
Hașurând păduri de fag,
Defileuri mici tăiate
Prin gresii, conglomerate,
Iar pitica azalee
Stă pe-a creștelor alee;
Rucărul e pitoresc,
Este satu muntenesc

Răușorul dintre munți,
Îmbrăcați cu brazi cărunți
Se repede zgomotos,

Lovind mai bolovănos,
Peste care zboară ciori
Și se-aud doinid păstori
Din fluier și din caval
Așezați în șa pe cal,
Iar dulăii lângă ei
Păzasc turmele de miei ;
Rucărul e pitoresc,
Este satul păstoresc

De prin văi se-aude cântecul
Și miroase-a floare vântul,
Apele curg în suspin

Și în lacuri se îmbin,
Iar sălbătice rațe
Vin de ele să se-agațe
Sub arcadele de brad,
Luna cu greu se strecoară
Să pătrundă din afară ;
Rucărul e pitoresc
Este locul ce-l iubesc !

Un Rucăr nou

Păpușa, Leaota și Craiul,
Cu Codrul lor bătrân, tăcut,
S-au luat cu apele, cu plaiul
Și toate Rucăr s-au făcut

E Rucăr, da, comună mare
S-au mai născut un basm, un vis,
A răsărit în munte-o floare,
Ca pomul vieții-n paradis

Iar apele ce udă locul,
Sunt apa vieții – dar divin,
Din șapte părți le sună jocul,
Din șapte părți ecouri vin

Și setea aici de mult s-a stins,
S-au stins durerile și fierea
Și-n locul lor de-odat s-a prins
A curge laptele și miera

E așa o liniște aici
 Și-atâta pace e în noi,
 Se joacă uliu-n rândunici
 Și paște lupul printre oi

E codrul prin de căprioare,
 Se umflă apele de pești,
 Nuntesc acvilele sub soare
 Și zboară fluturi la fereștri

E ca-n Eden la început,
 Ne sunt flămânzii toți sătui,
 De bucurie cânt-un mut,
 Ascultă surzii versul lui.

Rucărul e o minune,
 Un ținut de basm și sfânt,
 Cum nu-l altul pe pământ !
 Apa, muntele și totul spune:
 Rucărul e o minune !

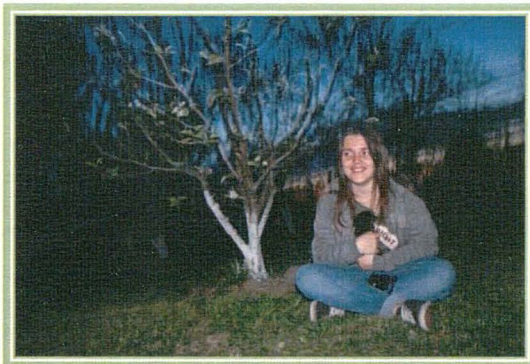
DEBUT POETIC - STOIAN OLIVIA - GABRIELA

Domnești de Ilfov

Elevă liceu, clasa a IX-a

1. Monotonia

Singurele lucruri care-mi alină
 sufletul
 Sunt Soarele timid și arta pără-
 sită
 Pe care am văzut-o de diminea-
 ță pe zidul
 Dărâmat și uitat de lume
 Artă părăsită și zid uitat, pere-
 chea perfectă.
 Soarele care încearcă
 În zadar să încălzească
 Sufletele reci din jur
 De viață înghețate.
 Doar Soarele și arta, pete de culoare
 Adaugă un plus de viață rutinei plic-
 tisitoare
 Și-ntr-un final reușesc
 S-aline suflete-nghețate,
 Ca al meu și altele poate,
 Mulțumesc.

2. Am legat...

Am legat munții la ochi
 Cu mirosul florilor de colț
 Și le-am spus să mă găsească
 Și m-au găsit în petalele catifelate de
 vânt.
 Am legat florile la ochi
 Cu zumzetul alb de albine
 Și le-am spus să mă găsească
 Și m-au găsit în zborul lor avântat.
 Am legat cărțile la ochi
 Cu anii ce au trecut tăcut peste ele
 Și le-am spus să mă găsească
 Și m-au găsit când am întors pagina.
 Am legat visul la ochi
 Cu dorința de a deveni realitate
 Și i-am spus să mă găsească
 Și nu m-a găsit; eu dispărușem între
 timp.

3. Liceul

Liceul,
 Obositor și rece,
 Dormind, visând, sperând,
 Oboseală și răbdare, speranță și
 maturizare,
 Închisoare de libertate cu propria
 cheie.
 Elevi pe holuri alergând,
 La ore întârziând,
 Zile de naștere serbate,
 Amintiri în inimă stocate,
 Alături de altele multe.
 Cămăși, cravate-mprumutate, nu
 lăsăm pe nimeni în spate,
 Un șoptit, un copiat, corigențe nu
 prea-am luat,
 Obligații, presiuni, n-avem parte de
 minuni,
 Doar speranțe adunate, cu ambiție
 alimentate,
 Liceeni cu multe vise, de comisie
 admise.

RALUCA ȘTEFANIA MOISE – Albești de Muscel – elevă gimnaziu

CE-I CUVÂNTUL ?

Ce-i cuvântul mă întreb eu oare?
 Are-un rost pe lume? Are.
 Căci de n-ar fi fost cuvânt
 N-ar fi pace pe pământ
 Fără cuvânt, noi cum am fi
 Nu am mai putea vorbi

N-am mai putea comunica
 Nimic bun nu s-ar vedea
 N-am înțelege ceea ce vrem
 Am fi incuși, n-am ști să scriem
 N-am putea a ne exprima
 Nu am mai fi cineva
 Fără cuvânt n-am mai fi evoluat

Necuvântătoarele ne-ar fi trădat
Ne-ar fi condus, ne-ar fi mâncat
N-am mai fi cooperat
Nu am mai fi la putere
Nu am mai fi speciali
Am fi fiecare cu o părere
Făr de cuvânt-artificiali...

POEZII PENTRU SUFLET
Nu-mi găsesc de zile-ntregi
Gândurile-acasă
Dar e real-nu tre să negi
Căci știu că nu le pasă
Le strig dar iată, nu-mi răspund
Și nu vor să se întoarcă
Dar oare poate nu m-aud

Căci nu mai pot să tacă
Nu-mi găseam de zile întregi
Iubita-mi inspirație
Dar s-a întors din căutarea
Noilor creații
Mă aștepta în pragul ușii
Cu o foaie și-un condei
Lângă atracția întâlnită
În căutarea ei

Economist PETRESCU NICU

AZI

Azi m-am trezit cu teama
că se crăpa în două de ziua
sfidând neîncorsetata vreme
dar...a plouat cu aer incolor
peste fereastră mirosind a noapte.

Gâdilindu-mi plăcut insomnia
cuibărită la marginea pleoapei
șoptesc cu glas tabagic
<paște aerul dusului minut>
nu încerca să obosești clipa
punând băbale luminii.

REGRET

Am regretat enorm
că n-am fost iarbă
cu clorofila prin vene curgând.
Cuvântul agățat de trup
îmi extrage roșul din lumină.
Vrei să nu fii gândire?
Vrei tu să fii prea trist?
Nu-i simplu să fii verde
Simțul se poate pierde
Și multul e prea mult.

NEGARE

Aruncat dincolo de materie
Nu dorm să visez îngeri
Și nici cui în carnea lui Iisus
Mai bine nemiros și netrăire
Inert și fără de plutare
Fantasma întru negândire
Și fără dor și nemăhnire
neîncărcat cu fericire
fereastră pentru ne iubire.

Digerat de a fi
De parcă nu am fost
Mă risipesc în vid
42 Încet și fără rost

Stau singur cu clipa de vorbă
i –am spus celei ce vine și pleacă
- Așteaptă să-mi dizolv chipul
în neaua de mult pregătită

Negare de sfera-mpuțită
Mă prinde în jocul de-a timpul
Nu-s însetat de aripa ploii
Și strigătul pietrei nu mă inundă...
ființa literei
un martor
pentru suflet nedevorat de prezent.

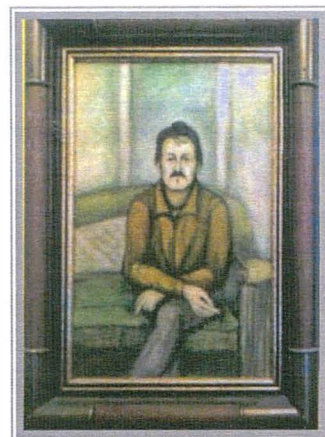
AZI

Azi am dormi
ca să visez luxoase candelabre
agățate de înaltul cer
deasupra cinei cea de taină.

Privesc cum timpul naște timp
cum clipa rea
s-a lepădat de ora puritană
decent
izvorul nou îndemn la fericire
plângând cu frunze verzi și
netomnate:
Da! Doamne fă din cifra 7
O amforă să beau pe saturate.

TIMP

Locuiește-n tre cer și pământ
uneori fulgerând
alteori mult prea blând
nevăzut
dar superb
ancorat la margini de nerv.
Mirosind a planetă
și gând
cum a fost și va fi concurând.
El e cel

ce întâmplări închiriaă fără BANI
care vinde toiege și har
și scâncet sau trai arbitrar
și curge
prin vremuri timid
înnoptând pe la margini de vid
dă ierbii verdele crud
sămânța plouată și nur
gonind după calul ceresc
spre taina cea fără de sens

ÎNDEMN

Să stăm agățați
Ciorchini de cuvinte
pe ramurile iubirii
nu litere singure
fără noimă și crez.

SECUNDELE STAU AMEȚITE

Economic Doamne
a strigat îngerul la zămislirea mea
și umbra neînțeleasă
lenevește peste mormântul de
cuvinte
sub tăcerea stelelor
care varsă lumină
peste partea de pieire
Oare sunt?
sau nefiind
și negândind
mă macin?

HOTĂRÂREA CEA MARE, CEA GREA ȘI DECISIVĂ 100 DE ANI DE LA INTRAREA ROMÂNIEI ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL*

* Acest articol apare și în revista „Agora” nr. 63-64, Constanța, 2016

S-a spus, pe bună dreptate, că dacă România nu intră în cel de-al Doilea Război Mondial am fi pierdut trenul, dar dacă țara noastră n-ar fi intrat în Primul Război Mondial n-am fi pierdut și vaporul și avionul? Eu cred că da!

Cercurile politice românești, conducătorii țării de atunci n-au fost surprinși de izbucnirea primei conflagrații mondiale, pentru că aceasta devenise iminentă din cauza contradicțiilor, orgoliilor și rapacității marilor puteri, dar au fost surprinși de rezezițiunea cu care s-au desfășurat evenimentele și celeritatea cu care s-au făcut declarațiile reciproce de război între statele grupate în cele două alianțe politico-militare: Antanta sau Tripla Înțelegere din care făceau parte Franța, Anglia, Rusia și Puterile Centrale sau Tripla Alianță din care făceau parte Germania, Austro-Ungaria și Italia, cărora li s-au alăturat pe parcurs și alte state, în funcție de interesele fiecăruia.

N-a fost deloc ușor ca, la izbucnirea războiului, România să adopte o poziție fermă, clară și definitivă, de partea căreia dintre cele două puteri să se alieze, pentru ca la Consiliul

de Coroană de la Sinaia, din 3 august 1914, desfășurat sub bagheta regelui Carol I cu puțin timp înaintea morții sale, să se decidă și să adopte poziția neutralității care a corespuns cel mai bine condițiilor concret istorice în care se găsea atunci România.

Să nu-și închipuie cineva că perioada neutralității (1914-1916) a fost cumva ușoară, ci dimpotrivă, uneori a fost la fel de grea ca în timpul participării efective la război, asta cel puțin din câteva motive: 1) tratativele cu Antanta și scoaterea României din Alianța cu Puterile Centrale care dura din 1883, trebuia dusă într-un strict secret pentru a anula suspiciunile Germaniei care putea interveni brutal în orice moment; 2) pentru eforturile uriașe pe care statul român le-a făcut pentru înzestrarea, dotarea și echiparea armatei noastre care din acest punct de vedere se afla la nivelul anului 1877 când ne-am cucerit independența; 3) poziția strategică, ieșirea la Marea Neagră, statutul de țară riverană la care se adaugă potențialul economic și militar care, râvnit de ambele părți, nu putea lăsa indiferentă niciuna din cele două grupări.

Pentru a scurta perioada discuțiilor și a tratativelor orale, s-a considerat necesar a se fixa

în scris principiile care să stea la baza viitoarelor convenții. Mai întâi, Statul Major Rus prezenta un proiect de convenție lui I.I.C. Brătianu care, neîncercător în ruși de la încălcarea Convenției din 4 aprilie 1877, a cerut ca acest document să fie mai complet și să se încheie cu toți aliații, nu numai cu Rusia. Discuțiile au continuat la București, Moghilev, Paris și Chantilly, dar au fost greoaie, obositoare și trenate de neînțelegeri, suspiciuni și chiar amenințări cu demisii și retrageri de la tratative. La insistențele și cu influența Franței, Stürmer, noul ministru de externe al Rusiei, în locul lui Sazanov, înștiințează pe aliați că primește condițiile solicitate de România și dă ordin lui Poklevski Koziell să semneze Convenția politică și militară în forma propusă de IIC Brătianu. (N.B. Să recunoaștem,

un nou succes al primului ministru român).

Se încheia astfel o lungă, anevoioasă, dar și laborioasă campanie diplomatică, însă meritul, răspunderea sau vina luării hotărârii finale, de o gravitate și importanță fără seamăn, reveneau lui IIC Brătianu, bărbatul care întrupa un patriotism sublim, o înaltă inteligență și o extraordinară capacitate politică și diplomatică.

Paralel cu această „manevră” de schimbare a orientării politicii externe a României, în care au fost implicați și noii suverani Ferdinand și Maria, avea loc și o supraveghere zilnică de către agenții Puterilor Centrale, iar regele și Brătianu erau nevoiți să facă eforturi pentru a dezminți zvonurile fanteziste care circulau în public.

Redactarea Convențiilor cu Antanta fusese făcută de IIC Brătianu în colaborare cu I.G. Duca și C. Diamandy, iar semnarea lor a avut loc în ziua de 4/17 august 1916, ora 1100, nu la sediul guvernului sau la locuința lui Ionel Brătianu, ci în casa fratelui său, Vintilă Brătianu, aflată în strada Țăranilor (azi strada Aurel Vlaicu), pentru a deruta rețeaua de spionaj.

Veniți din locuri diferite, fără mașini sau trăsuri, pe o stradă pustie din cauza caniculei din acea zi de august, în casa lui Vintilă s-au întâlnit cei cinci: Ionel și Vintilă Brătianu, I.G. Duca, Diamandy și

Poklevski, care adusese în geantă cele cinci exemplare ale tratatului, semnate și de ceilalți reprezentanți ai Antantei.

Deasupra mesei pe care s-au semnat convențiile, pe perete, se afla portretul impunător al tatălui fraților Brătianu, Ion C. Brătianu care, înainte cu patru decenii înfăptuise un alt mare act istoric – independența.

Telegramele s-au expedit rapid către toate cancelariile aliate, dar unde de suspiciune și semne de bănuială că s-ar fi semnat astfel de documente au apărut curând.

Deci spionajul era în floare și atunci, nu numai azi?! La numai trei zile, von dem Bussche îi spunea lui Brătianu că dacă România permite rușilor să treacă pe teritoriul ei fără a i se opune sau dacă-și va permite să atace Austro-Ungaria, România va fi atacată imediat de Germania.

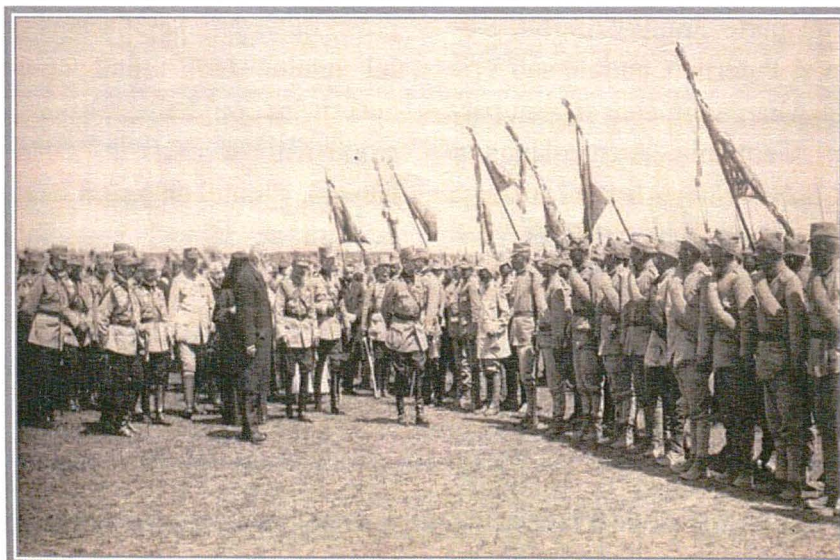
Și mai bine informat de spioni, Czernin află de semnarea Convențiilor, dar nu le cunoștea conținutul și credea că, deși

Brătianu era antantofil regele rămânea indecis și că e posibil să-l înlocuiască pe Brătianu cu Titu Maiorescu, recent invitat la palat, dar, evident, s-a înșelat.

Ionel Brătianu îi comunică lui Czernin că e capabil să mențină neutralitatea, iar Ferdinand le spuse celor doi, lui von dem Bussche și lui Czernin că, chiar dacă s-a semnat ceva, pe el nu-l leagă cu nimic și că nu va semna actul de mobilizare a armatei.

În acest sens, regele avea să spună: „mult m-a costat să mint, cum am mai făcut-o și ieri cu Czernin”.

Decizia lui IIC Brătianu de a angaja România în război într-un moment dificil pentru Antanta, a fost un risc asumat care a avut ca rațiune promisiunile făcute de Antanta de a sprijini România pe toate căile pentru că noi, spunea el: „nu intrăm în război ca niște solicitori nepoștiți, noi intrăm în război ca niște aliați doriți și ceruți”. Vezi solicitarea rusă:

„Acum ori niciodată”.

Tratatul dintre România și Antanta, precum și cele dintre comandamentele militare au fost și ele anevoioase și contradictorii, dar s-au concretizat prin semnarea la 4/17 august 1916, la București, a Tratatului politic și a Convenției militare. Documentul secret semnat de reprezentantul României și reprezentanții celor patru puteri aliate avea următorul conținut:

Art. I: Franța, Marea Britanie, Italia și Rusia garantează integritatea teritorială a Regatului României pe toată întinderea frontierelor sale actuale.

Art. II: România se angajează să declare război și să atace Austro-Ungaria în condițiile prevăzute de Convenția militară; România se angajează totodată să înceteze, în momentul declarării războiului, toate relațiile economice și schimburile comerciale cu toți inamicii Aliatilor.

Art. III: Franța, Marea Britanie, Italia și Rusia recunosc României dreptul de a anexa teritoriile monarhice Austro-Ungare stipulate și delimitate la articolul IV.

Art. IV: Stabilește limitele teritoriale după cum urmează: Bucovina până la Prut; Transilvania și Banatul în întregime, iar Crișana până la o linie care se întindea aproximativ de la vărsarea Mureșului în Tisa, în fața Seghedinului, până la vărsarea Someșului în Tisa, tre-

când cam la 6 km est de Debrețin. Era prevăzută și o servitute militară în fața Belgradului, inclusiv o despăgubire a sârbilor care părăseau Banatul.

Art. V: Franța, Marea Britanie, Italia și Rusia pe de o parte și România pe de altă parte, se angajează să nu încheie pace separată sau pace generală decât împreună și în același timp. Franța, Marea Britanie, Italia și Rusia se angajează, de asemenea, ca la tratativele de pace teritoriile Monarhiei Austro-Ungariei stipulate la art. IV să fie anexate României.

Art. VI: România se va bucura de aceleași drepturi ca și Aliații ei, de tot ce are legătură cu preliminariile, cu negocierile păcii, precum și cu dezbaterea problemelor ce vor fi supuse hotărârilor Conferinței de Pace.

Art. VII: Puterile contractante se angajează să păstreze secretă prezenta convenție până la încheierea păcii generale.

Încheiat la București, la 4/17 august 1916 în cinci exemplare:

Ministrul Franței, semnat Saint Aulaire

Ministrul Marii Britanii, semnat Barclay

Ministrul Italiei, semnat Fasciotti

Ministrul Rusiei, semnat Poklevski

Președintele Consiliului de Miniștri ai României, semnat Brătianu 4/17 august 1916.

Principiile câștigate prin Tratatul politic semnat după

negocieri migăloase, dificile, dar consecvente și tratative laborioase, suple, dar ferme se regăseau în majoritatea din cele 17 articole ale Convenției militare semnată în aceeași zi de 4/17 August, la București, de I.I.C. Brătianu, președintele Consiliului de Miniștri și ministrul de război; colonelul M.F. Desprès, atașat militar la legația Franței din București; colonelul C.B. Thomson, atașat militar la legația Marii Britanii din București; locotenent-colonelul L.G. Ferigo, atașat militar la legația Italiei din București; colonelul A. Tatarinov, atașat militar al Rusiei în România.

Convenția militară stabilește la început, la art. 1, intrarea în acțiune a armatei române contra Austro-Ungariei, la 15/28 august 1916, respectiv la opt zile de la începerea ofensivei aliaților pe frontul de la Salonic. La art. 2, Rusia se angajează să acționeze imediat pe tot frontul cu Austro-Ungaria, iar la art. 3 Rusia să trimită cele două divizii de infanterie și una de cavalerie la frontiera României din Dobrogea. La art. 4, aliații se angajau să furnizeze zilnic statului român cel puțin 300 tone de muniție și materiale de război. (n.a. nerespectarea acestor obligații asumate de aliați, despre care am scris și vom mai scrie, a reprezentat doar una din cauzele înfrângerilor catastrofale pe care armata română le-a suportat curând după intrarea în război)

La art. 9 se fixa ca obiectiv principal al armatei române Transilvania, iar conform art. 10, pe teritoriul național sau pe cel ocupat de armata uneia dintre părțile contractante nu vor pătrunde trupe aliate decât în interesul general și cu consimțământul scris al statului respectiv.

Când totul era aproape gata (cu excepția dotării și pregătirii armatei), regele Ferdinand convoacă al doilea Consiliu de Coroană care să notifice cele două documente și să adopte Declarația de Război a României înaintată Austro-Ungariei în aceeași zi. Pentru informarea cât mai exactă a cititorilor noștri redăm integral conținutul acestui document:

„Alianța încheiată între Germania, Austro-Ungaria și Italia nu avea după însăși declarațiile guvernelor decât un caracter esențialmente conservator și defensiv. Obiectivul său principal era de a asigura țările aliate împotriva oricărui atac din afară și de a consolida starea de lucruri creată prin tratatele anterioare. În dorința de a pune de acord politica sa cu aceste tendințe pacifiste, România s-a alăturat acestei alianțe.

Datorită operei sale de reconstrucție internă și fidelă hotărârii sale ferme de a rămâne în regiunea Dunării de Jos un element de ordine și echilibru, România nu a încetat de a contribui la menținerea

păcii în Balcani. Ultimele războaie balcanice, distrugând statusquo-ul, i-au impus o nouă linie de conduită. Intervenția sa a grăbit pacea și a restabilit echilibrul.

Când a izbucnit actualul război, România, la fel cum a făcut Italia, a declinat de a se asocia la Declarația de Război a Austro-Ungariei, despre care ea nu a fost prevenită de către Cabinetul de la Viena.

În prezența unei modificări atât de radicale a situației create între monarhia Austro-Ungară și România, aceasta din urmă și-a reluat libertatea sa de acțiune.

Aderând în 1883 la grupul de puteri centrale, România, departe de a uita legăturile de sânge care unesc populațiile din Regat și românii supuși ai monarhiei Austro-Ungare, a văzut în raporturile de prietenie și alianță care s-au stabilit între cele trei Mari Puteri, o garanție prețioasă pentru liniștea sa internă, ca și pentru îmbunătățirea soartei românilor din Austro-Ungaria.

Speranța pe care noi ne-am făcut-o din acest punct de vedere aderând la Tripla Alianță a fost înșelată. În timpul unei perioade de mai mult de 30 de ani, românii din monarhie nu numai că n-au văzut niciodată introducându-se o reformă de natură a le da clar o aparentă satisfacție, dar ei au fost, dimpotrivă, tratați ca o rasă inferioară și condamnați să sufere o

presiune din partea unui element străin, care nu constituie decât o minoritate în mijlocul diverselor naționalități din care se compune statul Austro-Ungar. Toate nedreptățile suferite de frații noștri au întreținut între țara noastră și Monarhie un element continuu de animozitate pe care Guvernele Regatului nu au ajuns să-l potolească decât cu prețul unor mari dificultăți și a numeroase sacrificii.

Când a izbucnit actualul război, se spera că Guvernul Austro-Ungar cel puțin în ultimul ceas, va sfârși prin a se convinge de necesitatea urgență de a face să înceteze această nedreptate care punea în pericol nu numai relațiile de prietenie, dar însăși raporturile care trebuiau să existe între state vecine. Doi ani de război, în timpul cărora România a păstrat neutralitatea, au dovedit că Austro-Ungaria, ostilă oricăror reforme interne, putând să facă mai bună viața popoarelor pe care le guvernează, s-a arătat la fel de promptă în a le sacrifica și neputincioasă a le apăra împotriva atacurilor exterioare.

Războiul la care ia parte aproape întreaga Europă pune în discuție cele mai grave probleme privind însăși dezvoltarea națională și însăși existența Statelor. România, mânăta de dorința de a contribui la grăbirea sfârșitului conflictului, sub imperiul necesității de a salvagarda interesele de neam, se

vede silită de a intra în linie alături de cei care îi pot asigura realizarea unității sale naționale.

Pentru aceste motive, ea se consideră, începând din acest moment, în stare de război cu Austro-Ungaria”.

București, 14 august 1916

Consiliul de Coroană din 14 august 1916 de la Palatul Cotroceni avea să pună capăt divergențelor interne și să lase loc unei acțiuni conjugate a tuturor forțelor politice indifereent de culoarea și doctrina lor pentru realizarea interesului național suprem.

Acest Consiliu, convocat de Ferdinand, a luat act de lupta care s-a dat în sufletul suveranului care n-a șovăit în a-și sacrifica legăturile și preferințele sale personale, învingându-se pe sine însuși. Regele face un apel mișcător rugându-i pe cei prezenți să-l susțină în înfăptuirea mărețului act pe care și-l propusese. IIC Brătianu a evocat momentele importante ale ultimilor ani arătând că am stat neutri între 1914-1916, pentru că la început victoria părea să atârne de partea Germaniei, dar azi e clar că victoria – spunea el – va fi de partea celor care au resurse superioare, adică Antanta.

Cauza românismului a făcut un pas gigantic înainte – spunea același mare om politic – din moment ce patru mari puteri au recunoscut dreptul nostru de unitate națională. „Eu

m-am angajat desăvârșit”². Răspunzându-i lui P.P. Carp să-și ia copiii înapoi și să-i dea în armata germană. Consiliul de Coroană început de dimineață își încheia lucrările la ora 1300, când regele a spus cuvintele: „Cu Dumnezeu înainte”, iar a doua zi maiestatea sa, împărtășea românilor **hotărârea cea mare** și le trimitea cuvântul său de îndemn la datorie, de însuflețire, de speranță și nădejde.

În momentul când Declarația de război era înmănată la Viena, de-a lungul Carpaților, prin toate trecătorile, văile și plaiurile acestora, soldații români, eliberați din chingile neutralității în care au fost ținuți doi ani își luau avântul peste crestele muntoase trecând în Transilvania pentru eliberarea fraților lor și întregirea neamului românesc.

Ziua intrării României în război (14 august 1916) a fost apreciată de marele istoric N. Iorga ca fiind „ceasul pe care-l așteptam de peste două veacuri, pentru care am trăit întreaga noastră viață națională”.

Despre ceea ce a urmat, într-un număr viitor.

Bibliografie selectivă

1. Atanasiu, V., Iordache A., Iosa M., Oprea M., Oprescu P. – **România în Primul război mondial**, Editura militară, Buc., 1979

2. Campus, E., **Din politica externă a României 1913-1947**, Editura politică, Buc., 1980

3. Duca, I.G. – **Amintiri politice**, vol. I, München, 1981

4. Kirițescu, C. – **Istoria războiului pentru întregirea României 1914-1919**, Editura Științifică și Enciclopedică, Buc., 1989

5. xxx **Istoria Românilor**, vol. VII, tom II, Editura Enciclopedică, Buc., 2003

6. Luca, I. – **Lecturi din izvoarele istorice române**, Buc., 1928

7. Moiceanu, I. – **Pagini din istoria adevărată a poporului român**, Editura Dobrogea, C-ța, 2009

– Prefața la vol. IV „**România în primul război mondial. Făurirea României Mari**”, Editura Next Book, C-ța, 2015

– Un veac de la prima conflagrație mondială; cauze, forțe angajate, urmări și învățăminte”, în „**Agora**”, anul XIV, nr. 55-56, octombrie 2014

8. Popa, M.N. – **Primul război mondial 1914-1918**, Buc., 1979

9. Popescu, D. – „**Podurile din Sarajevo și Podul de peste Prut**”, în „**Agora**”, anul XIV, nr. 55-56, C-ța

10. Preda, D. – „**România și Antanta. Avatarurile unei mici puteri într-un război de coaliție 1916-1918**”

11. Predușel, I. – **România în primul război mondial. Ispășirea**, vol. II, C-ța, 2014

12. xxx **România în anii primului război mondial**, vol. I, Editura Militară, București, 1984

Prof. Ion Moiceanu –

Constanța

MOMENTE DEOSEBITE PE CULOARUL BRAN-RUCĂR- DRAGOSLAVELE-PRAVĂȚ-MATEIAS TRIMESTRUL IV 1916

Bunicul și tata m-au dus de mititel la mausoleul Mateiaș, cunoscut și sub denumirea „Golgota Muscelului” (1), istorisindu-mi evenimente trăite, unele poate inedite și mai puțin cunoscute.

Cu doi ani înaintea declanșării primului război mondial, se stabilise la Dragoslavele un neamț pe care oamenii îl numeau domnul Piper.

El se ocupa cu vânatoarea în munții și pădurile obștilor moșnenești din zona Dragoslavele, Rucăr și Dâmbovicioara. A intrat în conflict cu localnicii, între care și bunicul meu, Iosif Pietrăreanu, pentru că le otrăvise câinii de la stânele de oi, cu cadavrele cailor otrăviți pentru răpitoare, că zicea că le vânează. Reclamat la primărie, a plătit pagubele ce le făcuse oamenilor.

Oamenii au uitat repede de acel „Piper”.

A început Primul Război Mondial.

Pasul Bran, puternic fortificat de armata română, nu a putut fi străpuns de nemți, cu toate eforturile depuse.

În septembrie 1916, printr-o mișcare de înlănțuire, ocolind masivele Piatra Craiului, trecând peste munții din zonă, nemții apar surprinzător aproape de Rucăr, creându-se o situație extrem de grea.

În fruntea unităților alpine bavareze, conducându-i pe cai furișate, de el cunoscute, și probabil ridicate în plan și pe hărți de el făcute când o făcea pe vânătorul, era fostul „domn Piper”.

Cu măsuri de urgență au fost aduse trupe românești de sprijin.

În seara zilei de 4 octombrie 1916, au sosit primele eșaloane ale regimentului 70, formate în majoritate de mușceleni.

Cunoscători ai acestor locuri, a intrat în luptă în aceeași noapte, au asigurat stabilizarea frontului.

Citez din **Monografia comunei Dragoslavele** (2) cele scrise de preotul nostru Ioan Răuțescu, trecut de mult în cele veșnice:

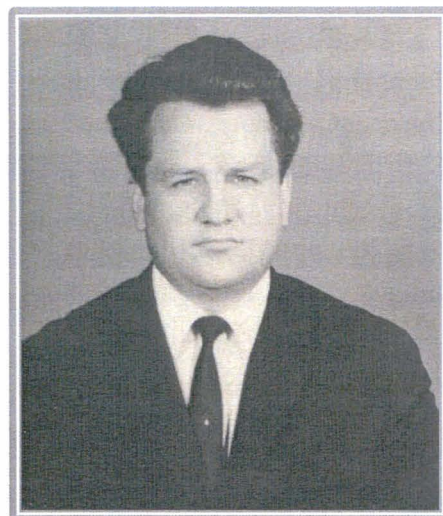
„În fiecare noapte, în cele 45 de zile cât s-au împotrivit cu îndârjire avântului sălbatic al trupelor nemțești ... niciunul din luptători nu și-au părăsit posturile, dimpotrivă, femeile și copiii veneau pe ascuns în timpul nopții să-și vadă părinții și soții, cărora le aduceau mâncare și tutun... veneau fără frică, întâmplându-se orice...”

Au fost lupte crâncene, cu multe sacrificii din partea militarilor și cetățenilor din zonă.

Pravățul și Mateiașul, ultimele bastioane naturale de a se pătrunde în Muntenia prin acest culoar, nu au putut fi depășite

Din toate comunele județului Mușcel, s-au jertfit, rămânând sub glie în primul război mondial, mulți militari între care: Boteni-104, Bughea-72, Câmpulung-214, Dragoslavele-92, Dâmbovicioara-58, Mihăești-214, Poenari-182, Rucăr-300, Lerești și Voinești-260 ș.a(3).

În toate comunele fostului județ Mușcel se găsesc monumente simbol în amintirea celor care, cu pieptul și sângele lor, au înscris în istorie încă un ”pe aici nu se trece”.

În comuna Dragoslavele au rămas din acele timpuri două cimitire:

-cimitirul românesc de la Pravăț (la poalele Mateiașului) și

-cimitirul nemțesc lângă biserică ”Adormirea Maicii Domnului”, pentru 1300 de militari germani, căzuți în luptele din această zonă(4).

În 1923, a început și ridicarea mausoleului Mateiaș.

Ele găzduiesc osemintele sfinte ale românilor, căzuți la datorie, apărându-și țara, și care ne întreabă acum: ”voi ce faceți pentru România care v-am lăsat-o prin jertfa noastră?”

Dascălii școlii noastre primare, pentru toți din generația acelor vremuri, prin munca și exemplul lor, ne-au învățat, omenia, rostul și valoarea muncii, respectul față de natură și oameni, dragostea de țară, sfintele și valoroasele tradiții românești.

În inimile noastre păstrăm cu respect amintirea lor, între care: Toma Bustea, Florian Bădic, Constantin Predoiu, Paul Cartinescu, Iosif Gavescu, Preoții Ioan Răuțescu și Ion Pârvu (au predat religia și educația cetățenească) ș.a.

Sub îndumarea D-lor, în răspunderea noastră copiii școlii primare în acele vremuri era și îngrijirea mormintelor din cele două cimitire(românesc și german),ne-au învățat să respectăm și cum să ne comportăm de Ziua Eroilor,care se ținea cu regularitate,în fiecare an,la cimitirul de la Pravăț(la poalele Mateiașului),zonă păstrată și îngrijită special acestui scop.

Era o întrecere între noi,care să se prezinte cu mormântul cel mai bine îngrijit,cine recită și interpretează cele mai frumoase poezii și cântece.

Când se cânta "Presărați pe ale lor morminte",plângeam și noi copiii și lăcrimau și oamenii cărunți când își depuneau florile,orfrande ale veșniciei,pe mormintele celor care și-au dat viața pentru dreptatea neamului, apărarea și întregirea Patriei.

În vara anului 1929(la 13 ani de la luptele din zonă)a sosit în comună un neamț.L-a căutat pe Părintele Răuțescu Ioan, cel care în Monografia Dragoslavelor descrisese cu multă acuratețe,profesionalism și obiectivitate,luptele din zonă Trim IV 1916.

Personajul respectiv(neamțul vizitator), după ce a vizitat cele două cimitire și zone

ale fostului Teatru de bătaie,l-a rugat pe Părintele Răuțescu, (care vorbea fluent limba franceză și germană) să traducă în limba română un manuscris redactat în limba germană după jurnalul zilnic al acestui subofițer german altirelist participant la luptele din zonă.A apărut astfel, în 1993, în limba română cartea "*Luptele din culoarul*

Bran,Rucăr,Dragoslavele, Mateiaș" autor Fritz Ortlepp.

Am citit-o și comparând cu cele scrise de Părintele Răuțescu în Monografia Dragoslavele, m-a surprins plăcut ținuta și obiectivitatea celor prezentate în cartea sa.

Am reținut, cu mult interes și apreciativitate , ce a scris Dl Ortlepp la pag 155 " ...Tinerile generații românești să învețe de la părinții lor cum și-au apărât patria"

M-au impresionat aprecierile respective, fiind cu atât mai valoroase, cu cât vin de la cei cu care bunici, părinți și frați de-ai noștrii s-au luptat la baionetă în 1916.

În septembrie 2010, mă aflam în comuna natală. Trecând întâmplător pe lângă cimitirul nemțesc, am văzut un grup de militari germani și români, fiind plăcut surprins că se ocupau de

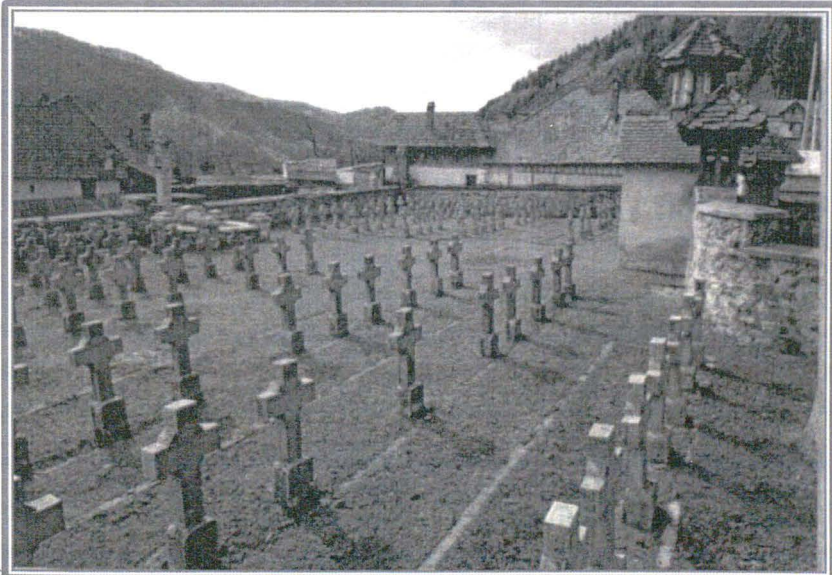
refaceri și îmbunătățiri ale locurilor de veci. Se ridicase și o placă comemorativă.

După ceremonialele religioase ținute la cimitirul german și mormântul eroilor români din comună, de către Preotul Gheorghe Cîrstina (vajnic urmaș al Preotului Ioan Răuțescu) și preotul german, am considerat, ca fiu al comunei și membru al Filialei Argeșene a Asociației Cultului Eroilor: " Să le mulțumim pentru acțiunea lor, am reamintit cum ne pregăteam și sărbătoream Ziua Eroilor și ne-am manifestat ranța că omenirea va începe să învețe de la evenimentele și le triste ale istoriei, înlocuindu-le cu prietenia, respectul, colaborarea și întrajutorarea între oameni, țări și popoare.

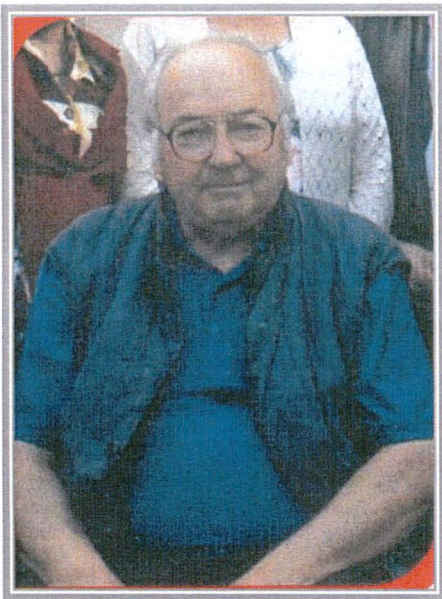
**Ing. Pietrăreanu Ion
- Pitești**

Bibliografie:

1. Golgota Muscelului- Formula AS nr. 409/ Mai 2001, pag.21
2. Monografia Dragoslavele- Pr. I. Răuțescu și prof. Rădulescu ed. 1923, pag. 337
3. Cartea eroilor Argeșului și Muscelului, Biblioteca Dinicu Golescu
4. Formula A.S. nr. 409/mai 2001, pag.21

COMPORTAMENTUL ARMATEI GERMANE INAMICE PE TERITORIUL DE NORD AL JUDEȚELOR ARGEȘ ȘI MUSCEL ÎN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

În anul 2014 s-au împlinit o sută de ani de la declanșarea Primul Război Mondial. Prima conflagrație mondială a fost studiată de marii istorici militari și civili ai mapamondului și au fost analizate din toate unghiurile, cauzele, efectele, transformările induse după încheierea păcii. În același timp, au ieșit la iveală noi documente care accentuează particularitățile acestui război.

Ne-au rămas puține surse de informare care să descrie prin ce a trecut populația română implicată direct în teatrul de război. Puțini au fost istoricii și scriitorii care au avut izvoarele de inspirație, dar și curajul ca să redea adevăratul comportament al armatelor de ocupație de pe teritoriul României; cum s-au comportat în primul Război Mondial, armatele de ocupație

bulgărești, dar și armatele aliate rusești și franceze.

În amintirile sale, comisarul de poliție Nicolae Costilă, șeful Poliției din Curtea de Argeș, vine cu noutăți care vizează comportamentul armatei germane inamice în zona satului Vâlșănești din Județul Argeș și a întregii zone de nord a județelor Argeș și Muscel. Menționăm că Nicolae Costilă s-a născut în anul 1909, deci la intrarea României în război, avea 7 ani, și că tatăl său era primarul Comunei Vâlșănești. De la el ne-au rămas informații ce ne sunt de mare folos.

[1]

Cunoaștem comportamentul general al armatelor de ocupație, mai ales stilul german de a menține ordinea și disciplina într-un teritoriu cucerit, sărac și populat de oameni care suferă nevinovați. De data asta aflăm și alte fațete caracteristice primului război mondial.

Ocupanții germani au identificat loturile nelucrate și i-au obligat pe proprietari să le muncască, în caz contrar erau confiscate și atribuite spre folo-sință celor fără pământ. Germanii au adus semințe selecționate pentru cultivarea grâului, au făcut uscătoare de fructe, au făcut fabricuțe de marmeladă, au adus in-

stalații pentru fabricarea sucurilor. I-au pus pe români la treabă. Amintirile lui Alexandru Valescu reluate de Costilă, completează tabloul ocupantului german. Acesta venea acasă la primar, bea o țuică, dar plătea! După ce au câștigat războiul, românii au scăpat de nemți și au distrus tot ce făcuseră tot ei, sub administrația ocupantului german. S-a ales praful și pulberea de uscătoare de fructe, de semințele selecționate, de culturile de grâu, de fabricile de marmeladă. Mare blestem pentru acest popor! După o sută de ani, în zilele de astăzi, se întâmplă același lucru. Cum nu este timp de lamentări, să dăm cuvântul comisarului Costilă:

[1] Nicolae Costilă-AMINTIRILE UNUI COMISAR DE POLIȚIE-Ediție îngrijită de Constantin Agricola Miu -EDITURA PRISMA - Râmnicu Vâlcea -2012

Nemții au introdus în fiecare comună Jandarmeria Germană care patrula pe drumuri. La Curtea de Argeș se înființase o Comandatură Germană care administra orașul și comunele învecinate. Translator la Comandatură era soția lui Filon Vâlșănescu, iar în comună era Mihai Ciolcă, cel care fusese la

București la un stăpân neamț, unde a învățat limba germană.

*Zarva cu refugiul nostru se terminase de mult. Nemții se instalaseră bine în Oltenia și Muntenia. Patrulele lor circulau prin sate și mențineau ordinea și liniștea. Primarii erau chemați în fiecare săptămână la Curtea de Argeș. Din sat nu prea aveau ce să ia. Era o sărăcie de nedescris. Primarii informau autoritățile germane despre această stare. Comandantul le spunea: - **Dacă aș ști că hainele de pe mine ar ține de foame, le-aș da bucurosi!** Lumea din sat era obișnuită să se ducă la vale după porumb. În anul acela nu s-a putut din cauza războiului și oamenii din sat nu aveau mămligă. Comandatura luase măsura ca aproape zilnic să distribuie un fel de ciorbă care era adusă cu butoiul în sat. Mi-aduc aminte că în sat era un om bătrân, Hopșorel după poreclă, care avea un cal și o telegă cu un butoi cu care aducea ciorba de la Curtea de Argeș. Tot el mai mergea și la Slănic și aducea apă sărată, pentru că era o lipsă mare de sare.*

Nu după mult timp sosește în comună un ofițer însoțit de patru soldați, cu ordin ca să ridice clopotele de la biserică. Tatăl meu a rămas trăznit când a auzit acest lucru. Ofițerul i-a dat ordin să dea clopotele jos. Ele se aflau în turla bisericii. Atunci convoacă pe toți oamenii la

mărie. Aceștia sunt rugați să aducă de acasă ce au de re. S-au strâns toate păsările posibile, țuică, etc. Ofițerul, văzând plocoanele, s-a uitat la tata și împreună cu interpretul, au intrat într-o cameră de la Primărie. El i-a spus primarului ca să dea jos clopotele și să le îngroape bine. Măine vine din nou, caută cu vergeaua și dacă le găsește, le ia. Tata nu știa cum să dea clopotele jos, pentru că erau mari și grele și-i era teamă să nu le spargă. Atunci a venit neamțul, a cerut un fierăstrău și singur, ajutat de tata, a coborât clopotele pe podeaua clopotniței. Neamțul a plecat în altă comună, dar a promis că le va căuta cu vergeaua. Clopotele au fost îngropate chiar în cimitir. Neamțul a fost îndrumat spre alt loc, proaspăt răvășit. Aici a încercat cu vergeaua. Nu s-a găsit nimic. Toată lumea a rămas mulțumită. Au mai întrebat șefii nemților de clopote, dar au fost lămuriți că au fost ridicate de demult.

Nemții au început să taie pădurea seculară Stroiasca, lemnul era făcut scânduri și trimis în Germania...

Povestirile ne fac să ne schimbăm în parte, viziunea asupra durei ocupații germane. Este adevărat că în prima fază de stalare a ocupației nemțești, mul lucru pe care l-au făcut panții a fost instalarea comandamentului german în localitatea respectivă, organizarea patrulilor

militare care să mențină liniștea și ordinea. Măsurile extreme erau aplicate în primul rând împotriva hoților, tâlharilor, partizanilor, trădătorilor. Toate ordinele ce trebuiau executate se afixau la primărie. Interesant este faptul că localnicii, ocupații, rămăneau cu primarul și consiliul local, organe alese de cetățenii localității, ei fiind recunoscuți și agreeți de armata de ocupație. Comandamentele de ocupație nu lucrau direct cu cetățenii, totul se dirija prin conducătorii locali care fuseseră aleși în mod democratic de locuitorii localității.

Înainte de ocuparea satelor ageșene și mușcelene de către nemți, statul român făcuse rechiziții la sânge, astfel că la venirea ocupanților, aceștia au găsit satele sărăcite, populate numai de copii, bătrâni, invalizi, femei, populație cu care nu putea să facă lucrări de construcții sau fortificații. S-a încercat înlocuirea mămligii cu pâine pentru eradicarea scorbutului. S-au adus semințe selecționate, s-au făcut culturi de grâu, s-a dispus lucrarea tuturor parcelelor nelucrate și confiscarea lor în cazul când rămân nelucrate. Sătenii au fost obligați să strângă toate fructele și legumele. Le-au fost aduse, atât cât a fost posibil, utilaje de făcut sucuri, bulion, marmeladă, etc.

Au fost ajutați localnicii, ca în final să-și rezolve singuri asigu-

rarea hranei. Pentru cei foarte săraci se aducea hrană de la popotele nemțești.

Poate că ceea ce povestim pare idilic, dar realitatea asta a fost. Asta nu înseamnă că n-au fost și excese, că de multe ori s-au luat măsuri punitive împotriva unor oameni nevinovați.

În Moldova se retrăsese armata română și o mare parte a populației care părăsise zona ocupată de nemți. Aici izbucnise o pandemie de tifos exantematic care făcuse o mulțime de victime. Având în vedere aceste realități, în zonele ocupate de nemți, au fost aduși medici germani care se ocupau nu numai de trupele lor de ocupație, dar acordau asistență medicală și populației autohtone, pentru prevenirea unei catastrofe.

Amintind aceste lucruri, tragem concluzia că armata germană de ocupație își asuma și o serie de responsabilități, care la prima vedere par anacronice. Poți gândi că armata rusă, bulgară sau maghiară, ar fi fost capabilă de aceste fapte? Popoarele civilizate fac deosebirea și în timp de război!

Păcat că spiritul german a plecat o dată cu armata germană. Tot ce s-a făcut bine s-a distrus!

Regele Ferdinand a făcut

împroprietărirea unor țărani întorși de pe front, care nu dispuneau de unelte, utilaje agricole și vite de muncă. În

cei bogați! Mica industrie alimentară s-a prăpădit, fructele au rămas în pomi, iar foamea și sărăcia s-a accentuat în casele mâncătorilor de mămăligă. Dar a rezultat România Adevărată-România Mare- grație acestor oameni, țăranii, sacrificării tuturor regimurilor.

Este interesant să se știe cum s-au comportat și armatele românești în teritoriile ocupate în timpul aceluiași război. Ce spun locuitorii din secime când au fost ocupați de armatele române la începutul intervenției lor în anul 1916. De asemenea ce spun maghiarii despre armatele române care au ocupat Budapesta în anul 1919 pentru a-l alunga de la putere pe comunistul Bela Kun.

Despre ocupanții bulgari știm ce atrocități și excese au făcut pe teritoriul nostru, căutând explicații la participarea României la al doilea război balcanic din anul 1913 și anexarea Cadrilaterului. Despre aliații ruși nu este cazul să discutăm în lucrarea de față. Este necesară o abordare separată.

Despre aliații francezi nu poți spune nici-un cuvânt. Este suficient să mergi în cimitirul Belu din București și să vezi mormintele eroilor francezi magrebieni, de religie musulmană, căzuți pentru apărarea României.

Articolul de față se rezumă la primul război mondial. Cel de al doilea război mondial este cu

totul diferit, fascismul și comunismul reușind denaturarea societății omenești. Remarcăm în aceleși timp și modul exemplar în care statul român s-a comportat cu etnicii germani de cetățenie română. Nu știu de ce, dar aceste timpuri de normalitate mi se par astăzi de domeniul trecutului unui popor adevărat. Cu regret, astăzi, după o sută de ani, constat că parcă, am devenit o „populație”, iar țara va deveni în curând un „teritoriu”! Păcat! Simțim că țara asta nu mai este a noastră, dar politicienii de azi se fac că nu știu de ce? Constatăm astfel cât de grea este propria ocupație!

CONSTANTIN AGRICOLA
MIU

GODENI- FEBRUARIE 2015
N.A. În perioada documentării acestui articol am străbătut nordul județului Argeș-Muscel, așa cum îmi place mie, pe bună dreptate, să-l numesc. Străbătând localitățile implicate în bătăliile primului război mondial, am ajuns, grație Părintelui Cărstina din Dragoslavele de Mușcel, să aflu lucruri deosebite, unele intrate în legendă, despre luptele ce au avut loc în apropierea Câmpulungului.

Studiind la fața locului modul cum apărarea românilor a fost dată peste cap de atacatorii germani, nu am putut realiza cum aceștia au apărut pe neașteptate în spatele armatelor noastre, care rezistaseră cu brio pe

linia Mateiaș-Voinești-Lerești. Misterul l-am aflat de la profesorul pensionar, Constantin Catrina, profesor de filozofie, care a predat 30 de ani la liceul din Rucăr. Fără să-i cer permisiunea, de dragul întâmplărilor adevărate și a științei căreia ne-am dedicat cu pasiune amândoi, este vorba de istorie, chiar dacă am profesat alte discipline umaniste sau tehnice, mă simt obligat să arunc o rază de lumină asupra celor amintite mai sus.

Bătrânii din Dragoslavele povesteau că, cu câțiva ani înainte de intrarea României în primul război mondial, în sat a apărut un cetățean străin, venit de la Brașov sau București, care rupea binișor pe românește și care a fost obligat să rămână o noapte să doarmă aici. A găsit o gazdă care l-a tratat cum se cuvine, a doua zi s-a trezit, a văzut frumusețea locurilor și a promis că va mai veni pe la Dragoslavele. N-a trecut mult timp și turistul, neamț de origine, s-a întors în sat. De data asta s-a cazat la o gazdă pentru mai mult timp. A început să cunoască lumea, să se încadreze în viața satului. Chiar a sărit în ajutorul celor care aveau nevoie de medicamente, a împrumutat pe nevoiași cu bani, a meditat copiii sărmani ca să pătrundă la școli, etc. În scurt timp devenise „neamțul lor!” Sătenii îl stimau

[2] Constantin Agricola Miu, „Tatăl meu-In memoriam” Editu-

ra Prisma, Râmnicu Vâlcea, 2010 și pentru comportamentul său de om civilizat și priceput la toate, îl antrenau în activitățile lor. Astfel, văzându-i slăbiciunea pentru vânătoare, îl lua în grupele lor de vânători, ca pe unul de-al lor. Neamțul iubea fructele de pădure și nu rare ori era întâlnit culegând ciuperci, zmeură, fragi, pe care apoi le prepara singur, iar dulceața era dăruită copiilor. Devenise o figură aproape indispensabilă satului. De multe ori îl întâlneau pe munte, în pădure, pe drumurile și potecile montane, cu tolba plină de fructe și plante medicinale. Îi plăcea să umble și singur și să se bucure de frumusețea peisajelor.

Dar într-o zi, neamțul a dispărut. Lumea nu și-a făcut probleme. Toți erau siguri că se va întoarce, nu putea să fie altfel. Și într-adevăr s-a întors. Dar în cele câteva luni, poate 2-3 ani, multe lucruri se schimbaseră radical. Începuse de doi ani războiul mondial, de curând intrase în război și România. După ce armatele noastre au trecut munții în Ardeal și au obținut victorii, acum se retrăgeau din fața armatelor germane. Odată cu intrarea nemților în Dragoslavele, și-a făcut apariția și „neamțul lor” care avea grad de colonel și era conducătorul trupelor germane de atac.

În perioada „românească”, ofițerul cartograf german trasase hărțile pe care apoi le-a

folosit în război. Cunosând și potecile, cu ușurință a deplasat în siguranță, o întreagă armată, care a ocolit linia de rezistență românească de la Mateiaș și a căzut în spatele armatei române, care a fost înfrântă. Valea Jiului căzuse. A căzut astfel și Mateiașul, nemții au înaintat fără să mai aibă oponentă majoră până la Mărășești. Astfel, Oltenia, Muntenia, Dobrogea au fost invadate cu rapiditate, Bucureștiul devenind capitala învinsă.

De aceea, ori de câte ori străbat satele muscelene și văd monumentul vulturului, ridicat în memoria celor căzuți în luptele de la Mateiaș, din primul război mondial, mintea și imaginația mi se întorc la povestea nevinovată a unui turist german.

N.A.bis. Klaus Iohannis, noul președinte al României mă face mai optimist. Am speranța că el cunoaște poteca care să ne scoată din situația actuală și să ne conducă spre Europa cea dorită de noi.

*Constantin Agricola Miu
– inginer
Godeni de Muscel*

OMAGIUL EROILOR CĂZUȚI ÎN CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE

Din dragoste pentru frumoasele plaiuri natale, aducem omagiu celor ce se odihnesc sub glia strămoșească și care au fost purtătorii vieții continue pe aceste meleaguri, ei nu au îngenunchiat și au făcut parte din armatele unor mari voievozi, mari conducători de oști, au luptat cu vitejie pentru apărarea poporului împotriva cotropitorilor străini.

Faptele lor eroice au fost dovedite mai mult ca oricând în războiul pentru independența României, în primul și al 2-lea război mondial.

În războiul din 1877 - 1878 au luptat ostașii noștri la RAHOVA, PLEVNA și SMÂRDAN . În urma acestui război ROMÂNIA a obținut INDEPENDENȚA DE STAT.

În primul război mondial început între marile blocuri militare ANTANTA și PUTERILE CENTRALE armata română a luptat la MĂRĂȘTI, MĂRĂȘEȘTI, OITUZ, BRATOCEA și

MATEIAȘ. În urma acestui război s-a făurit ROMÂNIA MARE . astfel s-a alipit ȚĂRRII ROMÂNEȘTI: Ardealul care fusese sub Ungaria 800 de ani; Basarabia sub Rusia din timpul războiului Ruso-Turc din anul 1812; trei județe de la Limanu Nistrului și două județe din sudul Dobrogei.

N-a durat decât 20 de ani această Românie întregită pentru că cu pactul MOLOTOV-RIBRENTOV din august 1939, ni s-au răpit cinci județe din ARDEAL, BASARABIA și tot ce câștigasem în primul război mondial.

La 22 iunie 1941, armata română aliată cu armata germană a declarat război Rusiei, luptând pe teritoriul Rusiei timp de trei ani până la 23 august 1944 când armata română a întors armele împotriva armatei germane.

Armata română a fost aruncată în luptă pe teritoriul româniei: la Bod, lângă Brașov Ilieni, Chilieni, Dabali,

Sfântu Gheorghe pe teritoriul județului Covasna, Iernut și Oarba de Mureș, Carei, Micolț și Debrețin, Munții Tatra în Cehoslovacia până la victoria deplină asupra Germaniei.

Deviza armatei în aceste războaie a fost : "Victorie, victorie asupra celor ce ne-au cotropit!"

Din cadrul comunei Rucăr au murit în primul război mondial 214 eroi, iar în al-2-lea război peste 100, iar din cadrul comunei Dâmbovicioara 37 eroi.

Eroismul, sacrificiul și jertfa lor supremă ne-a adus nouă: Liniște, pace, libertate și de 72 de ani n-am mai avut conflicte pe teritoriul ROMÂNIEI.

Sarcina noastră este să cinstim numele eroilor căzuți pe câmpul de luptă, să ne aplecăm cu pioșenie în fața mormintelor , să aprindem o candelă și să ne rugăm pentru ei.

Ancu Ion
Sat: Podu-Dâmboviței

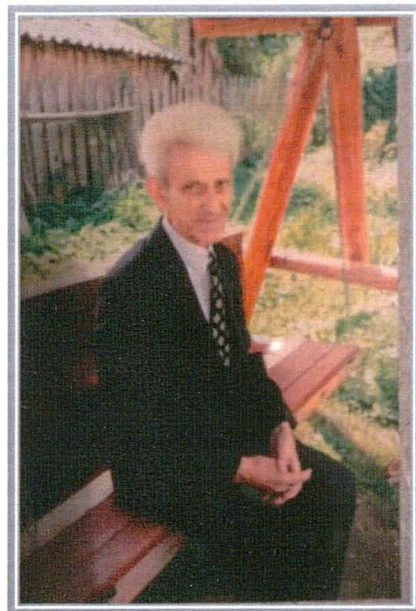
PERSONALITĂȚI RUCĂRENE în a II-a jumătate a secolului XIX și prima jumătate a secolului XX

Dezvoltarea și diversificarea sistemului de învățământ, asigurarea posibilității de frecventare de către tineri a unei forme de instruire teoretică și practică, sporirea interesului tinerelor generații pentru știința de carte și dobândirea unei temeinice pregătiri intelectuale, pe fondul progreselor remarcabile ale științei și culturii universale de la sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea au favorizat formarea și afirmarea unor noi personalități în variate domenii în țările lumii, fenomen petrecut și în țara noastră. Acest proces s-a manifestat și în comunitatea rucăreană de la sfârșitul sec. al XIX-lea și din prima jumătate a sec. al XX-lea din rândurile căreia s-au format și afirmat noi personalități care s-au făcut cunoscute pe plan național și internațional contribuind astfel la sporirea prestigiului localității natale.

Printre personalitățile rucărene de seamă se numără și marele matematician și valorosul poet Dan Barbilian care s-a făcut cunoscut în știința și literatura românească sub pseudonimul de Ion Barbu. Deși s-a născut la Rucăr la data de 19 martie 1895 ca fiu al judecătorului de Ocol de la Rucăr, Constantin Barbilian, el a fost declarat și înregistrat la Oficiul Stării Civile din Câmpulung-Muşcel de unde provenea mama sa Smaranda Șoiculescu. Clasele învățământu-

lui primar le frecventează între anii 1902-1906 la școlile din Câmpulung-Muşcel, Damieniști (județul Roman) și Stâlpeni (județul Mușcel) unde tatăl său funcționa ca judecător. Frecventează cursul inferior al Gimnaziului „Dinicu Golescu” din Câmpulung-Muşcel pe care îl absolvă în 1910, după care urmează cursul superior la liceele „Gheorghe Lazăr” și „Mihai Viteazul” din București între anii 1910-1914, încheindu-și studiile liceale cu susținerea și promovarea cu succes în anul 1914 a examenului de bacalaureat.

În anul 1914 își începe studiile universitare frecventând cursurile secției de Matematică a Facultății de Științe din București, pe care este obligat să le întrerupă între 1916-1918 din cauza războiului pentru reîntregire națională, reluându-le după terminarea acestuia și finalizându-le în anul 1920 când obține licența în Științele Matematice. În vederea unei înalte specializări științifice Dan Barbilian frecventează cursurile Universității din Göttingen – Germania în urma cărora obține titlul de doctor în științe matematice în anul 1929 după susținerea tezei cu titlul „Reprezentarea Canonică a Adunării Funcțiilor Ipereliptice”. În perioada care a urmat Dan Barbilian s-a făcut cunoscut ca un valoros matematician prin cercetările efectuate,

prin comunicările științifice prezentate la congresele și conferințele internaționale de specialitate, prin articolele științifice publicate în revistele românești și străine și prin lucrările din domeniul geometriei, axiomaticii, algebrei și teoriei numerelor abstracte. Drept recunoaștere a valorii sale științifice este ales membru al o serie de societăți științifice de țară românești și străine ca „Academia Română de Științe”, „Academia Germană de Matematică”, președinte al Secției de Geometrie la Congresele de Matematică de la Praga și Oslo, secretar general al Societății Române de Științe, etc.

Din aceleași considerente, Dan Barbilian este numit în anul 1935 conferențiar universitar la Facultatea de Științe din București, pentru ca în 1942 să fie confirmat ca profesor universitar la aceeași facultate unde va func-

ționa timp de 15 ani până la pensionare.

În această calitate, savantul rucărean și-a sporit prestigiul pe plan național și internațional datorită cursurilor de înaltă ținută științifică predate generațiilor de studenți ai facultății menționate. În anul 1948 devine membru fondator al Institutului de Matematică al Academiei Române din care este îndepărtat în 1959 pe considerente politice. Prin lucrările științifice de mare valoare publicate în decursul anilor impune școala românească de matematică și îmbogățește Științele Matematice cu teorii și date fundamentale.

În același timp, Dan Barbilian a fost atras și de literatură în special de creația poetică. Debutază în domeniul literar în anul 1918 în revista „Literatorul” condusă de către Al. Macedonschi cu poezia „Ființa”. În anii care au urmat Dan Barbilian publică diverse poeme sub pseudonimul literar Ion Barbu în revistele „Sburătorul”, „Umanitatea”, „România Nouă”, „Cuvântul liber”, „Viața Românească” și „Contemporanul”. Opera sa poetică este constituită din volumele „Joc secund”, „După melci”, „Isarlik”, „Uvedenrode” și „Ritmuri pentru nunțile necesare”. Creația literară a lui Ion Barbu cuprinde și articole programatice și medalioane dedicate unor personalități literare sau matematice. Deși redusă ca dimensiuni opera sa poetică este deosebit de valoroasă prin conținut și prin formele de exprimare.

Astfel I. Barbu a devenit cel mai important reprezentant al poeziei pure autohtone, fiind promotorul „ermetismului”, iar conținutul acestuia considerat ca formă a modernismului. El este considerat unul dintre poezii români fundamentali ai secolului XX care a avut o influență decisivă asupra contemporanilor și generațiilor care au urmat.

O personalitate importantă a Rucărului din ultimele decenii ale sec. al XIX-lea și prima jumătate a sec. al XX-lea este Nae A. Ghica. După absolvirea cursurilor primare ale tinerei Școli primare din localitatea natală, Nae A. Ghica urmează cursurile Seminarului Central din București pe care le absolvă în anul 1878. În urma absolvirii Seminarului Central Nae A. Ghica revine la Rucăr unde este angajat ca învățător la școala primară din această localitate. La scurt timp după angajare tânărul învățător se remarcă prin calitatea activității didactice desfășurate și prin implicarea sa în problemele vieții locale. Ca urmare a acestor aprecieri favorabile, Nae A. Ghica este ales de către rucăreni ca primar al localității natale. Una din primele sale preocupări în calitate de primar a reprezentat-o înzestrarea localității cu un local de școală care să satisfacă necesitățile locale. În acest scop, prin organizare de serbări școlare, prin întocmirea de liste de subscripții și donații, Nae A. Ghica a reușit să construiască un frumos și impunător local școlar inaugurat în

anul 1898, în care funcționează astăzi Școala generală nr.1 cu clasele I-VIII. De asemenea, în urma strădaniilor sale, la Rucăr au fost înființate importante instituții administrative ca: subprefectura, Judecătoria de Ocol, cazarma companiei de soldați și instituții sanitare necesare ca spitalul și farmacia. Din inițiativa și sub directă conducere a primarului Nae A. Ghica s-a început îndiguierea râului Râușor care străbate Rucărul și amenajarea grădinii publice din localitate. Pentru bogata și fructuoasă activitate depusă didactică, culturală, constructivă și de sprijinire a învățământului, Nae A. Ghica a fost decorat de către Ministerul Învățământului Public. Luând în considerare activitatea administrativă desfășurată ca primar și rezultatele apreciable obținute, Nae A. Ghica a fost numit în anul 1922 de către Guvernul României ca prefect al județului Mușcel, funcție în care s-a remarcat pe tot parcursul exercitării acesteia.

Între personalitățile rucărene din ultimele decenii ale sec. al XIX-lea și prima jumătate a sec. al XX-lea figurează și Dimitrie I. Anastasescu care s-a născut la Rucăr la data de 23 ianuarie 1877. A urmat cursurile primare la Școala primară nr.1 din Câmpulung-Mușcel unde domicilia familia sa. După absolvirea ciclului primar frecventează cursurile Gimnaziului „Dinicu Golescu” din Câmpulung-Mușcel și își continuă studiile liceale la Liceul „Gheorghe Șincai” din București. Atras de silvicultură

Dimitrie I. Anastasescu urmează cursurile Școlii silvice de la Brănești (Ilfov) între anii 1896-1899. În vederea perfecționării pregătirii profesionale, devine prin concurs student al Școlii superioare de ape și poduri din Nancy (Franța) ca bursier al statului francez, ale cărei cursuri le frecventează între 1899 și 1903 și le absolvă cu bune rezultate în anul 1903 devenind un reputat specialist în acest domeniu.

Revenind în țară Dimitrie I. Anastasescu este numit într-o serie de funcții ca: șef de Ocol silvic la Mihăiești (Mușcel), Horezu, Râmnicu-Vâlcea, Nucet (Dâmbovița), Câmpulung-Mușcel, Babadag (Tulcea) între anii 1904-1919. Pe baza rezultatelor obținute și a aprecierilor de care se bucura, în anul 1919 a fost numit inspector silvic, funcție pe care o va exercita până în 1924 când devine inspector general, consilier silvic al Casei Pădurilor și consilier-administrator al Casei Pădurilor, funcții pe care le deține până în anul 1934. Activitatea pe care a desfășurat-o Dimitrie I. Anastasescu în funcțiile pe care le-a deținut s-a bucurat de elogioase aprecieri din partea autorităților centrale ale vremii. Pentru bogata activitate administrativă și științifică desfășurată, acest valoros rucărean a fost răsplătit în mai multe rânduri cu diverse decorații.

O altă personalitate reprezentativă a Rucărului din perioada de sfârșit a sec. al XIX-lea și prima jumătate a sec. al

XX-lea este **Marioara Fărcășanu** născută Poțincu. Această valoroasă rucăreancă s-a afirmat din tinerețe ca o bună cunoscătoare și promotoare a artei țesăturilor și cusăturilor populare din zona natală și din celelalte ținuturi românești. În vederea perfecționării pregătirii sale profesionale în acest domeniu, Marioara Fărcășanu a urmat și a absolvit o școală superioară de specializare de la Leipzig din Germania devenind profesoară în această specialitate. Preocupată de stimularea interesului opiniei publice pentru arta populară românească, a organizat o serie de expoziții personale naționale prin care a pus în evidență arta cusăturilor populare românești, precum și costumele populare naționale. Pentru a face cunoscută arta populară românească pe plan internațional Marioara Fărcășanu a organizat expoziții personale la Paris, Viena, New York, Cairo și în alte mari orașe, prezentând cu acest prilej minunatele țesături și cusături populare românești și frumosul costum popular național. De asemenea a realizat o combinație a artei naționale românești cu arta modernă, evidentă mai ales în vestimentația feminină.

În vederea pregătirii viitoarelor specialiste în acest domeniu, profesoara Marioara Fărcășanu a înființat în anul 1920 în București, Școala de artă românească pe care a condus-o timp de cincisprezece ani și care s-a bucurat de un interes deosebit și aprecieri laudative. Având în vedere interesul crescut al publicu-

lui pentru obiectele de artă populară, Marioara Fărcășanu, împreună cu alte doamne cu aceleași preocupări a deschis în București la Athénée Palace primul magazin de artizanat din țară. Ca urmare ea s-a bucurat de o deosebită prețuire pe plan național figurând în rândul femeilor de seamă ale țării după cum rezultă și din articolul „O Rucăreancă” scris și publicat de marele istoric Nicolae Iorga pe prima pagină a gazetei „Neamul Românesc”.

Pentru bogata activitate de popularizare a artei populare românești și de crearea de școli cu un asemenea profil, Marioara Fărcășanu a fost decorată de mai multe ori de către Ministerul Învățământului Public și Ministerul Culturii.

O personalitate a Rucărului din ultimele decenii ale sec. al XIX-lea și prima jumătate a sec. al XX-lea de notorietate locală și regională, este învățătorul **Ion Ștefănescu**. Născut în anul 1881 a urmat cursurile primare la școala din localitatea natală, iar după absolvirea acestora, le frecventează pe cele ale Școlii Normale „Carol I” din Câmpulung-Mușcel pe care le absolvă în anul 1896. Acesta s-a afirmat de tânăr ca un cadru didactic cu apreciable calități de educator, pasionat de profesia îmbrățișată și apropiat de copii și de locuitorii comunei.

Datorită acestor calități în anul 1905 a fost numit, la numai 24 de ani, director al Școlii primare de băieți din Rucăr funcție pe care a îndeplinit-o, cu unele

întreruperi, până în anul 1938. În anii ocupației germane a Rucărului –1916-1918- din timpul Primului Război Mondial, învățătorul Ion Ștefănescu a rămas în localitate, asigurând împreună cu

încă două cadre didactice funcționarea școlilor rucărene procedând la mixarea claselor datorită reducerii numărului de elevi în urma plecării multora în refugiu și a folosirii a doar jumătate din impunătorul local al școlii din cauza transformării de către ocupații a restului spațiului școlar în lagăr de prizonieri.

În calitate și de primar al comunei în timpul Primului Război Mondial învățătorul Ion Ștefănescu a refuzat să colaboreze cu armatele germane de ocupație, consemnând, în procesul-verbal întocmit de către comisia constituită după retragerea acestora, pagubele provocate populației, administrației și instituțiilor localității. A fost considerat un dascăl model datorită punctualității, seriozității, pregătirii profesionale, interesului și atitudinii față de elevi și de locuitorii comunei.

Totodată învățătorul Ion Ștefănescu a manifestat interes și pentru cultură stabilind relații cu o serie de reprezentanți din acest domeniu după cum o demonstrează locuirea în casa sa pe perioada șederii la Rucăr a scriitorului Panait Cerna, a criticului literar Mihail Dragomirescu, a pictorului Nicolae Grigorescu, ș.a. Pentru întreaga sa activitate didactică, obștească și adminis-

trativă învățătorul Ion Ștefănescu s-a bucurat de aprecieri elogioase din partea autorităților școlare județene și centrale ca și din partea locuitorilor comunei.

O personalitate de seamă a Rucărului de la sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul celei de a doua jumătăți a sec. al XX-lea este generalul de corp de armată Iosif Teodorescu. După absolvirea ciclului primar al Școlii primare din localitatea natală, urmează cursurile Seminarului Central din București, la îndemnul familiei adoptive, pentru a deveni preot. Provenind dintr-o familie rucăreană cu nouă copii, renunță la preoție pentru care se pregătise și îmbrățișează cariera militară. În paralel cu activitatea militară, urmează cursurile Facultății de Drept din București obținând licența în această specialitate, numărându-se printre puținii ofițeri ai armatei române din primele decenii ale sec. al XX-lea cu studii universitare. Tânărul ofițer Iosif Teodorescu participă la cel de al doilea război balcanic din anul 1913 și apoi la Primul Război Mondial luptând cu viteză și eroism pentru apărarea locurilor natale atacate de către armatele germane și austro-ungare și în bătăliile de la Mărăști și Mărășești. În perioada interbelică este avansat în ierarhia militară până la gradul de general și decorat pentru acte de bravură, pentru modul în care a condus unitățile militare comandate și pentru calitățile sale militare, profesionale și morale. În timpul

celui de-al doilea război mondial a luptat împotriva U.R.S.S.-ului fiind avansat la gradul de general de corp de armată, iar în anul 1943 a fost numit Comandant militar al capitalei țării-București. A jucat un rol deosebit în vara anului 1944 când a evitat declanșarea unui război civil în București, a contribuit în mod hotărâtor la înfăptuirea actului de la 23 august 1944 și a eliberat Capitala de sub ocupația armatelor hitleriste. Pentru strălucita sa activitate militară desfășurată pe parcursul a patru decenii, generalul Iosif Teodorescu a fost citat în nenumărate rânduri prin ordine de zi pe armată și a fost decorat cu cele mai înalte decorații și ordine ale României ca: 1. Ordinul „Coroana României” cu spade în grad de Mare Ofițer și cu panglică de Virtutea Militară; 2. Ordinul „Steaua României” cu spade în grad de Mare Ofițer și cu panglică de Virtutea Militară; 3. Ordinul militar „Mihai Viteazu”; 4. Ordinul militar „Mihai Viteazu” cu spade; 5. Ordinul „Apărarea Patriei”; 6. Distincție specială pentru activitatea excepțională și merite deosebite „Général à la suite”. După anul 1948 generalul Iosif Teodorescu a fost înlăturat din rândurile armatei de către regimul comunist instaurat în România, expulzat din București și arestat de trei ori, desconsiderându-i-se meritele deosebite pe care le-a avut în viața țării.

Va urma

**Prof. Romulus Popa Bran –
Constanța**

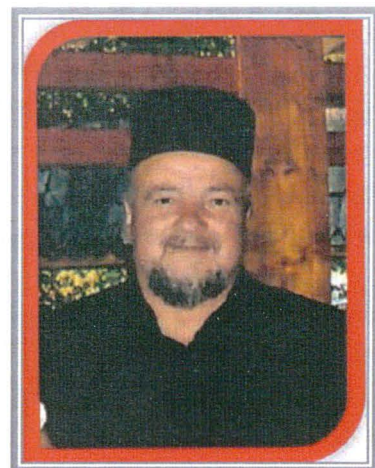
DRAGOSLOVENI ȘI RUCĂRENI LA „OBÂRȘIA MIORIȚEI”

Despărțiți sute de ani, firul istoriei se înnoadă „p-un picior de plai, pe-o gură de Rai” în vatra Cașinului. În 12-14 august, 2016, la inițiativa „Asociației Cașin-Tezaur de frumusețe”, un grup de dragosloveni și rucăreni, au refăcut drumul de la obârșii, la noua vatră. Din Dragoslavele au fost prezenți preotul Gheorghe Cîrstina cu soția prof. Tatiana, primarul Ion Băcioiu, cu soția Camelia, iar din Rucăr: prof. Tudor Vlad și Iosif Nistor. Vălul de pe cursul istoriei a fost luat. Au fost zile demne de fixat în scris. Să fi trăit acum moș Toader Brebene, care era depozitarul istoriei moștenite din bătrâni și care mărturisea conform „Monografiei Comunei Cașin” scrisă de eruditul învățător Nicolae Pâslaru că: *„demult, tare demult, aceste locuri, erau încă păduri dese, când au venit cu oile lor, patru cete de cio-bani de la Rucăr și Dragoslavele, județul Muscel, de la Secări și Suseni din Transilvania. Și plângându-le frumusețea locurilor și bogăția ierburilor și mulțimea izvoarelor cu apă limpede ca lacrima, s-au așezat pe locul unde astăzi este satul Cașin, construindu-și case pentru ei și adăposturi pentru oi. S-au așezat în patru tabere(mahalale)*

deosebite, purtând fiecare numele cetei de obârșie, ferindu-se a se înrudi între ei”

Cel mai minunat lucru care s-a întâmplat, a fost reluarea legăturilor cu frații noștri din Moldova. Primirea a fost minunată. Am fost cazați la cel mai frumos hotel din Onești, unde ne-am întâlnit peste patruzeci de personalități din țară și Republica Moldova, profesori universitari, decani ai unor facultăți, pictori, restauratori, poeți, scriitori, rapsozi, preoți și politicieni. Sufletul evenimentului, a fost „Miorița”, iar întâlnirea a fost posibilă cu truda unui „fălos dă cășunean, munteanul-moldovan” Constantin Tudose, și a inimosului primar Daniel Soroiu.

Cu sprijinul Consiliului Județean Bacău, reprezentanții institutelor de etnologie și folclor din România și Republica Moldova, au „disecat Miorița în fel și chip”, arătând că sunt peste 2500 de variante ale capodoperei, păstrate în tot arealul unde au trăit și trăiesc păstori de origini valahe, din nordul Greciei, Macedonia, Albania, până dincolo de Nistru. Profesorul sovejan Iulian Albu, autorul Monografiei Comunei Soveja, a scos în evidență faptul că obâr-

șia Mioriței este Soveja. Constantin Tudose, arată că baciul vrâncean, ar fi sovejan, cel moldovan, ar fi cășinean, iar cel ungurean, ar fi brețcan. (Loc.Brețcu)

Discuțiile pe această temă, au fost deosebit de interesante. Comunicarea științifică, făcută de profesorul de istorie Tudor Vlad, din Rucăr, a fost primită cu ropote de aplauze.

Pentru ca disputa obârșiei Mioriței, dintre sovejeni, cașineni și brețcani să fie mai interesantă, preotul Gheorghe Cîrstina din Dragoslavele de Muscel, aruncă „paie pe foc”, venind cu o nouă idee, cum că, obârșia Mioriței ar fi dragosloveano-rucăreană. Astfel aduce următoarele argumente:

1. O variantă a Mioriței, asemănătoare cu cea din Soveja a fost păstrată de bătrânii dragosloveni.

Ea a fost descoperită de Alecu Russo, în satul dragosloveni din Soveja (nu în Iași) și aranjată de Vasile Alecsandri. Deci adusă aici de cei veniți din Dragoslavele, Muscel.

2. Dacă în Soveja și Cașin dragoslovenii și rucărenii au păstrat nealterate, portul, limba, obiceiurile de nuntă, înmormântare, ouăle încondeiate, numele de familie, de ce să nu fi păstrat și „Miorița”.

Bineînțeles că nu suntem aburzi să afirmăm că geneza „Mioriței”, este Dragoslavele și Rucărul din Muscel, ci doar că aceste comunități, au păstrat oriunde s-au împământenit, această capodoperă, a neamului nostru, alături de tezaurul multimilenar.

Seriozitatea comunicărilor legate de tema „Obârșia Mioriței”, au fost condimentate de gazde cu planificarea unor vizite, în satele vecine, anume comuna Mănăstirea Cașin, cea mult îndrăgită de familia Regală, până în munți, unde s-ar fi văzut dacă nu era ceață, localitatea Brețcu (baciul ungurean). Și la aceasta am avut rezervele mele, arătând că în Muntenia, localitățile unde s-au așezat cei veniți din Ardeal, s-au numit: ungureni ex: **Bădeni pământeni, Bădenini ungureni, Boteni pământeni, Boteni ungurenieni.**

Vizitarea singurei biserică în stil muntenesc din Cașin –Moldova (cum scria Nicolae Iorga), precum și recitalul în aer liber, lângă monumentul eroilor cașineni, (plin de nume dragoslovene și rucărene), îmbrăcați în costume populare, similare celor muscelene, au fost „cireșa de pe tort”. Monumentul a fost dezvelit de primarul Ion Gosav și prof.Remus Bălănică, în prezenta zecilor de veterani și a părinților parohi.

O vizită pe una din ulițele satului, ne-a făcut să vedem, ce au pierdut dragoslovenii și rucărenii, adică minunatele porți sculptate din Cașin, care prin inițiativa domnului Constantin Tudose și lucrarea monumentală „Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului”, apreciată în țară și Republica Moldova, a fost cunoscută în „lume”.

Pe ulița satului, în cartierul dragilor, plecați din Dragoslavele după ce l-au umilit pe primul domnitor fanariot Nicolae Mavrocordat, reparându-i caleașca, fără să-i pună banda metalică, la o roată, care mai apoi, a fost nevoit la Rucăr să treacă în Ardeal pe jos, călcând cu talpa domnească, glodul mojiilor munteni. Am fost primiți ca niște rude apropiate, cu mese frumos împodobite, cu toate bunătățile, toți în costume tradiționale muscelene, dând zilei

sfințenia amintirilor și dragostea de neam.

Un alt lucru inedit, care nu cred să fi fost cunoscut până acum la noi sau în țară, a fost, parada căruțelor cu „coviltir”. Caii frumoși și căruțele echipate pentru drumuri lungi, cu obeze groase, unse cu zmoală și păcură, ajungeau cu marfă, cele din Dragoslavele și Rucăr, până la Constantinopol, iar cele din Soveja și Cașin, până în Basarabia și Crimeea.

Doamne, frumoase clipe de istorie ne-au fost aduse să privim, ca o cronică istorică, multi -seculară.

În timpul cinelor festive, o formație de muzică populară locală și un rapsod foarte cunoscut și apreciat în Republica Moldova (un fel de Tudor Gheorghe al nostru), a făcut deliciul serilor comune. Dar ultimul cuvânt, l-am avut noi mușcelenii, care la inițiativa maestrului Iosif Nistor, a electrizat sala, ridicându-i pe toți la joc, până la epuizare, cântând din acordeon și voce cum numai dumnealui știe s-o facă. Acum am observat că ei cășinenii, păstrase toate jocurile noastre: brâul, sârba, ungureasca și celelalte.

Ne-am despărțit cu lacrimi în ochi și am hotărât, ca întâlnirile de acest fel să continue și în anii următori.

Pr.Gh.Cîrstina - Dragoslavele - Muscel

DRUMURILE TRADIȚIONALE, DE LA HOTARUL SATULUI ȘI PÂNĂ DINCOLO DE MARGINILE SPAȚIULUI ROMÂNESC

Mircea Eliade: „Materialele etnografice și folclorice numai prin asemenea eforturi de înțelegere răscumpără truda cu care au fost adunate, clasificate și editate. Munca pe care mii de savanți au depus-o în ultima sută de ani ar fi deznădăjduită cheltuială de pasiune și inteligență dacă prin ea nu am putea pătrunde în anumite zone de cunoaștere unde nu răzbat celelalte instrumente de investigație.”

Satul românesc tradițional ca matrice a civilizației românești clasice a suscitat și continuă să suscite atenția etnografilor și sociologilor deopotrivă. Satul românesc poate fi privit ca ipostaza privilegiată a simplității umane, dar în final se poate concluziona că satul este cel mai expresiv și mai bogat document al istoriei neamului.

Satul era forma culminantă a ethosului românesc, un fel de empireu coborât pe pământ, în al cărui perimetru locul zeilor fusese luat de obiceiurile țăranilor. Un loc unde duhul păgânismului era

trăit în mod spontan, și în care orice abatere de la tradiție reprezenta forma desfigurată a unei măreții pângărite, un loc pe care trebuia să ți-l dorești dacă voiai să fii cu adevărat om, și un loc în al cărui hotar dacă ai dorit cu adevărat, ai fi putut cu adevărat să-ți găsești mântuirea. Este cea mai frumoasă definiție dată vreodată satului românesc.

Pe măsura dezvoltării civilizației și culturii, de-a lungul timpului în funcție de posibilitățile materiale ale vremii, au apărut modificări uneori esențiale în structura esențială a satului și gospodăriei.

Civilizația românească satească are un gen propriu, pornit dintr-un fond străvechi, pierdut în negura veacurilor, și pe care încă îl poate arăta strălucit mitologia precreștină aflată azi în satele noastre de pe o parte, și alta a Carpaților, și are o perfecțiune, o experiență vie, de continuă îmbogățire către forme pure, așa cum ne-o arăta mai ales arta noastră populară.

Satul românesc este cel mai ex-

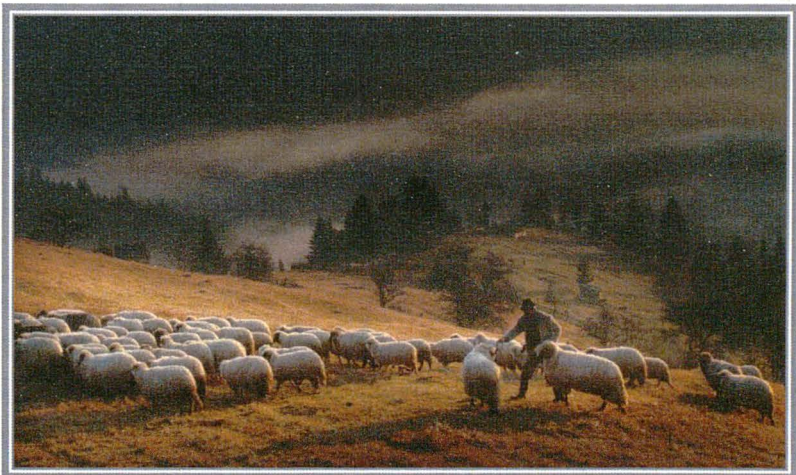
presiv și mai bogat document al istoriei neamului. Aceasta pentru că deseori adevărata istorie începe acolo unde se sfârșesc documentele scrise. Pe această cale, mersul în trecut este mai real, mai adânc și mai rodnic.

Civilizația română satească este o realitate unică. Din orice punct de vedere am privi-o, ea reprezintă o viață, un sens, un fel propriu de a fi. Nu are nimic monumental și nimic titan, dar are în schimb, o țesătură maestru alcătuită, are un firesc și o armonie deplină. Satul nu se poate măsura cu orașul în planul realizărilor temporale, dar îl întrece, desigur, în acela al valorilor spirituale.

Satul tradițional are o structură de echilibru și armonie, o structură organică, un fel asemănător tuturor realităților și întâmplărilor legate de condițiile naturii.

Din sat a pornit de fapt tot ce înseamnă drum, loc de popas, târg, han oraș, și mai apoi legături comerciale care au trecut de limitele spațiului geografic românesc, în toate direcțiile.

Pe lângă drumurile transhumanței, un element extrem de important este legat de meșteșugul tradițional al chirigiilor, fie cu care trase de boi, fie cu care trase de cai. Căraușii aveau drumurile lor bine stabilite, care aveau din loc în loc locuri de popas, numite fie dejugători, stații de poștă sau storiști, acestea fiind locuri unde chirigii înnoptau sau își refăceau puterile.

Pe aceste drumuri circulau atât mărfurile oamenilor, dar și viața lor cultural-spirituală, drumurile cărașilor cuprinzând vaduri peste apele principale, punctele de la trecătorile munților, sau zonele de contact dintre marile unități de relief. S-a format de-a lungul vremii, o viață comercială prosperă, iar locurile de popas ale chirigiilor s-au transformat în târguri și mai apoi în orașe.

Dintre toate categoriile de drumuri care au definit mișcarea socio/istorico-economică a spațiului românesc, "drumurile oilor" sunt unele dintre cele mai cunoscute rute.

Transhumanța era o uluitoare desfășurare de forțe, minuțios organizată, însă nu era vorba de o migrațiune, cum spuneau unii istorici străini care susțineau teoria imigrației în ceea ce privește prezența românilor pe aceste meleaguri. Este mai mult o "pendulare", e adevărat la distanțe impresionante, însă într-un areal bine delimitat și stabilit, cu rol strict funcțional în cadrul economiei pastorale, în care criteriul climei și al locurilor de pășunat joacă un rol important. Turmele se duc și se întorc periodic, pe un traseu cu locuri de popas bine stabilite, care în timp devin adevărate "emporii", spații în care familiile de ciobani cumpără

locuri unde se construiesc case sau staule, devenind relele sigure pe un drum întins pe mii de kilometri. Mai mult, în aceste locuri se stabilesc în mod permanent membri ai familiilor de ciobani.

Această întreprindere a transumanței este una din explicațiile pentru care există sate de români întinse până-n munții Caucazului, alături de "moldoveni" fiind numeroși urmași ai românilor transilvăneni, după cum demonstrează cele două texte. Obișnuiți să gândim în limitele frontierelor moderne, pentru mulți dintre noi este o mare surpriză să aflăm că, înainte vremi, grupuri de români s-au răspândit pe o arie așa de întinsă.

De-a lungul Evului Mediu, păstorii români au însoțit turmele de oi pe toată întinderea Carpaților, apoi în nord, până în Moravia și Silezia, la sud de Dunăre, în Alpii Dinarici, Balcani, în stepele ponto-caspice, dincolo de Nistru și Prut, până în Crimeea și nordul Caucazului.

Dezvoltarea acestui tip de păstorie a fost posibilă datorită structurii inedite a pământului românesc: o cunună de munți cu fânețe și pășuni alpine ce puteau fi folosite pastoral numai pe timpul verii și întinse pajiști în zonele pericarpice ce completau baza furajeră a turmelor pe timpul iernii", crede cercetătorul. Acesta spune că drumurile oii aveau direcție radială, cu plecare din zona Carpaților și cu puncte terminus aflate și la peste o mie de kilometri distanță. Drumurile pastorale se mai numesc și drumurile lânii, ale untului, drumuri mocănești sau "plaiul oilor".

Timp de mai bine de 1.000 de ani, păstorii "vlahi" au circulat, în "evul întunecat", din munții Tatra până-n Pind, mai apoi în stepele cuprinse între Carpați și Caucaz,

asigurând astfel formidabila unitate de limbă, cuget și simțire românească și dovedind că nicio dată munții Carpați nu au fost o barieră între frați. Fragmentele prezentate ilustrează numai un ecou târziu al acestui "amestec" interior permanent al românilor.

În sfârșit, nu trebuie uitat că păstorii transilvăni au fost cei mai aprigi apărători ai credinței ortodoxe în fața încercărilor de uniație din veacul al XVIII-lea. Numai invocarea numelui Sfântului Oprea Miclăuș din Săliștea Sibiului ar fi de ajuns pentru a ilustra acest lucru. Cu întinsele lor legături în întreg spațiul românesc și dincolo de el, cu spiritul lor învățat liber și cu forța lor economică, acești păstori au înțeles să-și păstreze credința străbună, preferând chiar să plece cu turmele lor spre alte ținuturi unde-și puteau exprima credința în mod liber. Datorită în mare parte luptei lor, Ortodoxia a renăscut în Ardeal, iar în traiste acești ciobani au dus până departe cărți de grai românesc și simțire creștinească.

Ciobanii transilvăneni, au fost cei care prin drumurile lor neîntrerupte vreme de secole, au întemeiat numeroase sate și în județul Muscel, cum ar fi: Bădeni, Ungureni, Valea Mare, Bărbuși, Galeș, Corbi, Bughea de Jos și Bughea de Sus.

Orașele din județul Teleorman, Alexandria și Roșiorii de Vede, au fost locurile unde s-au stabilit mulți mocani Bârsani.

Deși s-ar putea crede la o privire sumară asupra fenomenului migrațiilor generate de activitățile pastorale, că ciobanii erau

ca organizare doar la nivelul rânduinelor tradiționale de la stână, o cercetare amanunțită de arhivă scoate la lumină lucruri deosebit de interesante. Astfel, dintr-un act dat la Satulung-Săcele, din 19 mai 1913 reiese că mocanii bârsani, erau organizați într-o „Companie a Oierilor”, fapt ce denotă un simț organizatoric și economic deosebit pentru o activitate tradițională a cărei vechime se pierde în negura vremii.

După drumurile oilor, ca importanță urmează „drumurile sării”. România adăpostește cea mai mare concentrare de resurse salifere și sare gemă, așa că mănunchiul de drumuri ale sării pornea din spațiul carpatic spre toată Europa. Transportul se făcea fie pe cal – un animal putea căra între 60 și 80 de kilograme –, fie cu pluta.

Unul dintre ele, care pleca de la Ocnele Mari din județul Vâlcea și ajungea în comuna Pașeș din Gorj. Avea două variante – unul dintre drumuri urca în Munții Țarcu și Godeanu, pe la Pietrele Albe și pe Plaiul Bulzului, până la Râul Șes. La Cloșani erau depozite și o vamă a sării, iar altul era în Lunca Cernii. De la Cloșani, drumul trecea Valea Cernii, urca Plaiul Bulzului, ocolea pe la sud Munții Godeanu și ieșea la Râul Șes, unde, pe un platou, se ținea o nedeie renumită. „Informațiile etnografice atestă aici existența unei piețe libere a sării, de unde se aprovizionau păstorii hunedoreni și băănățeni”. Al doilea drum al sării este râul Mureș: sarea pleca din localitatea Uioara, de lângă Ocna Mu-

reș, iar drumul pe uscat ajungea la Alba Iulia, unde sarea se încărca pe plute ce ajungeau în depozitele de la Dobra, Șoimuș și Hălmagiu. La Dobra funcționa și o vamă a sării.

Pe lângă drumurile de pe uscat, erau intens folosite și drumurile pe apă, cu plutele, podurile plutitoare, luntrele din scândură sau din trunchi de copac. Cursurile superioare ale marilor râuri, dar și vadurile de trecere erau elementele hidrografice de bază ale acestui gen de transport, folosit și atestat pe întreg cuprinsul spațiului românesc.

La final cea mai bună formulă, ar putea fi cea care reiese din cuvintele lui Traian Herseni, un mare cercetător al satului românesc și al realităților lui cultural-spirituale: „Să nu uităm că dacă în științele naturii putem distruge și chiar ucide ca să aflăm adevărul, cunoașterea unui neam porcede în primul rând din dragostea față de el. Aici adevărurile nu se desvăluiesc dacă te apropii numai cu socoteala rece a minții și odată stabilite, ele n-au valoare decât dacă neamul se înalță prin ele și crește organic.

Dragostea de adevăr trebuie să se îmbine cu dragostea de neam, pentru că numai aceasta ne duce la cunoașterea adevărată, și ne ajută să alegem căile cele mai prielnice pentru o viață sănătoasă care să fie și omenească dar și românească.”

Prof. Tudor Vlad

Bibliografie selectivă:

- BERNEA ERNEST-România - simplitatea pierdută, -Editura Vremea, București, 2008
 BERNEA ERNEST-Civilizația română sătească, -Editura Vremea, București, 2006
 BERNEA ERNEST-Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român, -Editura Humanitas, București, 2005
 BUTURĂ VALER-Etnografia poporului român, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1978
 ELIADE MIRCEA – Meșterul Manole, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2008
 GHELASSE I.ION- Mocanii-importanța și evoluția lor social-economică în România, Institutul de arte grafice „Tiparul Românesc”, București, 1941
 GHINOIU I. coordonator, Atlasul Etnografic Al Romaniei- Vol.I-II-III, Editura Academiei Române, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, 2003-2009-
 GHINOIU I. - Vârstele timpului - Rep.Moldova, Editura Științifică, Chișinău, 1994.
 GHINOIU I.-Comoara satelor, Calendar Popular,-Editura Academiei Române, București, 2005
 GHINOIU I. –Drumurile Sufletului,-Editura Etnologică, București, 2004
 HERSENI TRAIAN-Probleme de sociologie pastorală,-Editura Academiei Române, București, 1941
 VUIA ROMULUS - Studii de etnografie și folclor, vol.II, Editura Minerva, București, 1984.
<http://ziarullumina.ro/transhuman-ta-in-istoria-neamului-romanes-8102.html>

„Adevărata valoare a unui neam se măsoară prin felul în care știe a se împărtăși de veșnicie!”

[ROMÂNI !] Fiți voi înșivă, nu imitați pe nimeni. Aveți sub picioarele voastre izvoare de apă vie. Nu invidiați popoarele bătrâne ci priviți-l pe al vostru. Cu cât mai adânc veți săpa cu atât veți vedea țâșnind mai multă viață.

Jules Michelet

Românii între întunericul veacului și Lumina lui HRISTOS

Partea a II-a

Desigur există și în zilele noastre oameni de diverse profesii, vârste și preocupări care apreciază cum știau străbunii noștri, altfel decât „omul zilelor noastre”; întâlnindu-I și cunoscându-i sau „citindu-le” sensibilitatea cu care zugrăvesc câte ceva din **vechile cruguri** românești, tresare ceva în sufletul nostru-o lumină, o adâncime și o pace pe care ne-am dorit-o și noi. Deși trăiesc astăzi și sunt foarte buni cunoscători „ai acestor vremuri cu toate ale lor”- sunt frați buni și apropiați,

ba chiar contemporani celor din vechime,oricât de adâncă ar fi această vechime. Sunt tainici, modești, neînțeleși ,poate chiar huliți pentru stilul lor de a trăi în lumea veșniciei lumini în care trăiau străbunii noștri. Sunt dincolo de timp, răniți în suflet că nu-și întâlnesc prea des pe cei asemenea lor, iar de încearcă a se inocula această stare de spirit, puțini sunt cei care nu se plictisesc ascultân-du-i.

Nu l-am cunoscut personal pe părintele creștin-ortodox Mihai Andrei Aldea, dar una din scrierile sale cu titlul de mai sus m-a determinat să redau acest articol spre adevărata cunoaștere a originii și credinței poporului nostru; iată că adevărații slujitori ai bisericii noastre se pot remarca și prin folosirea peniței, așa cum numeroși mari

duhovnici și teologi ai neamului nostru ne-au lăsat scrieri de mare valoare spirituală.

Ne îndeamnă Cucernicia sa, că e bine să poposim o clipă în afara alergării noastre neîncetate și să privim istoria. Nu în zadar un sfânt numea timpul „Distanța dintre chemare lui Dumnezeu și răspunsul omului,,. Temelia este credința în IISUS HRISTOS, DOMNUL și DUMNEZEUL lumii, Împăratul Păcii, Soarele Dreptății, Calea, Adevărul și Viața. În această Credință Sfântă se află temelia și tot rostul vechii culturi românești. Crucea, prin care DUMNEZEU, a mântuit lumea, apare pretutindeni în lucrarea și gândirea Românului - mărturii sunt prezentările Sfintei Cruci în alcătuirea materială românească a vechilor Români, în basme,

povești, nunți, înmormântări și la orice zidire. Pe lângă această îmbinare discretă între Răstignire și Înviere, apare mult mai des deplină Crucea Învierii cu brațele înmugurite în Chipul Treimii - Crucea Înălțării --Crucea din vârful turelor bisericilor plutind deasupra pe norii și seninul Cerului, ca HRISTOS deasupra Betaniei.

Apariția neamului Românesc nu a fost un eveniment întâmplător, modul în care a apărut lămurește o parte din scopurile înalte pentru care Dumnezeu l-a chemat la existență. A înțelege pentru ce există poporul din care aparții prin Voia Lui Dumnezeu înseamnă ați clarifica în mare parte din rostul existenței tale individuale. De recăpătarea conștiinței adevăratei noastre origini depinde existența noastră ca neam, singura teorie ce susține științific este cea a formării românilor din traco-ilirii romanizați, dar cu o precizie fundamentală-romani-zați prin Creștinism - Preot Dumitru Stăniloae.

Limba tracilor era pentru ei o linie sfântă, cultura lor esoterică și aproape totală. Sfinte-

nia limbii era pentru ei un element atât de important încât nu renunțau la ea nici sub presiunea civilizației grecești, nici în urma stagiului militar roman. Singura putere care a reușit să le schimbe limba a fost Creștinismul, încât poporul român este singurul popor născut în și prin Biserică. În această formă nașterea poporului român apare pentru prima oară la Părintele Dumitru Stăniloae (ibidem), iar actul de naștere al Neamului Românesc îl constituie textul din Faptele Apostolilor(16,8-40) în care se arată activitatea Sfântului Apostol Pavel în colonia Română Filipi, aflată în unul dintre cele mai puternice ținuturi tracice din Macedonia. Textul acesta Biblic – este certificatul de naștere al Neamului Românesc!

Au fost multe asemenea centre creștine apostolice în inima triburilor traco-ilire înființate de apostoli și ucenicii lor, în acei ani minunați ai începutului Bisericii, încât membrii lor nu mai erau iliro-traci păgâni dornici de lupte și aventuri, ci iliro-tracii creștinați și romanizați, cetățeni de nădejde ai Im-

periului, oameni legați de pământul pe care trebuiau să-l sfințească prin viața lor. Stabilitatea și rezistența în fața migrațiilor s-au datorat Bisericii și Puterii Dumnezeiești ce lucra prin aceasta, Nașterea unui neam prin Nașterea Bisericii, Formarea unui neam prin Zidirea Bisericii.

Părintele Petroniu de la Athos, confirmă că românii sunt singurii care folosesc numele de Maica Domnului, care include în el și fecioara și calitatea de mamă a lui **Dumnezeu**, precum adevărata înfățișare a puterii Sfințeniei Preacuratei ca o sinteză milenară a conștiinței ortodoxe despre Cea care s-a învrednicit a naște pe Dumnezeu Întrupat. Firește nu trebuie să neglijăm importanța armatei romane, în cadrul de formare a poporului român. Sfântul Ioan Botezătorul nu a cerut militarilor să renunțe la meseria armelor(Lc 3,14) nu a cerut aceasta nici Sfântul Apostol Petru, atunci când a botezat pe Corneliu și casa acestuia (F. Ap. Cap. 10), astfel că Ortodoxia este potrivită cu spiritul militar – cavaleresc, luat în sensul cel mai

curat al cuvântului. Sfinții militari au dovedit cu prisosință acest lucru, prin imensul număr de martiri, apărătorii în fața dușmanului, dar și al păgânilor, al pământului străbun și al spațiului creștin. Protoromânii, strămoși traco-iliri prin

aderența la Creștinism și viața militară defensivă, s-au distanțat de restul romanității formând o nouă comunitate, devenind baza unui nou popor – Poporul Român, aproximativ între anii 40-313 ai erei creștine, Romania – Vechiul nume al Imperiului Roman, de Răsărit – Statul Străromânilor în forma sa propriu-zisă (circa 313-602) cu o limbă ce avea principalele forme gramaticale și majoritatea vocabularului fundamental, cu o spiritualitate românească deja încheată.

Urmează o serie de împărați păgâni, prigonitori și persecutori ai ucenicilor lui HRISTOS, după care primul Împărat Străromân – Sfântul Impărat Constantin cel Mare (305-337) fiul lui Constanțius Chloros și al Sfintei Elena și ea de origine dacică, primul și cel mai mare

împărat al Neamului Românesc. S-a născut la Niș și a crescut în complexul mediu al traco-romanilor și protoromânilor aflați la putere în Imperiu. Drumul său către Hristos a fost ca la aproape toți oamenii, un drum lung și greu, cu multe ispite, fiind multă vreme influențat de religia tatălui său. Convertit la Creștinism, ca propovăduitor al Creștinismului nu a persecutat alte religii. Prin mutarea capitalei de la Roma la Bizanțul Tracic apare Romania, Terra Romanorum, încât Romania avea o nouă Romă-Constantinopol-ca părinte ocrotitor a cărei influență asupra spiritualității românești a fost profundă. Cu excepția apariției unei noi dinastii străromane deschise de Flavius Iovianus, împărat ortodox(363-364) Imperiul Roman de Răsărit (ROMANIA) va fi transformat de Heraclius în Imperiul Grecesc zis Romaic-Cunoscut ca Imperiul Bizantin. Este o realitate incontenstabilă științific faptul că traco-ilirii au avut o cultură cel puțin la fel de avansată ca cea grecească, sortită însă să rămână în umbră. Izvorâtă din

minunata naștere a Neamului Românesc, unitatea dintre Biserica și Români a adus roade Sfinte din cele mai vechi timpuri ale istoriei creștine – S - au revărsat „Oameni ai Duhului,, zămislind Neamul Românesc și devenind părți Sfinte ale lui așa cum sunt Sfinții Apostoli : Petru și Pavel, Andrei, Luca, Filip, Timotei, Andronic, Tit și Sila, întemeietori ai Neamului nostru care au dat Bisericii și Neamului roadele sfinte și curate ale Vieții Veșnice.

„Ceasul bate și lovește” „Vremea trece vremuiește”

Avem o istorie destul de încărcată spiritual!! În memoria strămoșilor noștrii, în cinstirea Sfinților care au zămislit Neamul Românesc, cum folosim noi timpul între „Chema-rea lui Dumnezeu și răspunsul nostru,, spre a ne împărtășii de Veșnicie? Răspunsul îl găsim în viețile și pildele Sfinților Părinți –dar să nu fie prea târziu

Va urma

Dr. Antoaneta – Gabriela - Anghelina Colț

EPIGRAME – N PRAF DE RIMĂ - 2016

Antologie 2016 – autor Constantin Agricola Miu Godeni

ION AVRAM-RUCĂR

Lui Moise Avram

Din Pecineagu, lac de-acumulare,
Ai coborât, tu, fire de artist,
Să ne arăți acum la fiecare,
Acumulările de...epigramist!

Lui Cornel Stoian

Noi rucărenii, pe bune, n-am știut,
Și dăm acum alarmă pentru știre,
Că nu ești doar omul la toate pri-
ceput,
Ci și epigramist, dar sub acoperi-
re!

DAMIAN AVRĂMESCU- ME-
RENI - CONSTANȚA

Lui Cornel Stoian

Aleargă șapte hotare,
De parcă șapte vieți are!
N-aleargă după cucoane,
Ci pe la ...simpozioane!

Iubirea sau banul?

Când vorbe dulci tu mi-ai șoptit
tot anul,
Speram într-o iubire ca-n poveste!
Dar când în contul meu, un leu nu
este,
Tu, pleci...mi-e clar: iubirea ta
e...banul!

Rugămintea

De faci Doamne vre-o minune, în
aceste zile sfinte,
Scapă-ne de sărăcie, că ne ești ca
un părinte!
Când grăbit va bate-n geamuri
înghețate, Anul Nou,
Să faci leul cât dolarul! Ar fi cel
mai bun cadou!

Nenoroc

Prea iute-a trecut viața și mi-a
venit sorocul
Și de-am trecut prin viață boem,
cam fără rost,
E fiindcă lângă leagăn, voi, ursi-
tori, n-ați fost,
Nici Tu, Mărite Doamne, să-mi
hărăziți norocul...

Cu două fețe!

Am dus-o la Altar...părea sfioa-
să...
Dar am aflat curând ce e
..."Năpasta":
Calvar îmi era viața cu nevasta!
Cum e fructul unui ...păr!
Și-am "Șters-o" într-"O noapte
furtunoasă!"

MARIA CHIRTOACĂ-
CÂMPULUNG

Vedetele

Printre vipuri, evident
Că se află și cucoane
Care n-au de loc talent,
Dar răzbat prin silicoane...

Criticul literar

Pentru că în proză n-are
Ca și-n versuri, niciun har,
Și-a găsit o alinare:
Cea de critic literar...

Ursitoarele

Nici minte nu mi-au dat prea
multă
Nici n-am avut frumoasă moa-
că,
Și pe deasupra, ca insultă ,
Mi-au pus și numele
"Chirtoacă"...

Dispută

Pe femeie n-o aplaud,
Fiindcă ea râvnește mărul,
Dar nici pe bărbat nu-l laud,
Că-i netru "adevărul"...

GHEORGHE CÂRSTINA-
DRAGOSLAVELE

Sus Române, sus!

Chiar de-ajunge-n parlament
Prostul, cel mai "tura-vura"
Pare om inteligent;
Dacă nu deschide gura.

Sfat părintesc

Fără carte mamă nu se poate ,
Ce dacă te-ai născut în est
Că viața îți va oferi de toate ,
Dar numai să apuci spre vest.

Pshihiatru

Respectat în lumea-ntreagă ,
Că e mare diplomat,
Face pe om să înțeleagă
Că-i... sonat!

Constatate

Tu mă placi și esti voios,
Ca te uiți "De sus în jos".
Eu te plac precum am spus,
Și mă uit "De jos în sus".

NELU CONSTANTIN-
C-LUNG

Cazul N. Constantin

Toată viața mă voi bate ,
Pentru cinste și dreptate ,
Vreau să mor ca un erou,
Doar sunt "Taur" nu sunt bou!

Speranțe iluzorii

În orașul meu frumos
Toate merg cu susu-n jos,
Și speranța mea s-a dus ,
Ca s-a pus cu josu-n sus!

Ușor pocăite

Fostele mele iubite
Erau tinere, focoase.
Azi pioase și smerite,
Pe la moaște, pupă oase!

Nostalgie

Când eram tineri vânjoși,
Pupam sânii tari, frumoși.
Azi ne-am lăsat de cucoane,
Pupăm geamul la...icoane!

**LILI CONSTANTIN-
C-LUNG**

Autoportret

Pentru cine vrea să știe,
Cred c-am fost bună soție,
Pentru prunci o bună mamă,
Pentru "Acidava"-dramă?

El și ea

Toți știm rostul omului
Pe fața pământului:
Eu sunt cu demografia,
El pictează...poezia!

Valurile vremii

Eram tineri, plini de vise,
Speranțe și idealuri,
Dar din toate cele scrise,
Timpul le-a pierdut pe valuri.

LIVIU CIOACĂ-C-LUNG

Omul și mașina

Omul bun, cel obosit,
Trebuie înlocuit,
Cu roboți, calculatoare.
Mai e bun doar la...votare!

Constatare

De nu mă vrea domnu'Miu,
Și-mi respinge epigrama,
Mă apuc de tâmplărie,
Ca să-mi cioplesc singur...rama!

JEAN FLOREA-C-LUNG

Personală

Sunt acum un poet mare
În piele nu-mi mai încap
Dați-mi mai des la picioare,
Ca să nu mi-o iau în cap

Confidență dlui Miu

Sunt măgulit și-mi vine ca să
zbor,
Mai avansat la gradul de amic,
Dar dacă eu nu am prea mult
umor
Las nasu-n jos și tac chitic.

Domnului inginer Miu

Domnul Miu e profesor,
Se dă tare rău la noi
Și n-ar vrea ca epigrama
Să ajungă la gunoi.

Lui Gigi Mitroiu

Ești haios, ești cool bărbate,
Ai limba cu un dar divin,
Dar uneori, pe neașteptate
Poți să scoți din ea venin

**GHEORGHE FULGA-
C-LUNG**

Realizare

Sus pe munte, Nea Ioniță,
A cărat degeaba tolba,
C-a vânat-o pe băciță,
Nu cu flinta, ci cu ...vorba!

Pictorului Nelu Constantin

Te apreciem fără rețineri
Că ai bătut ai anilor poteci;
Te comparăm cu brazii cei mai
tineri,
Și nu te dăm pe patru
de...treizeci!

**CONSTANTIN AGRICOLA
MIU- GODENI**

Crez muscelean

Câmpulungeanul nu se lasă,
Deși la el foamea e lungă;
Din sărăcie vrea să iasă,
Doar la Flămânda să n-ajungă!

Musceleanul fioros!

Cu pălărie și mustață,
Tudor vine de la Rucăr.
Dacă îl vedeți prin piață,
E un domn, nu face ...șucăr!

Răspuns d-lui director Cioacă

Domnul Miu prețuiește,
Și tabloul, dar și rama,
Și pe cel ce tâmplărește,
Dar refuză ...panarama!

Autocritică?!

Sunt bolnav, ca să se știe!
Eu sufăr de modestie,
C-asta este stilul meu:
Peste tot sunt șef, mereu!

**IULIAN CITER MARINESCU-
C-LUNG**

Revistei Acidava

Cititorii-i rămân triști
Însă n-au cui s-o reclame.
Are mulți epigamiști,
Dar puține epigrame!

Actualitate

Nimeni, azi, nu e sătul
Căci toți se vaită cu foc:
Cei bogați-că n-au destul,
Cei săraci că n-au deloc!

ION MĂRZAC-MĂȚĂU

Lui Cincinat Pavelescu

Nu sunt nici chel, nici păr nu am
din abundență
Talent?...voi știți mai bine da-
că, totuși, am sau n-am
Să-l mulțumesc pe Cincinat, ba
să-l întrec cu-n gram
Și-această epigramă să mă
scoată-n evidență.

Soției

Mă-îndrept, în fiecare dis-de-
dimineață, către piață,
Cu draga mea sacoșă...dornică de-
ndestulare-
Am câțiva poli în buzunar și a
nevastei listă de bucate
Și mă întorc acas, spre prânz, de
dragul ei, cu-o... floare

CONSTANTIN MOISE-
C=LUNG

Amăgiri

Epigrama-i preparată
Cu cerneală și din „cioace”.
Poanta trebuie gustată
Numai după ce se...coace!

Zvonuri

La T.V. văd știri bizare;
Cică, se mărește leafa
Numai data,mi se pare,
Când și-o vedea mutu...ceafa!

Serbare câmpenească

Beau,mănâncă și se roagă.
Se mai plimbă pri noroi.
Toți au lipsă câte-o doagă!
În afară de ... butoi!

Explicație

Că-i îngâmfat,este exclus,
Dar câteodată,când se coboară,
Umblă cu nasul pe sus,
Că-i vecina,sus,pe scară!

Epigrama

E prăjitura bine coaptă,
Din foitaj,la foc domol,
Și-n crema bine asortată,
Se pune-un strop de...vitriol!

Ca la noi la nimeni

În țara noastră-avem și rege,
Și președinte,și-mpărat.
Când strică unul,altul drege.
Suntem o țară...unicat!

Domnul C.A. Miu

În felul său,echilibrat,
De sănătate nu se plânge,
Nici chiar atunci când s-a aflat
Că are epigrama-n...sânge!

Recunoștință

Cum legiunile romane,
Veneau ades la noi în vatră,
Le ducem și noi azi plocoane,
Nu legiuni, ci câte-o șatră!

IOAN PAVEL- CÂMPULUNG

O seară plăcută!

Miu, multe-a realizat
Prin cultură și...lectură,
Vintilă a criticat,
Zicând că e...umplutură!

ADRIAN GABRIEL PĂTRU-
GODENI

Ciobanilor rucăreni

Ei sunt ciobani cu simțul fin,
Și chiar de-i ger și ploaie,
La calitatea brânzei țin,
Și când o fac de...oaie!

CORNEL STOIAN –RUCĂR

*Piatra Craiului –revista
rucărenilor*

Sunt multe Pietricele azi în lume,
Dar cea mai dragă sufletului meu,
Este revista noastră cu-acest nu-
me,
Vegheată chiar , de bunul Dumne-
zeu.

ION VLĂDĂU-SUSLĂNEȘTI,
MĂȚĂU

Concluzie

Dacă trenuri nu ajung,
Mai e gară-n Câmpulung?
Nu mai e , în aste vremuri,
Pleacă gara după...trenuri!

Lui Cornel Stoian

Trecătorii să ia seamă,
Că de o sută și un an,
Nu mai e la Rucăr vamă,
Dar e don' Cornel Stoian!

Clarificare

Unii spun că epigrama
Nu ști cu ce se ocupă,
Până să iei bine seama,
Ea te-nțeapă,și te pupă.

Miu și gogoașa

Are-o rețetă domnul Miu,
La cât de bună e gogoașa,
A câștigat cu ea pariul,
Și-a-furiat-o chiar pe nașa!

CORNELIA VASILOIU-
CÂMPULUNG

Asta e!

Miu ne-a dat o gogoasă,
Caldă,fragedă și bună!
Nu-l pot critica acuma,
Chiar de spune o minciună!

ION OCTAVIAN BĂNICĂ-
BOTENI

Păstorel

Unic rămâne Păstorel,
Și „genial” când stă la cramă;
Nu vom avea altul la fel,
Frigând pastramă-n...epigramă.

Epigrame selectate de:

Cornel Stoian-Rucăr

Secretar general al Clubului
Epigramaștilor și Umoriștilor
Musceleni

Editorial

- ✎ *Voievodul, locul și iubirea* – prof. Tudor Vlad.....pag. 1

Actualitate

- ✎ *Revista "Piatra Craiului", apreciată în Dobrogea* – ing. Avrănescu Damian.....pag 2
- ✎ *Interviu cu maestrul emerit, prof. Gravi Prunoiu – partea a II-a* – prof. Tudor Vlad.....pag 3
- ✎ *Interviu cu economist Bogdan Lungianu – partea a II-a* – prof. Tudor Vlad.....pag 4-5
- ✎ *Pentru cei ca noi* – Președintele Asociației Regalia, Simina - Maria Dulamă.....pag 6-7
- ✎ *Impresii Șezătoarea Rucăreană, ediția a V-a 2016* – Ing. Pietrăreanu Ion.....pag 8
- ✎ *Din comorile zestrei comunității rucărene, șezătoarea rucăreană, ediția a V-a, 15 august 2016* – Ec. Corel Stoian.....pag 9-10
- ✎ *Colonel în rezervă, ION MĂRZAC - scriitor* – prof. Ion C. Hiru.....pag 11-12
- ✎ *ION MUȚIU, scriitor – Arhitectul metaforei rucărene* - prof. Ion C. Hiru.....pag 13-15
- ✎ *Șezătoare pe "Focul lui Sumedru"* - Gazda.....pag 16
- ✎ *Discurs la înmormântarea colonel în rezervă, Rădescu Gogu* - Ec. Cornel Stoian.....pag 17
- ✎ *Bătălia Cărților, Concurs Național – ediția a II-a 2016* - Ec. Cornel Stoian.....pag 18
- ✎ *Evenimente cultural – artistice, Rucăr – Câmpulung* - Ec. Cornel Stoian.....pag 19-20

Acuarelă de Rucăr

- ✎ *Expoziția națională "Crăciunul cu Măști", Obiceiuri de iarnă din Rucărul de Făgăraș și Rucărul de Argeș* - Dan Străuții.....pag 21
- ✎ *O zi cu amintiri* – ing. Nicolae Olenic.....pag 22
- ✎ *Gheorghe al Stanchii și Ministrul* – Tavi Bănică.....pag 23
- ✎ *Cabanierul Fintoiu și Cesare Trentini* – Octavian Bănică.....pag 24
- ✎ *O poveste strict autentică și adevărată* – Silv. Tavi Bănică.....pag 24-25
- ✎ *Mari personalități rucărene și muscelene:*
înv. Daniil Rădescu, prof. Mircea Rădescu – Ec. Cornel Stoian și prof. Tudor Vlad.....pag 26-29
- ✎ *Istorii neconvenționale din Muscel, volumul III 2015, Ec. Stelian Pricope* – Ec. Cornel Stoian.....pag 30-33
- ✎ *Un cetățean din Cetățeni își deapănă amintirile*, ing. prof. Nicu Lăcătușu – Ec. Cornel Stoian.....pag 34-35
- ✎ *Litere tinere* – prof. Adelina Vorovenci – arhitect – scriitor Nelu Muțiu.....pag 35

Ars Longa, Vita Brevis!

❧ <i>Poezii – Colind...Iubitei</i> - prof. Tudor Vlad.....	pag 36
❧ <i>Poezii</i> , Ing. Damian Avrănescu.....	pag 36-37
❧ <i>Poezii</i> , Ing. Constantin Agricola Miu.....	pag 37-38
❧ <i>Poeme legănate-n palmă 2016</i> , prof. dr. George Baciuc.....	pag 39-40
❧ <i>Poezii</i> , Ing. Silv. Răzvan – Vasiliță Ududec.....	pag 40-41
❧ <i>Debut poetic</i> , elevă Gabriela-Olivia Stoian.....	pag 41
❧ <i>Poezii</i> , elevă Raluca- Ștefania Moise.....	pag 41-42
❧ <i>Poezii</i> , Ec. Nicu Petrescu	pag 42

Historia Magistra Vitae

❧ <i>Hotărârea cea mare, cea grea și decisivă, 100 de ani de la intrarea României în Primul Război Mondial</i> - Prof. Ion Moiceanu	pag 43-47
❧ <i>Momente deosebite pe culoarul Bran – Rucăr – Dragoslavele – Pravăț - Mateiaș, trimestrul IV, 1916</i> - Ing. Ion Pietrăreanu.....	pag 48-49
❧ <i>Comportamentul armatei germane inamice pe teritoriul de Nord al județelor Argeș și Muscel în timpul Primului Război Mondial</i> – ing. Constantin Agricola Miu.....	pag 49-53
❧ <i>Omagiul eroilor căzuți în cele două războaie mondiale</i> – Ion Ancu.....	pag 53-54
❧ <i>Personalități rucărene în a doua jumătate a secolului IX și prima jumătate a secolului XX</i> – prof. Romulus Popa Bran	pag 54-58

Tradiții

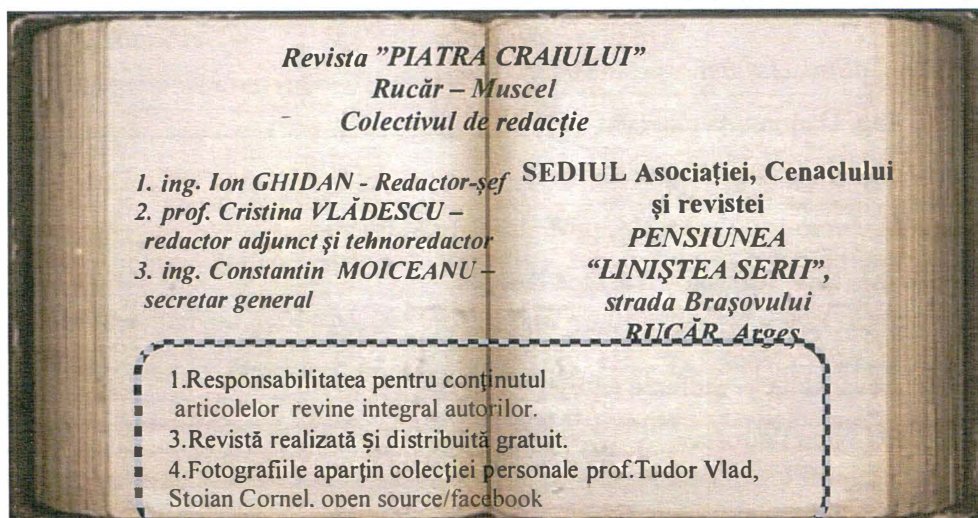
❧ <i>Dragoslaveni și rucăreni la "Obârșia Mioriței"</i> – preot Gheorghe Cîrstina.....	pag 58-60
❧ <i>Drumurile tradiționale, de la hotarul satului și până dincolo de marginile spațiului românesc</i> – prof. Tudor Vlad.....	pag 60-63

Religie și spiritualitate

❧ <i>Românii între întinericul veacului și Lumina lui Hristos, partea a II-a</i> – dr. Antoneta – Gabriela – Anghelia Colț.....	pag 64-66

COLȚUL EPIGRAMIȘTILOR

❧ <i>Epigrame-n praf de rimă, antologie 2016</i> – Ing Constantin Agricola Miu, selectate de Ec. Cornel Stoian, secretar general C.E.U.M. C-lung	pag 67-69

**ASOCIAȚIA CULTURALĂ
 "RUFFA ARBOR,,
 Rucăr - Muscel**

1. Nistor Iosif – președinte
2. Vlad Tudor – vicepreședinte
3. Moiceanu Constantin – vicepreședinte
4. Stoian Cornel – secretar general

**Membrii fondatori ai
 Cenaclului „Mihail Lungianu”
 Rucăr-Muscel**

1. Prof. Vlad Tudor – președinte
2. Ec. Stoian Cornel – secretar
3. Ing. Moiceanu Ctin – trezorier
4. Ing.-prof. Avram Gheorghe
5. Ing. Ghidan Ion
- †6. Prof. Nicolae Gheorghe – Podișor –DECEDAT
7. Artist Nistor Iosif
8. Prof. Vorovenci Adelina

Adrese utile de contact

cristina_vladescu27@yahoo.com, tudor_lunca@yahoo.com
 "https://revistapiatracraiului.wordpress.com"
www.facebook.com/cenaclul_mihail_lungianu, Clubul
 "Proinfo", Liceul Rucăr: bazaimprimarii@yahoo.com

Sponsorii revistei nr. 4-5(17-18)/2016

1. O rucăreancă iubitoare de cultură
2. Ing. AVRĂMESCU DAMIAN

**Sponsorii ȘEZĂTORII RUCĂRENE
 – ediția a V-a 2016**

1. Pens. Nicolae Cornelia – sponsor principal
2. Diplomat Epure Mihai
3. Ing. Ghidan Ion
4. Ec. Tănase Liviu
5. prof. Vlad Tudor
6. Artist Nistor Iosif
7. Ec. Stoian Cornel

**Coperta 1 "Tineri căsătoriți
 brașoveni cu familia"**

Coperta 2 de sus în jos: tineri
 din Asociația Regalla, copii la
 tabăra Oratia, Nicolae Iosif
 Coleș cu boii

Coperta 3 de sus în jos: Mela-
 nia Alexandra Tăraș, solista
 Cristina Ivan, femeii rucarene

Coperta 4 „Pescar bătrân”
 Ovidiu Trulescu

SUNTEM DE LA ȚARĂ (COUNTRY)

După o nepermis de îndelungată absență ! revenim cu texte din lirica genului country! De dragoste, din dragoste, versuri de la țară (country) !!!

Traducerea și adaptarea: Two-Doors, an old and wild country fan

IF TOMORROW NEVER COMES-Garth Brooks

Dacă ziua de mâine nu va mai veni niciodată

Din când în când, târziu în noapte

Stau întins, treaz, și o privesc

Cum doarme cufundată în vise liniștite

Așa că am stins luminile, și stau acolo în întuneric

Și gânduri îmi trec prin minte:

Dacă nu m-aș mai trezi niciodată

Ar avea ea vreodată vreo îndoială

Despre ce simt eu, pentru ea, în inima mea

Dacă ziua de mâine nu va mai veni niciodată

Ar ști ea cât de mult am iubit-o

Aș încerca în orice fel, în fiecare zi, să-ai arăt că este numai a mea

Și dacă timpul meu pe lume ar fi pe sfârșit

Și ar trebui să înfrunte lumea fără mine

Dragostea pe care i-am dăruit-o în trecut, ar fi de ajuns ?

Pentru că în viața mea, i-am pierdut pe unii pe care i-am iubit

Și ei nu au știut niciodată cât de mult

Acum trăiesc cu regretul că nu le-am arătat, adevăratele mele sentimente

Așa că mi-am promis mie însumi, să-i spun în fiecare zi,

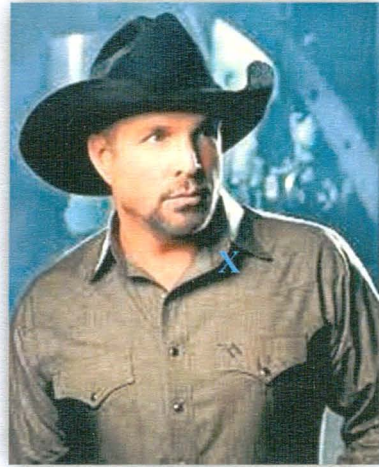
Cât de mult înseamnă pentru mine

Pentru că dincolo de împrejurări, s-ar putea să nu mai fie o a doua șansă

Să-i spun ce simt pentru ea

Așa că spune-i acum celei pe care o iubești, ce gânduri ai

Dacă ziua de mâine nu va mai veni niciodată...

AGAINST THE WIND-Bob Seger

Alergând împotriva vântului

Parcă a fost ieri, dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă

Ea era încântătoare, era regina nopților mele

Stând acolo în întuneric, cu radioul dat încet

Secretele pe care le-am împărțit

Munții pe care i-am mutat

Prinși ca într-un foc sălbatic, dezlănțuit

Până când n-a mai rămas nimic de ars

Și nimic de dovedit, unul celuilalt

Și-mi amintesc ce spunea, cum îmi jura

Că n-o să se termine niciodată

Și n-o să uit niciodată, cum mă strângea în brațe

Aș vrea să nu știu acum, ce nu știam atunci

Alergam împotriva vântului

Eram tineri și puternici, și alergam împotriva vântului

Anii au trecut încet, și acum sunt singur

Înconjurat de străini pe care i-am crezut prieteni

M-am trezit departe de casă, cred că mi-am pierdut calea

Deși erau atât de multe drumuri, pe care aș fi putut merge

Trăind pentru a alerga, și alergând pentru a trăi

Fără să-mi pese cât am de plătit, sau cât datorez

Încâlcând toate regulile, fără să mă îndoiesc vreo clipă

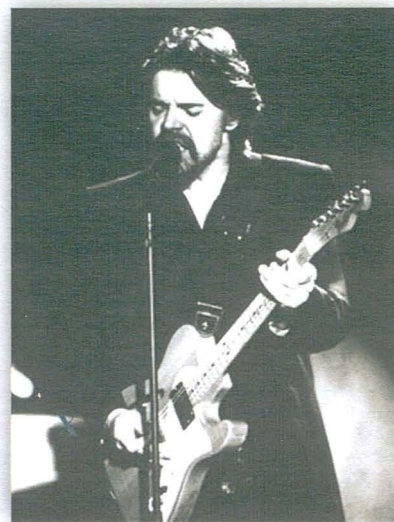
Căutând din nou, și din nou o îmbrățișare

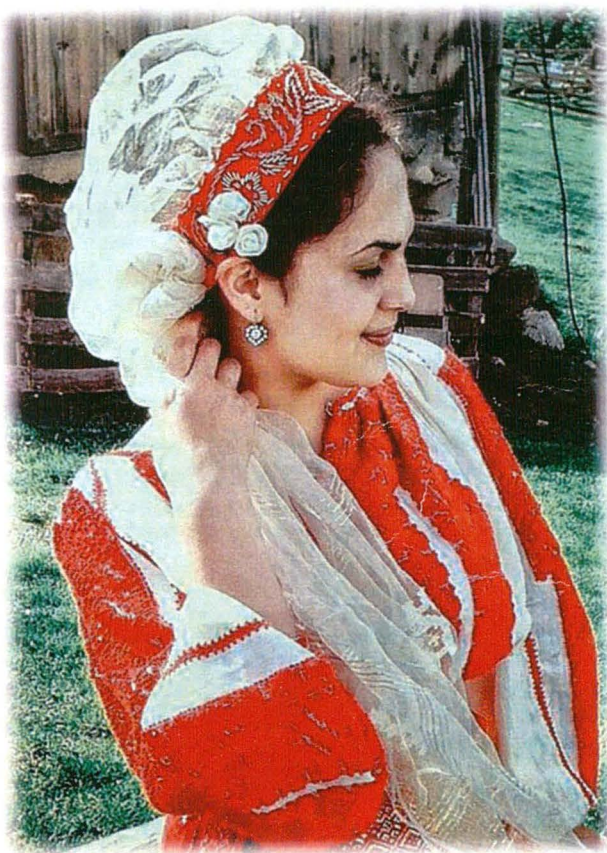
Alergând împotriva vântului

M-am trezit alergând împotriva vântului

Sunt bătrân, dar încă mai alerg împotriva vântului

Căutând o îmbrățișare...alergând împotriva vântului...

"Pe pământ avem două șanse, credința și arta."

Grigore Leșe

ISSN 2247-1553
ISSN-L 2247 – 1553
EDITURA LARISA